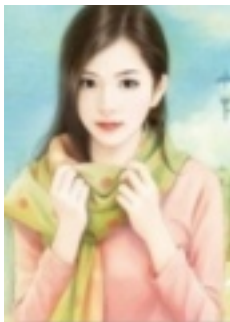

Gió Lạnh Đêm Hè

Contents

Gió Lạnh Đêm Hè	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	37
9. Chương 9	41
10. Chương 10	47
11. Chương 11	53
12. Chương 12	57
13. Chương 13	61
14. Chương 14	66
15. Chương 15	71
16. Chương 16	75
17. Chương 17	80
18. Chương 18	83
19. Chương 19	86
20. Chương 20	92
21. Chương 21	95
22. Chương 22	101
23. Chương 23	105
24. Chương 24	109
25. Chương 25	114
26. Chương 26	117
27. Chương 27	120
28. Chương 28: Chương 28	125
29. Chương 29	128
30. Chương 30	132
31. Chương 31	136
32. Chương 32	140
33. Chương 33	144
34. Chương 34	146

Gió Lạnh Đêm Hè

Giới thiệu

Truyện có lối văn nhẹ nhàng, thấm đượm tình cảm, truyện là những dòng thủ thi của cô gái mới lớn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-lanh-dem-he>

1. Chương 1

Một đêm vui sướng của thiếu nữ xinh đẹp, con nhà giàu có, học giỏi, nét na, rất được các bạn gái mến yêu. Đó là cuộc vui bắt đầu từ buổi tối ngày sinh nhật của cô nữ sinh viên Kiều Lê Văn...

Sau khi ca dứt bài hát mừng sinh nhật mình vừa tròn hai mươi hai tuổi, Kiều Lê Văn thổi tắt hai mươi hai ngọn nến hồng, rồi cắt cái bánh sinh nhật to lớn tròn gần khắp cái mâm, chia ra từng miếng, mời mẹ và các bạn gái của mình. Gương mặt trái xoan đầy đặn, đoan trang hiền hòa, với làn da trắng mịn màng óng ả, lúc này càng rạng rỡ dưới ánh đèn, và đôi má hồng lên mơn mớn, cặp mắt bồ câu đen láy... thố lộ rõ ràng niềm vui sướng xâu sa tới cảm động của cô gái.

Giờ phút này Kiều Lê Văn như được tắm gội bằng tình thương mến cưng nuông của cha mẹ và tình yêu mến chân thành của các bạn tới dự, gồm toàn nữ sinh viên.

Bà Văn, thân mẫu của nàng, một phụ nữ trung niên, tối nay ăn vận khiêm tốn, không trang sức, không phô trương. Người bà hơi đầy đặn, thật hợp với tuổi tác, và trông càng thêm phần phúc hậu nhân từ.

Ngồi ngắm các thiếu nữ cười cười nói nói, chúc tụng con gái mình, bà Văn cảm thấy lòng lâng lâng phơi phới và thậm chia sẻ niềm vui sướng với con.

Những lúc nhìn ngắm gương mặt ngọc, mái tóc mây óng ả, cái miệng trái tim tươi tắn của con, bà hớn hở tươi cười; nhưng vô tình đưa mắt nhìn xuống thấp một chút là lập tức ánh mắt của bà như tối sầm, gương mặt buồn so, nụ cười biến mất. Bà đang vui, bất chợt lại sầu tủi trong lòng; sầu tủi nhưng phải gượng cười để trấn áp tâm tư, để che mắt đám thiếu nữ đang vui nhộn, và che dấu con gái của bà nữa.

Bà Văn, người mẹ hiền mẫu của Lê Văn, buồn tủi vì lý do nào?

ôi!... Tạo hóa sinh ra con người, mà cũng nở treu cọt con người, thật lắm nỗi éo le.

Kiều Lê Văn có nước da trắng như màu bạch ngọc, đôi mắt bồ câu linh hoạt thu hồn người, tấm thân nẩy nở cùng những đường cong nét uốn thật hấp dẫn... Nhưng bất hạnh thay! nàng bị lệch một bên chân, không thể nào đi đứng cho ngay ngắn được.

Nàng là đứa con duy nhất của ông bà Kiều Khắc Văn. Cái ngày sinh con, ông bà Văn vui sướng như được trời ban cho viên ngọc châu vô giá, hạnh phúc gia đình tăng thêm bội phần. Cô bé Văn được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, vậy mà đau đớn thay, chỉ sau một cơn bệnh cảm mạo phong hàn, cô bị thọt lệch một bên chân. Khi lành bệnh, cô không thể nào đi đứng ngay ngắn được, nỗi đau khổ của ông bà Kiều Khắc Văn, khỏi nói, người ta cũng đủ tượng tưởng ra được. Sau mấy năm hết lòng lo cho con, mà con vẫn kiễng chân lệch mình, ông bà Kiều Khắc Văn đành chôn kín nỗi đau buồn trong đáy lòng, không còn than thở với ai.

Những hơi thở dài... chỉ còn những cái thở dài nào ruột mỗi khi ông bà nhìn bước đi của con. Và tối nay, khi ông Văn khép mình ở phòng trong, không ra dự vui với mọi người thì bà Văn cũng chẳng vui cười sung sướng gì nhiều. Sau khi gượng nói gượng cười tỏ vẻ cảm ơn đám nữ sinh viên bạn thân của con gái, bà lại nghĩ tới tương lai khó lấy chồng của con, mà buông tiếng thở dài...

Có lẽ ở trong phòng, ông Văn đã nghe lọt những tiếng thở dài chứa đầy sầu muộn của vợ, nên ông cũng bước ra phòng khách với ý định làm cho vợ tạm quên nỗi buồn chốc lát, để con gái khỏi nhận thấy.

Trước những tiếng nói cười chào đón của đám thiếu nữ, ông Văn ngỏ mấy lời cảm ơn và khuyến khích cuộc vui. Ông cầm một miếng bánh sinh nhật, giơ lên tươi cười trao cho bà. Bà tiếp lấy chưa kịp ăn, và mời lại ông, thì Lê Văn đã nói:

- Má ơi, ba ơi! Vương Nhụy và các cô ấy đòi con hát một bài đấy ạ.

ông bà Văn lập tức cùng nhìn con và gật đầu tươi cười. Lê Văn quay mặt nhìn về các bạn học. Ông Văn nhìn vợ cười, như có ý bảo: con mình sắc đẹp đã có thể nói là hơn người, giọng ca lại trong trẻo ngọt ngào. Hãy vui vẻ lên mà thưởng thức đi. Đừng buồn vắn vợ làm chi nữa.

Kiều Lê Văn dung nhan đẹp như ngọc nữ giáng trần, đã hát một bài tuyệt hay, khiến chị em bạn học thành thật hoan hô; tiếng vỗ tay như rung chuyển cả gian phòng...

oOo

Tiến chân các bạn gái ra cửa, Kiều Lê Văn trở vào nhà ngồi ép mình bên mẹ. Bà Văn choàng tay ôm con gái, hỏi với giọng hết sức từ ái:

- Thế nào Vân? sinh nhật năm nay con vui sướng không?

- Vui sướng lắm! Con cảm ơn ba má. Ủa mà ba đâu?

- Ba vào phòng nghỉ.

Kiều Lê Văn vừa vuốt tóc của mẹ vừa nói:

- Má à, con Hồ Bình tháng sau nó cưới đấy.

Bà Văn ngạc nhiên:

- Thật sao? Cô ấy không đợi tốt nghiệp đại học nữa ư?

Vân vuốt tóc ôm lấy mẹ.

Dự tính của chúng vốn to tát lắm, dường như toan đợi khi tốt nghiệp đại học, cùng nhau xuất dương, rồi mới kết hôn kia đấy. Nhưng vì ba má chàng Diệp Lạc nóng lòng muốn cưới ngay Con Bình nói rằng nhà họ Diệp chỉ có một cậu con cháu báu ấy.

Hiểu rõ chuyện người, bà Văn điểm nụ cười tươi tắn, chăm chú nhìn con gái:

- Trong số chị em chúng mày, thì con ấy có vẻ người lớn nhất. Đã đưa thiệp báo hỉ chưa?

- Chưa, thiệp báo còn vài ngày nữa mới in xong.

Bộ y phục tây phương của Lê Văn đã bị mấy nếp nhăn vì hoạt động trong cuộc vui vừa qua Bà Văn đưa tay vuốt lại cho con, miệng khen ngợi

- Con Bình thực tốt hiếm có. Công việc của nó đang bận rộn, nó cũng cố gắng tới dự sinh nhật của con.

Niềm vui và sự đắc ý hiện rõ trên gương mặt của Lê Văn. Đôi mắt bồ câu ánh lên nét cảm động vì tình bạn. Cô gái hỏi mẹ:

- Má à, ở trường, con Hồ Bình còn một hiệu, má quên rồi sao?

Bà Văn tươi cười:

- Má đâu có quên! Nó được các bạn tặng nhâ hiệu là “Nhân từ cô nương” chứ gì?

- Ô, nhưng con Khâu Anh Đài từng nói đùa: tương lai nó khó mà “nhân từ” với chàng Diệp Lạc!

Bà Văn lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng. Một người con gái bao giờ cũng phải nhân từ với chồng.
- Vì thế, má đối ba thật tốt đẹp!
- Bà Văn vỗ vào lưng bàn tay con, nói với giọng xác nhận.
- Vân à, ba con thật xứng đáng là một người chồng tốt.
- Con biết chứ, con vẫn thấy mình là đứa trẻ tốt số; chẳng kể gì đến cái chân...

Lúc này bà Văn muốn tránh né, cố ý không đã động đến cái bàn chân thọt của con gái, bà vội vã ngắt ngang, nói lảng qua chuyện khác:

- Vân ạ! con có cần đi dự đám cưới con Bình không?

Vân suy nghĩ một lát, còn do dự, hỏi lại mẹ:

- Má nghĩ có nên đi không?
- Có nhiên là nên đi.

Bà Văn cổ võ mạnh mẽ:

- Đi đám cưới bao giờ cũng có một niềm vui. Huống chi Hồ Bình lại là bạn học rất tốt của con! Này con, má có cần phải may gấp cho con một bộ đồ mới thật đẹp không?

Kiều Lê Văn đáp kiêu căng.

- Không cần má à! Quần áo của con nhiều hơn của bất cứ ai trong các bạn. Chúng thường khen con tốt phước đã có một bà mẹ giỏi lựa kiếu, may sắm quần áo cho con.

Bà Văn hạ lòng nói:

- Thật ra, má cũng rất yêu mến chúng nó.
- Chúng nó đều biết như thế.

Sau cùng, ba Văn không nén nổi một chuyện, phải hỏi con.

- Này Vân! Con Nhụy đã nói với má rằng: nó đã giới thiệu cho con một cậu bạn trai, sao con không nói á biết?

Như có một áp lực đè mạnh xuống người, nhìn xuống bàn chân thọt của mình... Thế là mặc cảm tự ti, nỗi đau buồn lại đến với cô gái. Cô nữ sinh viên Vương Nhụy quả thật đã giới thiệu cho Lê Văn một bạn trai, tuy chàng đó chẳng có gì xuất sắc, nhưng khi nhìn thấy Lê Văn đi lệch mình, ánh mắt hắn đã tỏ ra lạnh lùng, khiến cho lòng tự tôn của Lê Văn bị thương tổn. Kể từ đó, cô gái càng nặng lòng tự ti, không còn dự tính giao thiệp với người con trai nào nữa. Cô gái đã có một ý nghĩ khá buồn cười, nhưng thật đáng thương. Tương lai chắc trăm phần trăm cô sẽ trở thành ni cô.

Thấy con im lặng hồi lâu, bà Văn cảm thấy hối vì câu hỏi của mình. Bà vội đưa tay nâng cằm của Lê Văn lên, gượng bảo:

- Vân con! Hãy can đảm lên. ái tình chẳng phải chỉ thuộc về một số ít người. Con nay đã hai mươi hai tuổi. Bất cứ việc gì, má với ba đều tôn trọng ý kiến của con.

Bà lựa giọng rất êm ái.

- Con sẽ được hoàn toàn tự do Con nhớ chứ?

Lê Văn đáp một cách khó nhọc.

- Con đã rõ ý má nói gì rồi
- Con thật là con gái ngoan của mẹ.
- Nhưng...

- Khi một người nào có ấn tượng tốt đẹp về con, thì con...

Kiều Lê Vân nhắm mắt lại. Nàng không tin sẽ có người nhìn thấy ấn tượng tốt đẹp về nàng, nếu không phải một chàng trai ngây ngốc, thì ai có thể yêu cô gái tàn tật, nhất là tật thọt chân, bước một bước vịn mình một bước, trông thật khó coi?

Cô gái cố ý thất vọng buồn chán, khiến bà mẹ muốn nói gì thêm, lại im bật, không nói nữa. Lê Vân thật muốn gác câu chuyện không vui này lại, nàng bảo mẹ:

- Má ơi, nên đi ngủ thôi.

- Thì đi ngủ. Má thấy con mệt mỏi thật sự rồi đấy.

Nhìn theo mái tóc đen lác, làm nổi bật làn da trắng như tuyết đông của con, ở một bên má và gáy cổ, bà Văn thêm vui sướng vì sắc đẹp lộng lẫy của con. Nhưng khi ánh mắt bà nhìn chệch xuống thấp, thì lòng lại xốn sang ngao ngán.. Bà không mong gì gã chồng cho con bà mau chóng được. Tương lai hôn nhân của Lê Vân quả là một khó khăn lớn lao...

2. Chương 2

Lễ cưới Hồ Bình và Diệp Lạc cử hành thật vui vẻ. Cô dâu đẹp hơn bao giờ hết. Chú rể cũng xinh tươi hơn bất cứ lúc nào. Các cô phụ dâu trang sức lộng lẫy như một bầy tiên nữ. Vương Nhụy, Khâu Anh Đài và nhiều cô gái trẻ khác vốn rất thích vui nhộn, đã cầm sẵn những nắm confetti đủ màu sắc, chỉ đợi hôn lễ xong xuôi, cô dâu chú rể đi qua, là họ liệng vào đầu như mưa...

Phần Kiều Lê Vân, nàng không phải là đóa hoa được trưng ra trước. Nàng mặc bộ đồ rất đẹp nhưng nhả đạm. Vì đi đứng không được tự nhiên nên nàng đành ngồi ở hàng ghế thứ ba. Nàng chăm chú nhìn với dáng điệu vẫn nhả u tịnh. ánh mắt chăm chú dần dần chuyển sang mơ màng... Bỗng nàng thấy như cô dâu đứng kia biến thành chính nàng. Chú rể đẹp trai đang lồng lộng nhả vào ngón tay nàng...

Một tràng pháo tay vang rền như sấm dậy khiến Kiều Lê Vân giật mình, và ảo ảnh tuyệt đẹp tan biến mất! Lập tức nàng cúi đầu, cảm thấy đôi má nóng ran lạ lùng. Như sợ có người nhận thấy, nàng phải đưa khăn tay揩 lau trên mũi. Đột nhiên nàng trông thấy cái ghế bỏ trống bên cạnh đã có một người ngồi vào, không hiểu từ lúc nào. Nàng nhìn sang, một nụ cười nở ra rất nhanh trước mặt nàng. Tim bắt đầu đập mạnh, nàng lúng túng nhưng không biết dẫu bàn tay mình vào chỗ nào. Không ngờ người vừa ngồi bên cạnh là một chàng trai bạn ầu phục, khôi ngô tuấn tú, khẻ cất tiếng nói:

- Thưa cô, cô quen với cô dâu? Hay là...

Kiều Lê Vân tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi tỏ ra rất bình tĩnh, nàng khẻ gạt đầu.

- Chú rể trông thật khôi ngô anh tuấn! Hả là bạn học của tôi đấy cô ạ.

Chàng này có vẻ vô ý, đã tán dương bạn học của mình! Lê nào chàng không biết rằng: trước mặt một người con gái, ta phải tán dương cô dâu? Lê Vân đang lưỡng lự, không biết phải ứng phó cách nào trước sự kiện đột phát, thì nghe chàng ấy hỏi:

- Cô là bạn học cùng lớp với cô dâu phải không ạ?

Cố nhiên Kiều Lê Vân nhận thấy rõ: chàng trai này chẳng có chuyện gì khác để nói làm quen, nên bắt hỏi một câu có vẻ dư thừa như vậy. Nhưng một khi hấn đã hỏi, tự nhiên nàng cũng đáp:

- Vâng, trước đây là bạn học.

Thêm vào hai tiếng “trước đây”, Kiều Lê Vân thật thông minh. Bởi vì chàng trai này là bạn của Diệp Lạc, mà Hồ Bình cũng học trong trường ấy. Nếu Lê Vân chỉ đáp một tiếng “vâng”, chàng trai sẽ cho nàng là nói dối, vì hấn không hề trông thấy nàng ở trường.

- Thưa cô, tôi lấy làm vui sướng thay cho bạn tôi, khi anh ấy được một thiếu nữ kiều diễm như cô tới tham dự hôn lễ.

Kiều Lê Vân đáp lại bằng một nụ cười. Trong thân tâm nàng cảm thấy vui sướng vô hạn, được một chàng trai khen ngợi như vậy, thật ít có. Giữa lúc ấy có tiếng người hành lễ tuyên bố:

- Lễ đã hoàn thành. Cô dâu chú rể vào động phòng!

Trong khoảng khắc, sự Ồn ào náo nhiệt nổi lên. Nhưng chàng trai ngồi bên Kiều Lê Vân vẫn không nhìn vào chỗ đông người đang huyên náo rồi rít, hắn vẫn nhìn Lê Vân, rồi tự giới thiệu:

- Thưa cô, tôi là Khang Thu Thủy.

Kiều Lê Vân nghe đã rõ.

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, cố ý quay đầu nhìn vào chỗ cô dâu chú rể. Cố nhiên, nàng không trông thấy họ nữa, và các tân khách đang kéo nhau trở lại bàn tiệc.

Kiều Lê Vân rất sốt ruột. Nàng sợ Khang Thu Thủy không chịu rời đi. Kể cũng lạ thật: đối với chàng trai này, nàng có một cảm tưởng khác với bình thường. Do đó cái chân thọt của nàng được giấu kín dưới ghế. Dường như nếu Khang Thu Thủy phát hiện cái chân ấy, cái mộng đẹp của hắn sẽ bị tan biến ngay. May thay, hắn là người lịch sự, nên đứng dậy mỉm cười với nàng một cách đáng yêu, rồi đi khỏi.

Trong chốc lát, nàng đã có hai cảm giác khác nhau: một như quặng được gánh nặng; một như bị mất vật gì. Nàng đang toan đứng lên, chợt Khâu Anh Đài ăn vận lộng lẫy như một con bướm sắc sỡ, chồn vờn bay đến.

- Vân ơi! Mình với con Nhụy đang mắc tiếp khách mừng, vậy nhờ Vân choán giữ gìn hai ghế ở đây nhé!

- Choán chỗ là điều thiếu lịch sự. Vậy hai cậu phải mau mau tới đây nha.

- Chỉ chót lát bọn tớ sẽ tới đây.

Khâu Anh Đài nói rồi thoăn thoắt bước đi chỗ khác. Lê Vân nhìn theo dáng đi uyển chuyển thướt tha của bạn, mà phải khen thầm. Nàng lại thầm nguyện với lòng.

- “Nếu trên đời này, có người trai nào có thể chữa cho đôi chân của mình bằng nhau, đi đứng được tự nhiên như các bạn, mình sẽ tình nguyện sống chung với người đó, chung thủy trọn đời, nhớ ơn đến chết.. ”

Và đột nhiên, nàng bị kích động lạ thường. Nàng oán Thượng đế bất công quá, đã sáng tạo ra con người nàng, tại sao lại bắt nàng phải tàn tật rõ rệt trước mắt mọi người. Quá uất ức, nhưng nàng lại nghĩ:

“Mình phải tự trấn tĩnh, giữ vẻ mặt lạnh lùng mới được. Nếu không, mình sẽ bật lên khóc mất! Hôm nay ngày vui nhất đời của con Bình, mình không thể khóc ở đây được.. ”

Trong niềm đau khổ, Lê Vân tự cảnh cáo mình, và lập tức nàng kiểm công việc để làm cho quên buồn tủi, nàng cầm từng đôi đĩa lên lau chùi, lau đĩa ỳnh, lại lau đĩa cho bạn, lau xong đĩa lại lau chùi đến bát, chén thìa ly... của hai cô Vương Nhụy và Khâu Anh Đài.

Đang lui thui lau chùi, bỗng Kiều Lê Vân lại giật mình, tim đập hồi hộp nàng vừa nhìn thấy Khang Thu Thủy tươi cười tiến lại gần... Rồi hắn xoay mình nghiêng đầu, và ngồi ngay xuống ghế bên cạnh nàng. Nàng không kịp trở tay, chỉ ấp úng nói được hai tiếng:

- Chỗ này...

Hắn liền nhanh nhẩu.

- Cám ơn cô đã ra tay tháo vát, làm sẵn cho tôi.

Hắn lễ phép đưa hai tay đỡ lấy đĩa từ tay nàng, đặt xuống ngay trước mặt, rồi lại khen nịnh.

- Thưa cô, cô lựa chọn chỗ ngồi thật hay!

Kiều Lê Vân rối ruột, nhưng không tiện nói thẳng ra, hai ghế ở hai bên nàng, là hai chỗ ngồi mà nàng giữ sẵn cho hai cô bạn học. Nàng cảm thấy khó xử, nhưng nàng cũng không bực mình vì chàng trai ngồi sát cạnh nàng.

- Cô hãy cùng tôi nhấp trước nước ngọt nhé?

- Dạ, xin cảm ơn.

Bàn này ở chỗ tương đối khuất nhất, lúc bấy giờ chỉ có hai người ngồi với nhau. Nếu Vương Nhụy và Khâu Anh Đài tìm đến, hẳn hai cô phải hiểu lầm, hoặc đánh dấu hỏi thắc mắc...

Nhưng cũng may, chỉ lát sau, một người khách lạ, bước tới ngồi vào chiếc ghế còn lại, bên cạnh Lê Vân. Thế là vừa kín chỗ. Lê Vân lại thầm nghĩ: “Hết chỗ cho Vương Nhụy và Khâu Anh Đài ngồi, mình khỏi lo ngượng nghịu khi nói chuyện với chàng trai đang cố gắng làm quen này.. ”

Các món ăn được bưng lên bàn lần lần. Quả nhiên, hai cô bạn của Lê Vân trở lại, thấy đã hết chỗ ngồi, bèn bỏ đi bàn khác. Nàng thầm vui mừng, và cũng thầm áy náy lo.

Khang Thu Thủy quả là người trai khéo, biết phục vụ phải đẹp. Hắn như quên cả ăn uống, cứ lo gấp thức ăn cho Kiều Lê Vân, rồi ân cần rót thêm nước ngọt vào ly cho nàng. Trước mắt hắn, hầu như không còn thực khách nào khác. Mắt hắn chỉ biết nhìn cô gái; miệng hắn chỉ biết nói với nàng...

Trước tình thế ấy, Kiều Lê Vân có phần ngượng nghịu. Nàng thỉnh thoảng đưa mắt dò xét các tân khách ngồi cùng bàn, hoặc bàn kế bên, xem họ có chê cười nàng và chàng chăng... Nhưng trong thâm tâm nàng rất sung sướng vui mừng. Nỗi sung sướng này vì điều hơn hết thấy mọi thứ vui sướng khác trên đời.

- “Vân con! Hãy can đảm lên, hãy tin tưởng một chút, ái tình chẳng phải chỉ thuộc về một thiểu số người...”

Tiếng cổ võ của mẹ nàng như văng lên bên tai nàng lúc này. Tinh thần nàng phấn chấn lên. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa hiểu phải làm như thế nào mới là can đảm? Nàng ăn uống trong dáng điệu thật khả ái, và trong lòng đã sung sướng, thì miệng thấy ngon ngọt khoái khẩu. Nàng thầm nghĩ:

“Nếu mình có được một bạn trai như chàng này, có phải mình được tự hào, tự kiêu một chút hay không? ”

Đột nhiên một cô bé hầu bàn lỡ tay đụng đổ một chai nước ngọt! Lê Vân đang vui bỗng lòng sụ lại. Nàng thầm tự trách mình không giữ lòng lạnh tĩnh, chưa chi đã vội hớn hờ mừng vui. Chàng trai ngồi bên nàng, chẳng qua vì phép lịch sự trước phải yếu đã tỏ ra ân cần chút vậy thôi. Nào đã có gì, mà nàng vội suy xa nghĩ rộng? Nghĩ ngợi nhiều, xét đoán lắm, chỉ thêm nóng đầu nhức óc, nào có ích gì..!

Tiệc tan, tân khách rùng rùng đứng dậy, rời khỏi bàn ăn, chỉ còn trơ lại Kiều Lê Vân và Khang Thu Thủy. Lúc này nàng lại sợ Vương Nhụy và Khâu Anh Đài tìm tới, họ sẽ nói năng xì xầm thì nàng mắc cỡ chết!

Bấy giờ, Khang Thu Thủy xoa tay, tươi cười hồn nhiên, nhìn Kiều Lê Vân, nói như thốt tự đáy lòng:

- Hôm nay được ngồi cùng bàn với cô, thật là một vinh hạnh lớn lao cho tôi.

Nàng mỉm cười đáp lại. Lúc này nàng rất muốn nói một lời cảm ơn chàng đã có lòng săn sóc nàng trong bữa ăn. Nhưng lạ thay, miệng nàng như vướng mắc, không sao nói ra được.

- Chuẩn bị để về chứ, cô?

- ...

Nàng gật đầu, không nói gì.

- Cho tôi được phép đưa cô về nhé?

Nàng bối rối, vội lắc đầu:

- Xin đừng, chớ dám phiền ông a... Tôi đi cùng các bạn tôi đến đây. Giờ tôi cũng phải cùng về với họ.

- Tôi có thể được phép biết số điện thoại của quý trang không ạ?

Nàng đã toan cho hắn biết số điện thoại nhà nàng. Nhưng một sự giữ gìn kỳ diệu khiến nàng phải từ chối.

- Thưa nhà tôi không có máy điện thoại.

Hắn có vẻ ngẩn ngơ tiếc rẻ.

- Nếu vậy cô có thể cho tôi biết địa chỉ chẳng?

- Nhà tôi... tôi...

Nàng tỏ ra lúng túng, thật khó nói. Hấn bèn nở một nụ cười nhẹ nhàng, bỏ qua không ép nàng cho biết đường phố và số nhà nữa. Hấn đưa tay xách lấy cái xách tay của người đẹp trao cho nàng.

- Thôi, hãy để lần sau vậy! Nhưng xin cô cho biết phương danh?

- Thưa,.. Kiều Lê Vân.

Nàng nói tên họ rõ ràng từng tiếng, và giọng thật trong trẻo dễ mến. Hấn tỏ ra vô cùng mãn ý, đứng dậy ra về. Hấn đưa mắt ái mộ nhìn nàng, ngỏ lời chào từ giã.

- Thưa cô Vân, cô ở đây đợi các bạn; tôi xin phép về trước; xin tạm biệt nhé!

- Dạ chào ông.

Nhìn theo bóng dáng thanh lịch của Khang Thu Thủy xa dần, xa dần... Kiều Lê Vân tiếc hận không thể kêu gào lên một tiếng, để gọi giật hấn trở lại với nàng. Nhưng, nàng lại nghĩ: “Kêu hấn trở lại, rồi biết làm thế nào? Sự thể sẽ ra sao?.. ”

Nàng đưa tay xuống sờ nắn vào bàn chân thọt của mình, để rồi bị xúc động buồn tủi... Nàng nghĩ, nếu như khi vừa gặp mặt nhau, nếu Thủy biết nàng thọt chân, chắc hẳn không ân cần săn sóc nàng như thế. Bởi vì đại đa số đàn ông con trai trên đời này, đều.. thực tế một cách đáng hận như vậy.

Nàng ngồi lại cái bàn trống trải, một là đợi chờ Vương Nhựt và Khâu Anh Đài, hai là chủ ý tránh né dấu diếm, không để cho Khang Thu Thủy trông thấy bàn chân tàn tật của nàng.

Dẫu sao, nàng cũng không nỡ để cho cái ấn tượng diếm lệ trong đầu óc chàng trai bị tan vỡ đi. Do đó, nàng ngồi lại thầm cầu trời rằng: Thu Thủy đã ra về thật sự, xa hẳn nơi nàng ngồi.

Nàng đợi mãi mới thấy cô bạn thân đến. Khâu Anh Đài nói như hạ mệnh lệnh.

- Lê Vân! Nào bọn mình hãy kéo nhau vào tân phòng!

- Mình...

Kiều Lê Vân ấp úng trong cổ họng, rồi đứng lên, đôi ánh mắt không ngớt đảo quay, nhìn ngó bốn phía. Nàng chỉ sợ Khang Thu Thủy còn chưa về.

Vương Nhựt, cô gái có cái sống mũi thẳng đẹp, bấy giờ làm ra bộ mặt ngây ngất say sưa, và theo thói quen thân mật, nắm lấy cánh tay Lê Vân, toan lôi đi.

- Cậu bằng lòng vào náo động phòng rồi chứ gì?

Khâu Anh Đài hứng chí lại nói lớn:

- Thôi, đừng nghĩ quần tính quanh gì nữa! Cậu hãy vào động phòng mà coi chơi cho biết. Tớ là tay chuyên viên náo tân phòng mà. Nếu chọc phá không vui nhộn, tớ... trả lại tiền vé cho cậu.

Vương Nhựt bảo Khâu Anh Đài:

- Mày đừng quên mày là một thị mệ.

- Ô hơ! con gái mà náo tân phòng mới tuyệt cú mèo chứ! Thêm nữa, chọc phá tếu nhộn trong tân phòng, đâu phải tài riêng của bọn con trai?

Vương Nhựt nói:

- Rồi! Bọn ta vào xem nhà người trở tài.

Khâu Anh Đài nheo mắt, méo miệng, giơ hai ngón tay lên.

- Vào mà xem. Nhưng mong rằng “nhị vị” xem tớ náo tân phòng đám này dữ dội, thì đừng hoảng sợ, rồi... cóc dấm lấy chồng.

- Đừng nói dóc! con Bình nó cũng từng dự náo tân phòng thiên hạ, mà nó có sợ lấy chồng đâu?

Thế là hai cô bạn toan kéo Kiều Lê Vân tới Nam Kinh Phạn điểm để dự cuộc vui phá phách trong tân phòng cô dâu chú rể, theo cổ tục của người Tàu. Nhưng Lê Vân chợt đánh dấu hỏi trong đầu.

- “Nếu Khang Thu Thủy hấn cũng tới đó dự vui nhện thì sao? Lẽ nào mình để cho hấn phát giác cái bàn chân có tật của mình? ”

Nghĩ thế, nàng nhất quyết không đi với hai cô bạn.

- Thôi hai cậu đi đi. Mình hôm nay cảm thấy khó ở trong người, phải về ngay nằm nghỉ dưỡng sức.

Vương Nhụy hỏi:

- Vân mệt mỗi thật ư? Vậy để mình đưa Vân về.

- Đừng, Nhụy với Đài cứ đi dự vui. Để mình gọi xe về được rồi.

Khâu Anh Đài bèn nhanh nhẹn chạy ra lề đường, vẫy gọi xe tắc xi. Cô gái vốn rất thích mặc cả, nên xe vừa ghé vào lề, cô liền hỏi tài xế:

- Về cư xá công chức Trung Dũng, tám đồng nhé?

Người tài xế suy nghĩ, rồi gật đầu bằng lòng. Anh Đài và Vương Nhụy, như thường lệ, ân cần dìu dắt cô bạn có tật chân bước ra xe. Thật ra, Kiều Lê Vân đi đứng không đến nỗi nào, có thể tự mình trèo lên xe dễ dàng. Nhưng cô bạn đã quen cử chỉ ân cần nâng đỡ, nên họ vẫn đi kèm nàng như thế.

Ngồi vào xe rồi, Lê Vân thò đầu ra xe dặn hai bạn:

- Nhớ nhé! Nếu Bình có nhắc tới mình, hai cậu thay mình xin lỗi giùm nhé!

Vương Nhụy xua tay:

- Không thành vấn đề, thôi về đi.

Khâu Anh Đài ân cần bảo:

- Về nghỉ cho khỏe Vân nhé! Thôi tạm biệt.

Chiếc taxi sơn đỏ chạy xa rồi, Khâu Anh Đài bỗng sực nhớ ra, nghi ngờ nói:

- Này Nhụy, mày có nhận thấy chuyện gì lạ không?

- Chuyện gì lạ?

- Anh chàng ngồi sát bên con Lê Vân, là ai vậy?

- Không rõ là ai, nhưng tao biết chắc chắn hấn không phải là bồ của con Vân.

- Nói giả dụ, chúng nó là bồ của nhau, chúng mình cũng mừng cho nó.

- Thằng ấy trông khá lấm.

- Tao cũng nhận thấy hấn đẹp trai thật. Cũng có thể là bạn học của chú rể Diệp Lạc.

Vương Nhụy nghi ngờ nói:

- Con Vân nó đã nói “sẽ đi dự náo tân phòng”. Đột nhiên nó không đi nữa. Vậy phải chăng sự đổi ý của nó có liên quan đến chàng kia?

- Chắc không phải hai bên hẹn nhau đến chỗ khác đâu.

- Nên theo dấu dò xem.

- Hãy để đó. Phải đi “náo tân phòng” ngay kéo trễ...

Hai cô sinh viên chưa kêu vội, vừa đi vừa nói chuyện. Chuyện họ nói thật tràng giang đại hải, dứt không ra. Hồi ở cấp tiểu học, họ đã là bạn; lên trung học, vẫn ngồi cùng lớp; nay lên tới đại học cũng vậy. Họ chuyện trò với nhau thật nhiều, cơ hồ câu chuyện vĩnh viễn không bao giờ hết.

oOo

Đêm ấy, Kiều Lê Vân ngồi im lặng dưới ánh đèn, miệng cắn ngòi cây viết máy, mắt đăm đăm nhìn.. lên vách như xuất thần. Nàng đang rình chờ linh cảm chẳng?

Không phải nàng cần có linh cảm để viết văn làm thơ, nàng đang tưởng tượng lại gương mặt tươi cười của chàng trai Khang Thu Thủy; bên tai nàng như còn văng vẳng tiếng nói ân cần đầm ấm của chàng; trước mắt nàng, những cử chỉ của hấn phục vụ nàng trong bữa tiệc, đang mơ hồ diễn lại.

ánh đèn càng về khuya càng sáng khiến đôi má nàng càng ửng hồng. Ngồi hồi lâu, nàng hạ cây bút xuống miệng, gục đầu trên đôi cánh tay... Lát sau, nàng lại cầm cây bút lên, thái độ phấn khởi, viết vào cuốn nhật ký mấy hàng chữ sau đây:

”Trong buổi lễ cưới Hồ Bình, rốt cuộc mình đã gặp chàng hoàng tử áo hoa ngựa trắng, rất đẹp mắt vừa lòng... Khang Thu Thủy sao xinh đẹp quyến rũ đến thế! Hấn hỏi số điện thoại nhà mình. Hấn hỏi địa chỉ của mình... Tại sao mình lại cố tình giữ ý giữ kẽ, không chịu nói cho hấn biết nhỉ.

Cho đến lúc này, mình chỉ biết vồn vẹn tên của hấn: Khang Thu Thủy. Như vậy có ích gì? Mình không thể đi tìm hấn được! Mẹ khuyến khích mình hãy can đảm lên một chút. Trời ơi! Một đứa con gái thọt chân, dù có can đảm, lòng can đảm ấy cũng chỉ có hạn mà thôi. Ngày mai, mình nhất định phải cầm bút vẽ lại cái khuôn mặt đẹp trai với nụ cười tươi tắn của hấn lên mặt giấy. Con người thật bằng xương bằng thịt của hấn chẳng cần xuất hiện trước mặt ta nữa. Hãy để cho ta nhìn ngắm hình ảnh của hấn trên giấy lụa, để nuôi dưỡng cái ảo tưởng của một thiếu nữ, mà thưởng thức một cách ngọt ngào êm ả là đủ rồi. Hấn không thể trông thấy ta nữa. Hấn không thể nhìn thấy cái chân tật nguyên của ta được! Nếu thấy, hấn sẽ quay đầu ngoảnh mặt mà bỏ đi mất thôi...”

Tới đây, Kiều Lê Vân không thể viết gì thêm được nữa. Nước mắt đã ứa ra long lanh. Rõ ràng nàng đang đau lòng. Mới gặp Khang Thu Thủy lần đầu, nàng đã một dạ chung tình. Nhưng nàng không có can đảm yêu, nàng không dám yêu hấn.

Tình yêu có nhiều loại. Có những con người bồi dưỡng tình cảm lần lần, để tại thành tình yêu. Có những người chỉ gặp gỡ trong giây phút đã nảy sinh tình yêu. Kiều Lê Vân thuộc hạng người sau này vậy.

Nhưng tội nghiệp cho nàng, gặp tiếng sét ái tình, nảy sinh tình yêu, để rồi làm gì? Trừ phi Khang Thu Thủy không coi cái chân tật nguyên của nàng là vật cản trở...

Lúc này, ai hiểu được trái tim của chàng trai ấy? Chỉ thấy lòng Kiều Lê Vân vốn phẳng lặng như mặt nước hồ thu, nay đã bị Khang Thu Thủy liệng hòn đá xuống đó rồi...

3. Chương 3

Cư xá Trung Dũng tọa lạc tại ngoại ô thành phố; phía trước có khu đất trống, được dự tính tại thành một công viên. Nơi đây lại gần trái núi Thanh Sơn. Nhà Kiều Lê Vân tuy ở tầng dưới cùng, nhưng cũng chỉ cần mở cửa sổ ra, là có thể thưởng ngoạn phong cảnh đẹp.

Sáng sớm hôm ấy, nàng khoan khoái từ giường ngủ bước xuống, quên cả bước đi khó khăn. Nàng vội vã đi vào buồng tắm, vừa đánh răng vừa nhớ lại giấc mơ đêm qua Quả thật Khang Thu Thủy đã trở lại với nàng trong giấc mộng. Đã là trong mộng, hấn càng xinh trai quyến rũ bội phần...

- Vân ơi! Mau vào ăn sáng con.

Nghe mẹ gọi, nàng quay đầu nhìn, tay ngưng chải răng, nhưng vì miệng đầy bọt kem, nên không thể lên tiếng thưa được. Nàng chỉ khẽ gạt đầu ra dấu nàng đã nghe rồi.

Khi rửa mặt xong, chợt cảm thấy hơi đau ở má. Nàng lập tức nhìn vào gương... thì ra cái “vết đậu dậu thì”. Một cô gái vào tuổi hai mươi hai, chính là đang ở vào thời kỳ thanh xuân phát tiết vậy.

Trong lúc ăn sáng, Kiều Lê Vân nhìn mẹ, cao hứng nói:

- Má à! Hôm nay con phải đi vẽ bức tranh mới được.

- Ủ, đã lâu lắm con chưa ra ngoài vẽ tranh. Nhưng con sẽ đi với ai bây giờ?

- Con đi một mình được rồi, không đi đâu xa chỉ ra chỗ chân núi kia thôi.

Bà Kiều Khắc Văn, qua ánh mắt từ ái, có vẻ như đã phát giác tâm sự cô con cưng. Nhưng thật ra, không phải như vậy. Bà chỉ thích đưa ánh mắt, như soi rọi tìm hiểu ý tứ con gái thế thôi...

Bà vẫn thường buồn rầu thắc mắc trong đời bà chưa hề làm điều gì xấu xa, thất đức, thì tại sao đứa con gái duy nhất của bà lại phải mang tật? ôi! Nếu con bà không bị tật chân tai hại, thì với gương mặt kiều diễm như hoa xuân, với đôi mắt bồ câu mơ màng đáng yêu, với thân hình yếu diệu hấp dẫn đó, con bà phải đoạt vương miện trong bất cứ cuộc thi tuyển hoa hậu nào rồi!

- A!...

- Kìa, má! Má lại...

Thấy mẹ thở dài, Kiều Lê Văn vội hỏi mấy tiếng bở lửng như vậy... Bà Văn đành trả lời qua vắn đề khác.

- à, có gì đâu. Má chỉ cảm thấy thời gian trôi quá mau; vẫn trôi đi một cách vô tình...

Lần này cũng như bao nhiêu lần rồi, mỗi khi thấy con gái có ý nghi hoặc về tiếng thở dài của mình, bà Văn đều nói lảng qua chuyện khác. Bà thương con vô cùng, nên bà giốc hết tâm cơ để lo liệu chăm sóc cho con được vui. Lòng người mẹ sẽ rất đau buồn nếu thấy đứa con cưng của mình tỏ dấu đau đớn, chán nản vì tật nguyên của nó. Người mẹ thương con luôn tránh than vãn, và nên nhin cả tiếng thở dài, bởi sợ gây ảnh hưởng không tốt đến tâm tư của con...

Ăn sáng xong, Kiều Lê Văn đứng dậy. Nàng cũng biết cách làm ẹ vui, nàng bèn tươi cười nhìn mẹ nói:

- Má ạ! Hôm nay con tin chắc có thể hoàn thành một bức danh họa!

Bà Văn vui vẻ nói:

- Lòng con đầy tự tin, mẹ chúc con thành công.

oOo

Khoảng mười mấy phút sau, Kiều Lê Văn tới chân núi Thanh Sơn. Nàng đang dựng giá vẽ, cầm cây bút lông, ngẩng nhìn nền trời trong sáng với những đám mây nổi trôi... Rồi ánh mắt nàng hạ xuống chòm núi. Nhưng nàng không vẽ phong cảnh hôm nay!.

Tuy nàng nhìn ngắm mây trôi và đỉnh núi, nhưng chẳng phải nàng nhìn để vẽ chúng, mà chính để tìm kiếm ở khoảng giữa mây ấy... Một hình ảnh cái nụ cười đêm qua.

Cuối cùng, nàng ngồi xuống. Ngọn bút vừa đưa ra, đã rụt lại. Lê Văn yêu hội họa vô cùng. Nhưng trước nay, nàng chưa hề vẽ truyền thần một chàng trai nào cả, hơn nữa, vẽ một chàng trai mà nàng yêu mến, thì nay là lần đầu tiên trong đời.

Vừa thẹn thắm vừa vui với riêng mình, Kiều Lê Văn thầm cầu nguyện hôm nay nàng thành công trong nét bút. Nơi này, nàng rất thích ngồi để vẽ. Vậy hôm nay cần một tác phẩm khác thường, nàng chỉ có thể tạo ra nó ở đây.

Nàng quyết tâm hạ bút...

Vừa mới phát họa xong hình một khuôn mặt, nàng ngừng đầu lên, đã thoáng thấy sự lạ. Nàng đưa tay dụi mắt; phải chăng ảo ảnh lại hiện ra nữa đây?

Cách chỗ nàng ngồi không đầy mười thước, đã có một chàng trai đứng đó. Chàng mang cặp kính mẫu xanh che nắng; một nụ cười hoan hỉ trên môi, như sung sướng được gặp người quen.

Nàng chưa biết nên hành động ra sao, thì chàng trai xuất hiện đột ngột ấy tươi hơn, chân thoăn thoắt bước lại gần nàng. Hắn vừa kịp dừng chân bên cạnh giá vẽ, nàng đã lẹ làng đưa tay kéo miếng vải che kín bức họa mới khởi đầu. Và khi hắn đưa tay gỡ cặp kính xuống, nàng giật mình kinh ngạc. Đây chẳng phải ảo ảnh, mà là người bằng xương bằng thịt, là cảnh thực với cây cỏ trời mây rõ ràng. Tim nàng đập mạnh dữ dội...

- Ông...

- Cô không thể ngờ Khang Thu Thủy lại tới đây ư?

Kiều Lê Vân vừa toan đứng dậy, kịp thời nhớ ra, và cảnh cáo mình chớ làm như thế nữa. Đôi má nóng lên rần rần, nàng chỉ còn biết nắm chặt cây bút vẽ, không dám ngừng lên nhìn mặt Khang Thu Thủy; và run giọng nói:

- Tôi thật không biết nên chọn cách nào đây? Hoan nghênh ông? Hay khước từ ông?

- Cổ nhiên tôi hy vọng cô lựa cách thứ nhất.

- Để tỏ lòng cảm tạ Ông phục vụ tôi trong bữa tiệc cưới hôm qua, tôi xin để ông tùy ý lựa chọn.

- Tôi lựa chọn cái điều khiến người ta phấn khởi vui sướng.

Như vận dụng hết can đảm, Kiều Lê Vân ngừng đầu lên nhìn, và nàng lại nhận ra một sự thể lạ hơn nữa.

-Ồ! ông yêu thích hội họa lắm sao?

Khang Thu Thủy vỗ vỗ vào bộ đồ vẽ, tươi cười đáp:

- Chỉ lạm mạo mà thôi cô à.

- Ông nói dối! Nói nhún nhường! Hay nói thật đấy?

- Nói thật đấy cô ạ.

Hắn đặt bó đồ vẽ xuống đất, rồi tiếp:

- Bởi vì, trước một nữ họa sĩ vào hạng khá như cô, nói năng thật thà là điều không ngoan nhất.

- Đó là lời tán tụng theo phép lịch sự? Hay là lời thách thức tự nhiên?

- ý thứ hai là đúng.

- Ai! Ai nói cho ông hay?

Kiều Lê Vân đã bạo dạn hơn, dám nhìn chăm chú vào mặt chàng trai.

Hắn đáp:

- Xin hãy cho phép tạm giữ kín. Tôi nói tạm mà thôi.

Nàng nhìn ngấm bó dụng cụ hội họa của hắn mà bảo:

- Nếu vậy ông bày giá vẽ đi. Chỗ này không phải của riêng tôi.

Hắn có vẻ quá sung sướng vì được người đẹp chiếu cố, thành thử phải dè dặt.

Hắn như muốn bước tới cầm lấy tay nàng, nhưng lại không dám, cứ xoắn hai bàn tay vào nhau... rồi sau mới cúi xuống lượm bộ đồ vẽ, và đột nhiên hắn tỏ vẻ ngây ngắc ngần ngại hỏi nàng:

- Tôi bày giá vẽ bên cạnh cô nhé?

- Tôi không có ý kiến.

- Cám ơn cô.

Bầy xong giá vẽ bên cạnh giá vẽ của nàng, hắn cầm cây bút đứng đó, trông ra vẽ như một nhà danh họa, và nàng vừa nhìn ngấm hắn, vừa thầm nghĩ trong lòng:

“Nếu ngày nào cũng tới đây, ngồi kế bên mình để cùng vẽ tranh với nhau, thì... sung sướng biết mấy! ”.

Bấy giờ hắn quay nhìn nàng, làm bộ ngây ngô nói:

- Đối trước một nữ họa sĩ kiêu diễm lại có thiên tài như cô, tôi thật không biết hạ bút thế nào đây? Và cũng chẳng biết nên vẽ thứ gì bây giờ?

Nàng cười hỏi:

- Ông thường vẽ loại nào giỏi nhất?

- Tôi chả dám nói...

Hắn lại quay nhìn nàng, và tiếp:

- Cô Vân à! Tôi cố nén lòng không được, vậy xin đề nghị một điều này nhé?

- Vâng!

- Kiều Lê Vân hơi giật mình áy náy..

- Có được chẳng thừa cô?

- Mong rằng sự trả lời của tôi không làm ông thất vọng.

- Cô à! Chúng ta hãy cùng gác bút, đi ngắm trời mây một chút, nên không?

- Như thế này còn chưa phải là ngắm trời mây hay sao?

Hắn có vẻ băn khoăn khó nói. Nàng rất thích nhìn hắn trong hiện trạng này, bèn nhẹ nhàng bảo:

- Ông không có cái gì ngồi nhỉ?

- Có chứ!

Dứt lời, hắn ngồi ngay xuống đám cỏ non xanh, và còn hứng chí nói:

- Thật dễ chịu.

Nàng như quên hẳn đi rằng nàng với hắn hãy còn xa lạ, cứ tươi cười hỏi:

- Hồi còn nhỏ, chắc ông nghịch ngợm phá phách ghê lắm?

- Sao cô biết?

- Ông không sợ dơ quần áo ư?

Hắn bật lên cười dòn, và nàng cũng cười theo, thật vui vẻ hồn nhiên...

Lát sau, suy nghĩ một chút, hắn thú thật:

- Cô Vân à! Cô biết tại sao tôi biết được cô thường ra đây ngồi vẽ tranh không?

- Chịu.

- Tại vì tôi đã tiếp được tin.. “tình báo”.

Kiều Lê Vân lấy làm lạ, nhưng gượng cười:

- Thế ư? “Thám tử” nào vậy?

- Hồ Bình chứ ai!

- A!

- Phải. Khi tôi gạn hỏi địa chỉ của Vân, thì “bà” ấy thủ khẩu như bình. Nhưng rồi sau “bà” ấy mách kể cho tôi: Cứ chịu khó, sáng sáng, chiều chiều tìm đến chân núi Thanh Sơn, phía trước cư xá Trung Dũng, may ra có thể dò biết quý chỉ, nhìn thấy ngọc nhan... quả nhiên, tôi mới tới lần đầu đã...

- Đã sẵn “bắt” được tôi?

Kiều Lê Vân ngắt ngang lời nói Khang Thu Thủy, đồng thời trong lòng nàng thầm cảm ơn Hồ Bình. Và Thu Thủy nói tiếp, giọng êm ái ngọt ngào như rót vào tai nàng:

- Tôi đã... tôi đã vô cùng vinh hạnh được gặp cô ở đây.

- Thì ra hôm qua cô ấy đã...

- Vâng cô ấy đã có vài phút rảnh tay, mách bảo cho tôi. Cô ấy thật là một cô dâu được việc. Sáng nay cô cậu đã đạp xe xuống miền Nam hưởng tuần trăng mật rồi.

- Tôi chân thành cầu chúc cho họ được hưởng tuần trăng mật đầy hạnh phúc.

- Hôm qua, cô có vào tân phòng của họ, dự cuộc vui nhộn không?

Suy nghĩ mấy giây, nàng đáp:

- Có, tôi có vào.

- Nói dối nhau làm chi thế?

- Sao ông biết?

Nàng bắt chước giọng nói và dáng điệu thách thức của hắn vừa rồi. Hắn đáp:

- Tôi là người về sau cùng, trước sau tôi không hề thấy cô ở đâu hết.

Nàng mỉm cười, hỏi:

- Phá phách ra sao? Có nhộn không?

- Chà chà! Họ “náo tân phòng” đại tếu đại nhộn!

- “Họ” nghĩa là gồm có cả ông trong đó?

- Vâng đúng thế.

Khang Thu Thủy đáp và nhìn Kiều Lê Vân với ánh mắt chan chứa thâm tình.

- Nhưng tôi không quấy phá. Nếu có cô vào dự, nhất định tôi đã trở tài đại náo một phen.

Trước giọng nói ấy, trước ánh mắt ấy, Kiều Lê Vân cảm thấy hồi hộp thật sự Tim nàng đập mạnh. Chàng trai ở sát bên nàng, đang thật sự tán tỉnh nàng?

Nghĩ đến bàn chân tật nguyên của mình, nàng hoảng sợ! Như hành động theo bản năng tự vệ, nàng bỏ rơi cái xách tay xuống trước bàn chân để che dấu...

- Cô Vân! Tại sao không vào tân phòng dự cuộc vui, theo tập tục của dân tộc tả Cô Bình là bạn học rất tốt của cô mà?

Nàng bối rối ấp úng:

- Tại vì... Hôm qua... lúc ấy... đột nhiên tôi thấy trong người khó ở, như sắp phát bệnh, do đó tôi phải ra về trước.

Hắn tỏ lộ sự vui mừng ra mặt:

- May thay! Hôm nay cô đã khỏe khoắn, ra đây về tranh được rồi.

- Cảm ơn anh.

Thấy nàng đổi cách xưng hô thân mật, gọi hắn bằng tiếng “anh”, hắn càng bạo dạn hơn, đưa tay toan lật tẩm vải phủ bức họa để xem..

Nhưng nàng kịp thời nhận thấy, và chặn giữ lại, đôi má đỏ lên như nóng cháy rần rần:

- Không! Không thể xem được.

Hắn không có ý ép nài đòi xem, nên rút tay về, rồi xoa xoa vuốt vuốt những ngọn cỏ xanh non, cho... đỡ ngượng nghịu. Sau đó, là những phút im lặng. Trên trán Khang Thu Thủy những giọt mồ hôi rỉ ra lấm tẩm, vì lúc ấy mặt trời đã lên cao, không khí bắt đầu nóng nực.

Hai người tuy ngồi chỗ bóng mát, nhưng cũng cảm thấy nóng.

Thôi, thế là Kiều Lê Vân chẳng còn vẽ vờ gì được nữa. Nàng không thể phủ nhận chàng trai này đã khuấy động tâm trí nàng. Một cô gái ở tuổi dậy thì, đang lúc hoài xuân, bỗng có chàng trai khôi ngô duyên dáng như vậy xuất hiện gạ chuyện, nàng làm sao giữ được bình tĩnh để vẽ tranh?

Hai người im lặng hồi lâu, thỉnh thoảng lén nhìn nhau...

Rồi cuối cùng Khang Thu Thủy cất tiếng phá cái không khí trầm tịch ấy:

- Cô Vân à! Tôi là bạn học cùng lớp của Diệp Lạc. Cái hồi nãy hay tin hần đã yêu và theo đuổi Hồ Bình, tôi đã chê hần ra miện đó.

Kiều Lê Vân lấy làm lạ, quay nhìn chàng trai, với vẻ sốt ruột, chờ nghe lý do Hần nói tiếp:

- Chẳng phải tôi chê Hồ Bình không đẹp, không tốt, mà tôi chỉ tưởng rằng người thanh niên đáng lúc lo học hành thì không nên nghĩ đến chuyện yêu đương, phải để tâm trí vào cuốn sách tập bài. Dù bị ai chê cười là “con một sách” cũng không sợ.

Kiều Lê Vân nghe có vẻ lạ tai. Anh chàng này đã chống sự yêu đương trong lúc cần học tập, thì lúc này còn tìm đến bên nàng tán tỉnh làm gì? Và nàng để ý nghe hần nói tiếp:

- Tới khi tám thiệp hồng báo hỉ của họ gửi tới tay tôi, tôi vẫn lắc đầu, oang oang chê cười, bô bô tuyên bố: Hôn nhân sẽ gây trở ngại cho sự học vấn của Diệp Lạc.

- Nhưng anh vẫn đi dự hôn lễ của họ.

- Phải, cho tới khi dự hôn lễ của họ, tôi mới thay đổi hần cái quan niệm cũ rích kia.

- A!.. Thế thì sức mạnh của ảnh hưởng thật to.

Kiều Lê Vân hứng thú vì câu nói của Khang Thu Thủy, nàng phải kêu lên như vậy. Bây giờ, hần không ngồi xếp bằng tròn nữa, hần duỗi thẳng đôi chân trên mặt cỏ xanh, rồi giải thích:

- Có lẽ không phải tôi chịu ảnh hưởng, mà tôi khám phá ra một sự thật: Khi con người đã tự nhận mình yêu người nào đó, thì mình mới biết ái tình là một thứ vô cùng trọng yếu, nó tạo sung sướng cho cuộc sống con người.

Nghe tới đây Kiều Lê Vân cúi đầu, không nói gì cả.

Khang Thu Thủy tiếp:

- Cô Vân à! Chúng ta mới gặp nhau hai lần, xin tha cho tôi cái tội đường đột, ăn nói quá trớn nhé!... Tôi phải thành thật mà nói, trong tiệc cưới của cặp Hồ- Bình hôm qua, cô đã nổi trội sáng chói như luồng cầu vồng; và bấy màu sắc tuyệt vời ấy đã xuyên qua rèm mi mắt, chiếu tận tâm não tôi. Tôi, một kẻ trước nay chưa hề chú ý đến một cô gái nào, trong khoảnh khắc đã nảy sinh lòng ngưỡng mộ vô hạn đối với cô; đến nỗi tôi trở thành bạo dạn lạ thường, bước ngay tới, ngồi bên cạnh cô Tôi sấn sỏ, phục vụ cô trên tiệc một cách chân thành và rất tự nhiên. Khi được Hồ Bình mách kẻ tìm kiếm cô, tôi rất cảm ơn cô ấy và liền thi hành ngay. Cô Vân, cô chê cười tôi cũng đành chịu. Xin thú thật với cô: Tôi nào có biết vẽ viết gì đâu? Bộ dụng cụ hội họa này, tôi vừa mới mua ở tiệm hồi đêm.

- Tôi... Tôi thật... không biết nên... nói thế nào cho phải đây?

Kiều Lê Vân nghe những lời thành khẩn thiết tha của Khang Thu Thủy, nàng cảm thấy thân mình lạc vào cảnh mộng và chỉ biết đáp lại bằng quơ.

- Xin cô vui lòng nhận lấy tình bạn của tôi. Được cô coi như bạn, cũng là một an ủi lớn lao cho tôi rồi.

- Quen biết nhau như vậy, mặc nhiên chúng ta đã trở thành bạn hữu rồi. Huống chi, anh lại là bạn học của chồng Hồ Bình nữa?

- Tôi biết nói gì để tạ Ôn chiếu cố cho xứng đáng đây?

- Chẳng cần phải thế.

Khang Thu Thủy sung sướng quá, đứng bật dậy, tay cầm cây bút vẽ, miệng nói ba hoa, tít tít:

- Cô Vân à! Vậy cô dạy cho tôi vẽ nhé! Ngày còn ở lớp tiểu học, tôi rất thích vẽ các ông Nhạc Phi, Trịnh Thành Công, và còn thích vẽ những bộ mặt kiêu của tuồng cổ nữa.

Nàng nghe nói, càng cảm động hơn, khẽ hỏi hấn:

- Tại sao anh không tiếp tục tập vẽ?
- Lên tới ban tú tài, bài vở quá nhiều, không còn thời giờ để vẽ nữa.
- Thế là suýt nữa “mai một kỳ tài” nhé!

Cả hai cùng cười vui vẻ, sau câu nói đùa của nàng. Hấn hỏi:

- Thế nào? Bây giờ nữ họa sư muốn học trò trở tài vẽ thử cái gì để chấm điểm đây?
- Anh vẽ thử đi xem?
- Còn gì thích thú hơn!

Khang Thu Thủy bèn cầm bút vẽ một khuôn mặt vương tướng thời cổ, kiểu thường được trình bày trên sân khấu.

Kiều Lê Vân ngồi yên lặng, ngắm từ khuôn mặt trông nghiêng đến bàn tay cầm bút của Khang Thu Thủy, nàng càng nhận thấy hấn đẹp trai, dễ mến vô cùng.

Phần Khang Thu Thủy hấn đã thật sự yêu nàng, vì trước mặt một cô gái đẹp thùy mị như thiên tiên giáng thế, với đôi mắt bồ câu trong sáng, với gương mặt ngọc phúc hậu, với khung cảnh non sông nước biết hữu tình này, chàng trai nào mà không yêu cho được?

Kiều Lê Vân đã đẹp lại thông minh, xét qua cử chỉ ngôn ngữ của chàng trai, từ trong tiệc cưới hôm qua cho tới trước cảnh hữu tình ngày hôm nay, nàng dự biết hấn đã yêu nàng rồi. Nhưng càng biết chắc, đầu óc nàng càng bối rối với những dấu hỏi liên tiếp hiện ra:

“Khang Thu Thủy đã hỏi chuyện Diệp Lạc và Hồ Bình về nàng nhiều hay chưa? Họ đã nhận xét thế nào về tính tình của nàng? Và đặc biệt vợ chồng Diệp Lạc, Hồ bình đã nói cho Khang Thu Thủy biết nàng bị tật chân hay chưa? Nếu Hồ Bình không nói ra, liệu Diệp Lạc có nói ra hay không? ”

Lúc này Khang Thu Thủy dường như vẫn chưa hoài nghi về cái chân của nàng cả. Nàng đưa mắt liếc nhìn chàng rồi lại ngẫm nhìn về bàn chân tật nguyên của mình, nàng vẫn tin chắc hấn chưa phát hiện.

Sau vài lời khen của nàng về hình vẽ của hấn, cả hai cùng bật lên cười. Khang Thu Thủy quăng cây bút vẽ, lại ngồi xuống đấm cổ, rút khăn tay ra lau những giọt mồ hôi trên trán. Kiều Lê Vân sực nghĩ ra nàng có đem theo cái quạt giấy nho nhỏ ở trong xách tay. Nàng lấy ra, tươi cười trao cho hấn.

4. Chương 4

- Anh quạt đi.
- Cô cũng nóng, hãy giữ lấy mà quạt.
- Không, tôi không nóng, ngồi trong bóng mát, tôi không thấy nóng.

Hấn cảm động, đỡ lấy cây quạt, xòe ra, quạt rất khéo, quạt cho hấn và quạt cả cho nàng.

Đối với nàng, làn gió nhẹ nhẹ từ cây quạt, do bàn tay của hấn phục vụ nàng là cả một làn gió xuân, tạo cho nàng nhiều sung sướng, yêu đời, thêm sống.

Hấn vừa quạt vừa nhìn ra xa, rồi trở tay nói:

- Kia là cư xá Trung Dũng. Tôi chỉ biết Vân ở trong cư xá ấy, mà không biết ngôi nhà nào.

- Không biết lại càng hay đấy.

Nàng nói thế và trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ nét buồn áo não, chỉ vì nàng đã lại nghĩ tới cái chân của mình.

- Vân làm cho tôi nghi hoặc hoài. Vân à, nếu được đến nhà Vân, là thỏa mãn cả một nguyện vọng của tôi.

Nàng nói rất khôn khéo:

- Để chừng nào tôi thấy có thể mời anh tới chơi, tôi sẽ mời.

- Được rồi, tôi sẽ chờ đợi ngày đêm.

Lời nói này, thêm một lần nữa, chứng tỏ tình yêu...

Nàng càng thêm chắc chắn vì lời nói ấy... Nhưng đột nhiên hấn làm cho nàng giật mình:

- Này cô Vân! Cô đã ngồi lâu rồi. Để tôi đưa cô đi dạo một chút nhé?

- Không! Không cần.

Nàng cuống quýt từ chối:

- Tôi chỉ thích ngồi đây. Tôi có thể ngồi rất lâu nữa.

- Nếu vậy, cho tôi được thưởng thức tài hội họa của cô.

- Được lắm.

Nàng bằng lòng ngay, thà chịu để cho hấn coi mình vẽ, còn hơn phá tan niềm sung sướng của hấn. Thử hỏi, một chàng trai đang say sưa với tình yêu đầu xuân, đang tôn thờ một hình ảnh tiên nữ trong đầu óc, đang xây mộng đẹp tuyệt vời... Mà bỗng nhiên bị vỡ mộng, hấn sẽ buồn bã đau đớn biết chừng nào?

Chàng trai biết cách “hầu hạ” gái, lúc ấy đứng lên, cầm bút trao cho nàng, và tươi cười bảo:

- Nếu quả cô bằng lòng vẽ tôi, tôi rất sung sướng được làm người mẫu cho cô vẽ.

Thật đúng với sở nguyện của Kiều Lê Vân. Nàng vui vẻ gật đầu, nhưng lại nghĩ, gặp hấn lần này mới là lần thứ hai nên nàng nói:

- Xin để lần sau.

- Tại sao phải chờ lần sau?

- Để tôi còn nuôi dưỡng can đảm đã chứ? Anh không sợ tôi vẽ không giống sao?

- Đối với cô, tôi có một lòng tin lạ thường, không thể giải bày bằng lời nói.

Nàng cảm động sâu xa, cảm động muốn ứa nước mắt. Là thân con gái có học, nhà giàu, đã hai mươi hai tuổi rồi, hơn nữa, từ trước tới nay chưa hề được một chàng trai nào nói vào tai một lời tha thiết.

Tiếng nói êm đềm của Khang Thu Thủy lại thổn thức bên tai:

- Cô có tài khiến linh ứng hiện ra ngoài ngọn bút!

Nàng quay đầu nhìn hấn, nở nụ cười cảm ơn, hạ giọng êm ái đáp lại:

- Giờ tôi vẽ cây thanh thông trước mặt kia.

- Hay lắm! Nhưng tốt hơn hết, hãy để tôi ngồi dưới gốc cây ấy, ăn... cây cà rem.

Câu nói vui của hấn càng khiến nàng cảm thấy vẽ bất cứ cảnh gì, vật gì cũng không quan trọng đối với nàng bằng một chàng trai. Nàng vốn vẽ rất giỏi, nên lúc này chỉ đưa ngọn bút phất phất nhẹ nhàng chốc lát đã thành hình một vật rất sống động. Cố nhiên cũng vì có Khang Thu Thủy đứng cạnh nàng. Thêm nữa, hấn giống như một kẻ hầu hạ nàng, luôn tay phe phẩy cây quạt, quạt cho nàng được mát. Sự có mặt của chàng trai bên cạnh nàng là cả một sức mạnh kỳ diệu giúp thêm cho nàng trở tài năng.

Bức họa được hình thành rất chóng. Nàng buông cây bút, quay nhìn chàng trai với một ánh mắt khó mô tả. Thật ra, một lời khen nịnh của chàng trai đủ khiến nàng hồi lòng hồi dạ quả nhiên, hần nói:

- Nếu tôi không đứng ở đây, nhìn tận mắt cô vẽ bức tranh này, thì khi khi thấy nó ở một nơi nào khác, tôi sẽ cho là một tác phẩm của một đại danh họa.

Kiều Lê Vân phần khởi hỏi:

- Thật ư? Nếu vậy tôi phải mở một cuộc triển lãm tranh mới được.
- Và tôi sẽ là người thứ nhất thưởng thức các tác phẩm của cô.
- Người thứ nhất và cũng có thể là người duy nhất.
- Cô Vân à, sắp nghỉ hè rồi. Lúc ấy tôi phải nhờ cô dạy vẽ mới được.
- Đó là một trò cười thú vị.
- Vân cứ quá nhún nhường.

Một con người, nhất là một thiếu nữ yêu mỹ thuật, muốn phụng sự mỹ thuật, lại bị tật nguyên, thì nỗi vui mừng rất dễ đổi thành nỗi tự ti buồn khổ. Kiều Lê Vân cúi xuống nhỏ một cọng cỏ nhỏ nhỏ, nhưng nàng dùng hết sức mạnh, bởi nàng đang buồn khổ, như muốn trút nỗi buồn bức vào cử động ấy.

Sở dĩ Kiều Lê Vân yêu thích hội họa một cách say mê cũng là vì cái chân tật nguyên của nàng. Nàng biết rằng thân mình sẽ không bao giờ được hoàn mỹ, không có cách gì làm cho nó trở nên đẹp đẽ, thì chỉ có một cách là vẽ! Chỉ có vẽ mới tạo được cái mình muốn. Do đó, nàng rất thích vẽ những cô gái đang chạy nhảy, và đặc biệt, những cặp giò của người trong tranh, nàng cố gắng vẽ cho thật dài, thật hấp dẫn.

Bấy giờ, nhận thấy nàng có vẻ suy tư dăm dăm, hần nói:

- Tôi không thể đoán biết cô đang nghĩ gì, nhưng tôi biết rằng cô nghĩ ngợi rất nhiều.

ôi! Chàng trai ở bên nàng mới thông minh sáng suốt làm sao! Hần nói khiến nàng thêm áy náy lo Hiện tại nàng đang nghĩ đến nỗi lo sẽ mất hần, và nàng ý thức được rằng sớm muộn gì nàng cũng phải mất hần. “Tại sao hần lại xuất hiện để đến với tôi? Tại sao hần lại vui thích tiến tới gây cảm tình, và đưa tay mở cánh cửa trái tim ta kỳ được như vậy?”

Lòng xốn xang, nàng không dám ngừng nhìn lên mặt hần, sợ hần nhận thấy nét lo lắng buồn khổ hiện rõ trên mặt nàng. Nàng cứ mân mê nhánh cỏ với những ngón tay như đã tê mê... mãi hồi lâu, nàng gượng nụ cười bảo hần:

- Tôi xin lỗi. Tôi đang nghĩ về một vấn đề.
- Mong rằng tôi không quấy rầy cô.

Trước mắt Khang Thu Thủy, Kiều Lê Vân sao mà xinh đẹp đến thế, đáng yêu, đáng chiều chuộng đến thế! Mới nhìn lần đầu, hần đã yêu nàng ngay, đến nỗi chính hần cũng lấy làm lạ, và chưa dám tin chắc ở lòng hần nữa. Nhưng đến lúc này, hần đã nhận thấy thực tế bày ra rõ ràng. Hần đã yêu nồng nhiệt say mê. Hần hoàn toàn quên bằng cái quan niệm “Đang học không thể yêu đương”. Đích thực là ái tình đã phát sinh và đang lớn mạnh.

ái tình có sức mạnh vô biên như đại dương vậy.

- Hôm nay chúa nhật, cô thích đi dạo phố chút chẳng?

Nghe hần hỏi, Kiều Lê Vân vội từ chối:

- Anh thứ lỗi! Tôi vốn ưa tĩnh mịch, và phong cảnh thiên nhiên bao la mới khiến tôi vui thú..
- Tôi khao khát được “lây” cái sở thích ấy, và bản chất cao quý của cô.

“Bản chất cao quý”? Có trời mới hiểu được. Nàng lại tự ti mặc cảm: Một cô gái thọt chân thì còn đâu “bản chất cao quý”? Chỉ bởi cái bản năng thiên sống của con người nó giữ nàng lại cõi đời; nếu không, nàng có thể tìm cái chết để khỏi phải lết từng bước xiêu vẹo trên mặt đường!

Nghĩ tới đây, nàng bỗng nóng lòng mong Khang Thu Thủy đi khỏi au, đi ngay lập tức. Nàng không muốn hấn ở bên cạnh nàng một phút nào nữa.

Tội nghiệp nàng quá! Nàng ngồi đã lâu lắm rồi, đôi chân đã tê đi. Nhưng nàng đâu dám đứng dậy. Phải đợi lúc hấn quay nhìn đi nơi khác, nàng mới vội vã duỗi chân ra thật nhanh.

- Này, anh... anh Thủy à! Tôi...

- Có điều gì, Vân cứ nói?

Thấy hấn trả lời với giọng điệu em như ru, ngọt ngào như rót vào tai, nàng lại không nỡ nói thật. Nhưng không nói thì không xong. Khi ra đi, nàng đã dặn mẹ nàng: “con về lâu lắm cũng chỉ một tiếng đồng hồ, con sẽ về” mà cho đến giờ này nàng vẫn chưa về được, chắc hẳn mẹ nàng phải sốt ruột lắm. Lúc này, nàng còn chưa muốn ẹ hay là bên cạnh nàng có một thanh niên đang tỏ ý tán tỉnh.

- Tôi phải về thôi.

- Tôi đưa cô về.

- Không. (Nàng nói giọng quyết định) Tôi không quen đi cùng với ai, không quen nhờ người đưa đón.

- Nhất là đi với một người con trai?

- Vâng.

Tiếng nói yếu ớt mệt mỏi lộ rõ vẻ e thẹn ngượng ngùng. Thật ra, đã có những buổi chiều tối, đã có nhiều đêm thanh vắng, Kiều Lê Vân thầm trông đợi một vị hoàng tử ngựa trắng áo hoa, yêu thương nàng, dịu dàng đi thong dong trong tình thơ ý họa, đưa nàng về giữa lúc đêm khuya... Lúc ấy Khang Thu Thủy lại nói:

- Vậy, chúng ta cùng ra về nhé!

Nếu có thể cùng nhau ra về, thì còn phải nghĩ ngại khó khăn gì nữa! Nàng lại đảo mắt ngẫm dò xét hấn. Và nàng nhận thấy hấn không tinh ý cho lắm. Nếu tinh ý, nhất định hấn đã phải nghi ngờ... Phần nàng, cái bàn chân tuy có tật, nhưng đầu óc rất tế nhị thông minh. Suy nghĩ giây lát, nàng đáp ngay:

- Anh hãy về trước, tôi còn muốn vẽ một bức nữa.

- Để tôi đứng đây phục vụ cô.

- Đứng! (Giọng nói nàng càng quyết liệt hơn) Tôi có thói quen, khi thật sự vẽ một bức tranh, không thể có ai ở bên cạnh. Nếu không thể, thì hết cả linh cảm và trí tưởng tượng...

- Ồ! (Hấn có vẻ lấy làm lạ)...

- Tôi thành thật xin thứ lỗi.

Khang Thu Thủy đứng lên, vừa thu xếp họa cụ vừa nói:

- Tôi không thể ngăn cản linh cảm của cô. Vậy tôi xin về trước, nhưng cũng xin báo trước: tôi sẽ còn đến đây nữa.

Nàng vui vẻ gật đầu. Đương nhiên, nàng mong mỗi hấn sẽ còn đến với nàng nữa. Hấn trở tay ra phía xa:

- Chiếc mô tô của tôi để đằng kia.

Nàng nhìn ra, quả thấy chiếc xe dựng đó từ hồi nào nàng không hay.

Nhưng hấn còn nài thêm:

- Cô Vân! Trời nắng nực thế này, cô cho phép tôi chở cô về là hơn. Tôi xuống trước, đợi cô ở dưới kia nhé?

- Không! Tôi đã có cây dù. Vả lại tôi thích đi bộ một đoạn đường.

- Nếu vậy...

- Thôi, tạm biệt! (Nàng vẫy tay như thúc giục).

- Vâng, tạm biệt.

Bước xuống phía dưới một quãng, hắn còn quay lại nhìn nàng, giơ tay vẫy vẫy. Cảm giác của nàng lúc này thật lạ: Vừa mừng được thoát khỏi nguy bị phát giác cái chân có tật, lại vừa tiếc vì chàng trai không còn ở bên nàng.

Nhưng, suy đi xét lại, nàng mừng nhiều hơn buồn. Khang Thu Thủy thật dễ bảo. Nàng hài lòng vì hắn chịu nghe lời. Nàng rất sợ hạng trai trẻ bám sát gái, mặc dù trước nay nàng chưa được chàng trai nào “bám” sát, tán dai cả.

Lúc nghe tiếng máy mô tô tới gần, nàng không hề để ý, vì nàng đâu có ngờ đó là xe của Khang Thu Thủy. Nhưng lúc này, nghe tiếng máy nổ xa dần xa dần, nàng chú ý theo dõi từng giây, từng giây... và tim nàng hồi hộp theo nhịp với tiếng máy xe đó...

Khang Thu Thủy đi xa rồi, Kiều Lê Vân mới thật sự yên lòng. Nàng đứng lên cho đỡ tê chân, vươn vai thả mạnh cho nhẹ nhàng cơ thể.

Lúc ấy, ánh nắng thật tươi, sắc mây thật rạng rỡ, cây núi một màu xanh biếc, đồng lúa một màu xanh rờn... Nhưng Kiều Lê Vân không còn bụng nào ham vẽ tranh nữa.

Nàng đeo gói đồ vẽ lên vai, tay cầm cây dù, thất thiếu bước đi trên mấy con đường nhỏ bằng qua ruộng rẫy, trở về nhà...

oOo

Bước chân vào qua cửa, Kiều Lê Vân đã vui vẻ gọi lớn:

- Má ơi, má!

Bà Kiều Khắc Văn vội bước ra. Dường như bà đang làm việc ở trong bếp; bà nhìn con với ánh mắt âu yếm:

- A! Con má đã về.

Kiều Lê Vân đặt gói đồ lên bàn.

- Hôm nay con vẽ thật đắc ý má à!

- Má rất thích được nghe con nói như vậy. Mồ hôi đầm đìa thế kia, mau vào rửa mặt đi. Có cô Anh Đài tới chơi, đang ở trong phòng con đấy.

- A! Hay quá! Con đang cần gấp.

- Con giữ Anh Đài ở lại ăn cơm nhé! Má đã chuẩn bị cả rồi.

- Anh Đài rất thích ăn món xào do má làm mà!

Bà Văn nở nụ cười thích thú:

- Cô bé ấy sành ăn đấy.

Kiều Lê Vân vội vã tìm vào phòng riêng. Nàng càng bước vội cái tật lệch mình càng rõ rệt... Bấy giờ Khâu Anh Đài đang nằm thiêu thiêu ngủ trên giường. Kiều Lê Vân vào đứng đầu giường, nhìn bạn mà không khỏi lắc đầu. Nàng nghĩ rằng: Một cô gái có đôi chân hoàn toàn lành mạnh, có khi cũng khổ. Không nghi ngờ gì nữa, hẳn Khâu Anh Đài đem qua khiêu vũ nhiều quá nên giờ mới mệt mỏi thế này. Nàng quyết định gọi bạn dậy để nói chuyện, rồi sau bữa cơm trưa, sẽ lại ngủ nữa.

Bị lay gọi, Khâu Anh Đài trở mình nhưng chưa tỉnh, mép quần cuộn lên cao. Kiều Lê Vân phát vào đùi bạn một cái.

- Ồi chào! Cái gì..?

Anh Đài giật mình ngồi dậy, tay dụi mắt, miệng mơ hồ hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Hãy ngồi dậy, ra ngoài này. Đừng ngủ ngày nữa.

- Tôi đang cần ngủ. Bảo em tôi đi có được không?

Thì ra Khâu Anh Đài còn chưa tỉnh hẳn. Kiều Lê Vân buồn cười gọi:

- Tiểu thư ơi! Hãy mở mắt ra xem đây là nơi nào?

- A! Biết rồi... Đêm qua, tớ không về nhà.

Kiều Lê Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy, Đài ngủ ở đâu?

Anh Đài đầu tóc rối bù, miệng ngáp liên miên. Kiều Lê Vân phải lấy cái khăn lông nhúng nước lau mặt cho bạn. Bấy giờ Anh Đài mới tỉnh hẳn.

- Suốt đêm tớ không ngủ. Tớ với chàng Lý Kiên ngồi trong vườn hoa nhỏ, nói chuyện cho tới sáng.

- Trừ phi là điên, nếu không, tớ tin chắc hai bên đã dài dòng tình tự ghê lắm!

- Ồ! Đừng nhắc đến nữa. Chỉ tại ông già tớ gây nên chuyện đấy.

- Ông già mà?

- Tớ đi nhảy với Lý Kiên, đêm về hơi khuya, ông già cấm hẳn không cho phép ai ra mở cửa.

- Sao mà cứ quen thói về khuya như vậy?

Khâu Anh Đài buông một tiếng thở dài, rồi cho bạn biết hai lý do khiến nàng bị cấm cửa: một là nàng về khuya quá; hai là trước đó cha nàng với mẹ nàng, có chuyện bất hòa, cãi cọ hờn dỗi nhau đã hai ngày, nên cha nàng trút hết cơn giận dữ lên đầu nàng. Kiều Lê Vân lại hỏi:

- Thế tại sao không đến thẳng nhà chàng Kiên, mà lại ngồi ở vườn hoa?

Anh Đài ngao ngán đáp:

- Ông già, bà già hẳn lại cũng là một cặp lão đảng viên bảo thủ, tới nhà hẳn không khác gì đem đầu tới nghe chửi. Bản cô nương chưa phải là con dâu nhà họ Lý, sức mấy chịu nghe chửi!

- Thế trời sáng, sao không về? Không sợ người nhà đi tìm kiếm sao?

Anh Đài không trả lời câu hỏi, lại mỉm cười:

- Ồ, Minh chưa bao giờ ngồi với một bạn trai trong cảnh trời vừa rạng sáng. Thật là hai thú vị hiếm có! Nếu chàng Kiên không mắc việc phải đi, thì sợ rằng...

- Sợ rằng mà không tới đây?

- Cho mà nói đúng đi. Từ sáng tới giờ mà đi đây?

- Tao đi vẽ tranh.

- Hèn chi người mà nóng hừng hực

- Đêm qua mà theo con Nhụy vào đại náo động phòng phải không?

- Phải. Dự cuộc náo động phòng xong, tao y hẹn tìm đến với chàng Kiên. à, cuộc phá phách hôm qua nhận ghê Tao đã bắt chú rể phải cầm cây bút...

- Để làm gì?

- Để viết ba chữ “em yêu quý” lên má cô dâu.

- Chơi ác làm gì thế?

- Thì “náo tân phòng” mà!

- Thế chú rể có viết không?

- Hấn phải năn nỉ trời chết mới được tha đấy. Rồi tao lại đổi trò: buộc cô dâu phải đóng hai dấu môi son lên hai má chú rể. Nhưng thằng Diệp Lạc ghê thật! Hấn lại yêu cầu tao phải chỉ dạy cho cô dâu, nghĩa là buộc tao phải làm trước, để cô dâu bắt chước.

Hai cô bạn ngồi chuyện trò cười cợt với nhau thật là thích thú. Nếu lúc ấy có một nhà khảo cổ học ở trong nhà, chắc hai cô sẽ hỏi thêm về nguồn gốc tập tục “náo tân phòng”: Có từ đời nào, do ai xướng xuất... v...

Nhân chuyện đám cưới, Anh Đài lại hỏi:

- Này Vân! Anh chàng ngồi bên mày tối qua là ai vậy?

Bị hỏi đột ngột quá, Kiều Lê Vân đỏ rần đôi má, không biết trả lời làm sao. Anh Đài lại tiếp:

- Trông bề ngoài khá lắm. Hai bên có quen nhau từ trước chẳng?

- Dâu có! Chỉ thấy hấn tự giới thiệu là Khang Thu Thủy.

- Nhất định hấn có tình ý với mày. Hấn là trường hợp “mắt vừa liếc thấy, lòng đã nao nao”...

- Nhưng nào có ích gì?

- Sao lại vô ích? Nếu hấn thực sự mến mày, mày cứ can đảm chấp nhận.

Kiều Lê Vân nhúu mày, nét buồn hiện rõ:

- Đài biết đấy, mình chỉ là đức con gái thọt chân.

- Vân nên nhớ rằng: trên cõi đời này, không có người nào thật toàn, đẹp mười phần vẹn mười, đổi lại, vẫn có những chàng trai có lòng chân thành, một khi đã yêu, thì không nề hà vì một chút tì vết ở người con gái.

- Mình không phủ nhận trên đời này có hạng nam nhi như thế. Nhưng chỉ có thể gặp gỡ, chứ không thể nên duyên.

- Biết đâu Khang Thu Thủy chẳng thuộc hạng người đó.

- Thôi đừng bàn luận về một chàng trai xa lạ nữa. Đài đừng lấy làm lạ, khi thấy mình không hề tự tin trong vấn đề này.

Khâu Anh Đài trở mình nằm sấp xuống, hai tay chống cằm, đôi chân co gác lên vách tường, đưa ánh mắt tinh anh sắc sảo nhìn Kiều Lê Vân chăm chú rồi ôn tồn bảo bạn:

- Chỗ chị em với nhau, mình thành thật khuyên Vân đấy: Vân toan tính làm gì, hãy cứ can đảm làm đi. Đừng có nhút nhát co đầu rút cổ. Trên cõi đời này, người nhút nhát, kẻ vội co đầu rút cổ trước khó khăn, không bao giờ thành công về một việc gì hết.

Trước lời khuyến khích tự đáy lòng của bạn thân, Kiều Lê Vân cảm động sâu sạ Gương mặt tuần tú với nụ cười tươi tắn của Khang Thu Thủy lại hiện ra trước mắt nàng, giọng nói êm ái như ru hồn của hấn lại văng vẳng bên tai nàng... Phải, nàng không nên nhút nhát. Biết đâu đó lại chẳng là một chàng trai mà Thượng Đế đem ban cho nàng?

- Sao? Vân nghĩ kỹ rồi chứ?

Đang đắm chìm trong suy tư, Kiều Lê Vân giật mình bừng tỉnh, bèn nhìn bạn, mỉm một nụ cười biết ơn...

5. Chương 5

Kể từ hôm Khang Thu Thủy xuất hiện, suốt một tuần lễ, sáng nào Kiều Lê Vân cũng tìm ra một chỗ chân núi ngồi vẽ tranh. Nhưng máu tim nàng, vốn như mặt nước hồ phẳng lặng, bỗng một phen bị chàng trai

khuyến động lên rồi, nàng còn tâm trí nào để vẽ nữa? Ròng rã cả tuần qua, nàng chẳng hoàn thành được bức họa nào.

Nỗi thất vọng cứ mỗi ngày một lớn. Cho đến hôm ấy, ngày Chúa nhật, nếu chàng trai vẫn không trở lại thì sợ rằng hẳn sẽ mãi mãi xa nàng. Phải chăng hẳn đã dò biết được nàng có tật chân?

Nàng nhớ rõ: hẳn hẹn sẽ trở lại gặp nhau nữa, nàng đành lại cầm bút, chấm chấm phá phá... tô đi vạch lại trên mặt giấy, để khỏi sót ruột trong lúc đợi chờ... Qua vài mươi phút, nàng vẽ chưa ra cảnh gì, đã buồn chán, quẳng bút xuống đám cỏ, phóng tầm mắt về phía xa xa...

Nàng ngóng đợi một chiếc mô tô xuất hiện với chàng trai hiện ngang ngực trên đó, rồi máy chạy tới với nàng. Nhưng thời giờ trôi qua, bóng dáng xe chẳng thấy, mà tiếng động cơ cũng không nghe đâu cả. Nàng buồn nản, hết đứng lên lại ngồi xuống. Suy nghĩ quanh quẩn, nàng lại tự trách mình tưởng hão mơ huyền: Một cô gái tật nguyên, sao không biết an phận, mà lại mơ tưởng đến chuyện yêu đương? Hơn nữa còn dám tham vọng được một thanh niên khôi ngô thanh lịch yêu mình?

Đau buồn quá, nàng cảm hận cái bàn chân của mình, lằm bằm mắng nhiếc:

- Chỉ tại mày! ôi, cái chân thọt! Ta là một đứa con gái thọt chân, không ma nào thèm ngó ngang đến! Sao nơi đây lại không có cái giếng cái vực? Nếu có cái vực sâu ngàn vạn trượng, ta sẵn sàng chạy tới, lao đầu xuống đó cho thoát kiếp tật nguyên!...

Nhìn hình cái vực thăm do mình vẽ ra một hồi, rồi nàng lại bực tức, giựt tờ giấy ra, vo tròn liệng ra xa...

Thế là trên khung vẽ, vẫn là tờ giấy trắng, màu trắng tro tro đến lạnh người.

Nàng mệt mỏi, bải hoải, tinh thần rối loạn, ngồi tro tro như pho tượng, rồi đầu óc mơ hồ, gương mặt như thất thần mê muội...

Bỗng nàng cảm thấy vui hẳn lên: kìa, Khang Thu Thủy đã xuất hiện, đang tươi cười tiến đến gần. Nàng tự đứng bầy trò trêu chọc hẳn, bằng cách không đón tiếp, mà bỏ chạy... Hẳn đuổi theo. Nàng chạy vào tới khu rừng thưa thì bị hẳn bắt kịp. Hẳn nắm tay ôm lưng nàng, ép buộc phải nhảy một bản Valse... điệu vũ bất hủ tuyệt vời: “Dòng sông xanh Danube”...

Nhảy mệt rồi, hẳn dìu nàng tới một phiến đá cùng ngồi. Mặt nhìn mặt, tay cầm tay, nàng cảm thấy xao động cả thể xác lẫn tâm hồn, tình yêu nở mạnh như lửa lưu. dưới trời hè, như hoa đào trong sương sớm. Giọng hẳn run run khen nịnh:

- Vân em! Em khiêu vũ đẹp tuyệt trần! Từ nay bất cứ ở hội hè đình đám nào, anh cũng chỉ nhảy riêng với một mình em mà thôi. Trọn đời anh thề không ôm lưng nắm tay một phụ nữ nào khác nữa!

- Anh Thủy! em sung sướng quá!

- Anh thấy bộ đồ em mặc đây là đẹp nhất. Em Vân! Dẫu bộ xiêm áo Nghê thường vũ y của Hằng Nga cùng không đẹp bằng áo quần của em hôm nay. Em chính là nàng tiên của anh.

- Lời anh nói đáng yêu vô cùng. Anh Thủy ơi, đừng rời xa em anh nhé? Đừng bỏ em một mình, dù trong một phút một giây nghe anh!

- Chỉ có ngu ngốc mới rời xa em! Ồ! Đôi chân em thon dài trắng trẻo, mới đẹp làm sao! Thật là đôi chân tuyệt mỹ!

- Vâng. Em rất được an ủi vì có đôi chân hoàn mỹ.

- Thế, em là “nàng tiên chân đẹp” của anh.

- Lời anh khen khiến em phấn khởi, Đôi chân đối với con người thật trọng yếu. Anh Thủy à! Em muốn chạy nhảy thật nhiều. Em không muốn để uổng sức dẻo dai của đôi chân xinh đẹp. Anh chạy chơi với em một hồi nhé?

- Được lắm! Chúng mình chạy về phía biển rộng, chạy lên non cao, dù có mệt bỏ hơi tai, cũng được vui sướng với nhau.

Thế là hai người nắm tay, cùng chạy đi phẳng phẳng..

Đột nhiên có chiếc máy bay lướt tới gần. Tiếng động cơ gầm rít chói tai nhức óc, và... Kiều Lê Vân giật mình bừng tỉnh: Áo cảnh vừa rồi tan biết mất!

Nàng lại buồn thắm thía, chán ngán... Lập tức nàng sờ xuống bàn chân: Đôi chân nàng chẳng hoàn mỹ chút nào!

Đang đau buồn, bỗng nàng nhón nhác nhìn ra xa, rồi đứng bật dậy: có chiếc xe mô tô xuất hiện dưới chân đồi.

Dần dần nàng nhận ra rõ, người cưỡi xe chẳng phải ai khác: Chính là Khang Thu Thủy! A! Lần này thì không phải ảo cảnh trong tưởng tượng nữa. Hắn đã trở lại với nàng. Nàng đưa khăn lau đôi má, xoa xoa nắn nắn mái tóc, cầm cây bút lên, cố lấy dáng điệu tự nhiên, quyết không để cho hắn đoán biết nỗi buồn khổ vừa rồi của nàng.

Hắn chống chiếc xe để đó, đeo bộ đồ vẽ lên vai, bước lên nhanh như chạy, miệng kêu to:

- Cô Vân ơi! Cô Vân!

Rồi hắn chạy rầm rập tới, chạy nhanh đến nỗi vấp suýt té. Nàng phải kêu lên:

- Ấy!... Cẩn thận chút!

Nàng đứng bật dậy chờ đợi, quên cả đôi chân lệch của mình. Chờ đợi suốt cả tuần lễ giờ thấy hắn trở lại, nỗi vui mừng khiến nàng quên cả tật nguyền. Nhưng khi hắn bước tới gần, thì nàng kịp thời sức nhớ ra, vội vàng ngồi xuống ghế. Tuy nhiên ánh mắt vẫn sáng lên long lanh, gương mặt lộ rõ vẻ hân hoan thích thú.

- Chà! Lâu lắm không tới được, nay mới lại thấy cô.

Kiều Lê Vân không nói gì, nhưng mặt mày tươi cười hơn. Nàng nhận thấy Khang Thu Thủy hơi gầy đi, nhưng vẻ tuấn tú nhanh nhẹn vẫn không thay đổi. Nàng rất quan tâm về sức khỏe của hắn, nhưng nghĩ không tiện hỏi. Hắn đặt bộ đồ vẽ xuống đất, cầm chiếc ghế nhỏ gơ ra:

- Cô xem, hôm nay tôi cũng đem cái này đi.

Nàng trở tay tươi cười duyên dáng:

- Thế, mời anh anh ngồi đây.

- Cảm ơn cô cho phép.

Thân mật như một đôi tình nhân, cô cậu ngồi kề nhau. Hắn nói:

- Mấy hôm nay lo học, lo thi, không sao tới đây học vẽ được. Cô chưa biết chứ, tôi sốt ruột ghê lắm. Nhưng nghĩ rằng thi cử xong là đến nghỉ hè, có đủ thời gian tới đây ngồi bên nữ họa sư kiều diễm, xin học vẽ.

- Tôi thật không mong đợi anh thêm vào hai chữ “kiều diễm”.

- Tại sao vậy?

- Bởi danh từ và sự thật cách nhau rất xa.

- Cô nói không đúng. Vẽ đẹp vốn không có tiêu chuẩn nhất định. Cứ mình nhận thấy đẹp, ấy là đẹp. Thí dụ như tôi, tôi nhận thấy cô là một thiếu nữ kiều diễm phi thường; ấy là không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ cô xấu nữa.

- Cho tôi được ngỏ trăm ngàn lời tạ Ơn.

- Nhiều quá. Nhưng tôi vẫn thích nghe.

Rồi hắn trở tay vào giá vẽ hỏi:

- Ủa? Cô chưa vẽ gì cả ư? Tờ giấy vẫn trắng nguyên.

Nàng tinh nghịch đáp:

- Vì chưa có mẫu. Không có mẫu làm sao vẽ được. Đến non xanh nước biếc kia cũng không còn gây hứng thú cho tôi vẽ nữa.

Hắn đưa tay vỗ ngay vào ngực, đứng bật dậy, bước lui ra mấy bước, thích thú nói:

- Đây, một “vật mẫu” coi được lắm đây! Mời nữ danh họa bắt đầu.

- Trong lúc tôi vẽ, anh không được nói chuyện nhé!

- Được rồi.

- Hôm nay tôi hãy vẽ nụ cười của anh.

- Được lắm..

- Nào, bây giờ thật sự bắt đầu...

- Ồ! Nhưng đến chừng nào thì xong?

- Chừng nào tôi... vẽ xong ấy là xong!

Khi một con người đã yêu một con người, thì quan tâm chăm sóc đủ thứ, nên lúc ấy nàng không nỡ bắt hắn phải đứng chôn chân. Nàng đẩy cái ghế ra một chút, bảo:

- Anh ngồi xuống đó.

- Cảm ơn.

- Khi nào tôi tô màu, thì anh duy trì nụ cười cho tươi nhé!

- Chẳng cần duy trì! Miệng tôi lúc nào cũng toe toét, không có mếu sầu mà cô sợ.

Tay mặt cầm bút, tay trái vuốt phẳng tờ giấy, nàng ngẩng nhìn chăm chú vào gương mặt tươi cười của hắn. Nhưng chính nụ cười của hắn lại khiến nàng rung động, nên nàng cứ nhìn chăm chăm... Rồi nàng không khỏi hồi tưởng lại cái ảo cảnh mới diễn ra trong trí tưởng tượng của hồi nãy. Đôi má nóng ran, đỏ bừng, nàng phải lập tức tỏ vẻ lạnh lùng bình tĩnh, rồi mới bắt đầu vẽ nụ cười của hắn được.

Nàng chỉ vẽ một lát là xong, và buông cây bút xuống bảo hắn:

- Anh xem này!

Hắn ngạc nhiên bước tới gần.

- Ủa? Sao chóng vậy?

Nàng đáp như thốt từ đáy lòng:

- Bởi nụ cười của anh rất dễ vẽ.

- Để tôi xem kỹ càng hơn chút,... Ồ, giống lắm. Cô vẽ thật là giống. Tôi soi gương cũng thấy y hệt như vậy. Cô quả là một nữ danh họa.

- Nếu anh còn nói “danh họa” với “đại họa sĩ” nữa, thì tôi chỉ vẽ một nụ cười thế thôi, ngoài ra tôi sẽ không vẽ gì khác nữa.

Tuy miệng nói nhún, nhưng thái độ nàng trông có vẻ tự hào, và phong tư thật yếu điệu duyên dáng.

- Ấy, xin cô vẽ cho đủ mặt mũi tay chân tôi chứ! Vâng, tôi sẽ không nói như thế nữa. Vậy thì khi nào cô vẽ thêm?

- Ngày mai, ngày mốt, vẽ đến bao giờ hoàn thành bức họa thì thôi.

Hắn cũng tinh nghịch không kém, gãi gãi vào đôi tai, nói:

- Như hai cái tai này, cô cũng vẽ hai ngày riêng sao?

- Có thể!

Cả hai cùng bật lên cười thật vui. Trong thâm tâm, nàng muốn tận hưởng giờ phút này, bởi nàng có tật chân, thì vui được giờ khắc nào thì quý giờ khắc ấy, kéo rồi cái buồn nó lại tiếp theo sau. Tuy nhiên, trong

lúc này, nàng cũng thầm ước Khang Thu Thủy sẽ là người duy trì niềm vui cho nàng mãi mãi... Bấy giờ hấn ngừng đầu nhìn lên, nói:

- Dưới bóng cây này, từ nay sẽ là nơi tôi mong mỏi khát khao, là nơi tôi nghĩ đến từng giờ từng phút. Cô Vân ơi! Trong tuần lễ này, cô đã tới đây mấy lần tất cả?

- Tôi...

Nàng nghĩ không nên thú thật rằng ngày nào mình cũng đến đây, nên đáp:

- Tôi... tôi cũng không nhớ nữa.

- Phần tôi, nói đúng ra, thì ngày nào tôi cũng có ở đây.

- Ồ! Anh...

- Tôi muốn nói... trái tim của tôi đã gửi ở đây.

Nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng mắc cỡ cúi đầu. Mới nghe, nàng cứ tưởng hấn ngấm ngấm mò đến đây mỗi ngày, để rình dò đường đi lối về của nàng. Té ra hấn nói bóng gió tình tứ. Mặc dù đã hiểu, nàng vẫn còn nghi ngờ: Biết đâu hấn đã chẳng bí mật tới dò la Và nếu hấn trông rõ bước đi khắp khiêng của nàng, thì nàng phải mất hấn. Không! Nàng không để mất hấn được. Hấn là chàng trai tốt cần thiết cho niềm vui sống của nàng.

6. Chương 6

- Thế nào? Hôm nay có thể cho phép tôi đưa đi dạo chơi ở một chỗ khác được chưa?

- Anh chán chỗ này rồi ư?

Nàng nhanh trí, hỏi lại một câu rất khôn khéo như thế.

- Không! Tôi mến thích chỗ này vô cùng. Phần cô, cô thấy không muốn đi đến một chỗ nào khác sao?

ôi! Muốn thì có muốn, nhưng “đi” thì làm sao cho được? Nàng không có can đảm cho hấn biết sự thật. nàng tự nhận mình ích kỷ quá. Vì muốn có hấn ở bên mình, nên nàng cứ kiếm cách giấu hấn.

Tâm tình thật đầy mâu thuẫn, nhưng nàng là một cô gái thông minh, nên cuối cùng nàng hỏi:

- Thật lòng anh muốn mời tôi đi chơi ở một nơi khác ư?

- Xin đừng nghi ngờ lòng chân thành của tôi nữa.

- Nếu vậy, hãy đợi ít lâu...

Và giọng nàng nhỏ đi, hơi thở yếu đi:

- Để tôi suy nghĩ lại cho kỹ.

- Tôi xin kiên nhẫn đợi chờ.

Hấn không nài ép; điều này khiến nàng càng hài lòng. nàng cần có một chàng trai vừa nhân từ vừa nhẫn nại như hấn.

- à, xin được hỏi thêm: Hiện nay cô học trường nào nhỉ?

Nàng thắc mắc điều này, sao hấn chưa hỏi vợ chồng Hồ Bình - Diệp Lạc? Nghĩ một chút, nàng đáp:

- Đậu Tú Tài rồi, tôi bỗng sinh lười, không muốn học nữa. Tôi là một cô gái không có chí học cao.

- Bởi cô yêu hội hoa. Người có thiên tài là người không muốn bị sách vở, thời giờ trói buộc, và càng không muốn làm con một sách.

Nàng gượng nụ cười héo hắt:

- Anh thật khéo an ủi người khác. Như thế anh càng tỏ ra con người có chí, lấy học vấn và sự nghiệp làm trọng.

- Đó là quan niệm cũ hồi trước, nay tôi đã đổi mới. Học vấn tuy trọng yếu, nhưng ta cũng không thể quên những thứ khác, tỷ như: vận động thể thao, thưởng thức nghệ thuật, giải trí tìm vui và... yêu đương.

- Anh thay đổi quan niệm dễ dàng quá.

- Nếu thay đổi hợp lý, cũng nên lắm chứ!

Nói rồi hắt vói cái ba lô, mở ra, lấy chai nước ngọt, bánh mận điểm tâm, mấy quả chuối thơm, mấy trái táo... ra mời nàng cùng ăn uống.

Thấy hắt đẹp trai, lại cẩn thận chu đáo, săn sóc nàng tận tình, nàng càng nghiêng lòng yêu mến. Lắm lúc mắt nàng nhìn hắt đắm đắm không rời, cứ toan thổ lộ hết nỗi lòng. Nhưng... rồi lại chưa dám. Nàng chỉ uống chút nước ngọt, và từ chối mọi thứ.

- Anh ăn đi thôi. Tôi ăn sáng hãy còn no.

- Tôi cũng ăn sáng rồi. Vậy mấy thứ này, đợi đến 12 giờ đúng, chúng ta sẽ ăn. Ăn rồi ở đây chơi cho đến chiều tối, nhé!

- Tôi không thể ở đây lâu quá, trừ phi đã dặn trước ba má tôi ở nhà. Tôi nghĩ rằng sẽ còn dịp khác nữa.

Hắt nhìn tờ giấy, mỉm cười bảo:

- Cô Vân à! Cô thứ cho cái lỗi yêu cầu quá nhiều nhé! Từ ngày mai, sáng nào cô cũng vui lòng tới đây, được chăng?

Nàng nghĩ một chút rồi đáp:

- Nếu anh chịu nhận vài điều kiện của tôi?

- Chắc có thể được. Cô cứ cho biết. Vâng lời cô là một điều sung sướng của tôi mà!

- Anh khéo nói quá, càng chứng tỏ tôi vụng ăn vụng nói.

- Tôi không có ý chiếm đoạt cái hay của cô.

- Tôi hoài nghi sự thật thà của anh.

- Đối xử với một thiếu nữ mà mình ngưỡng mộ, ai lại chơi xấu bao giờ? Tôi nghĩ thế. Cô cần điều gì, xin cứ dặn kỹ.

- Anh thúc giục một cách khéo léo ghê! Vậy tôi xin nói: Tôi vốn sáng nào cũng ra đây vẽ tranh. Giờ lại thêm anh nữa, cũng vẽ. Vậy tôi quy định như vậy: thứ nhất, mỗi sáng, cứ quá tám giờ rồi, anh hãy tìm tới đây. Thứ hai, anh nên về sớm hai mươi phút, trước khi tôi cần về.

- Cũng có chỗ tôi còn chưa hiểu, nhưng tôi không hỏi. Vâng, về hai điểm đó, tôi xin dốc lòng tuân theo.

- Cứ yên chí, thông thả, rồi tôi sẽ giải thích.

- Mong rằng lúc đó là lúc cô rất cao hứng.

- Có thể. Nàng nói với giọng yếu ớt.

Hắt đang vui sướng, nên không nhận ra nét đau buồn của nàng qua tiếng nói yếu ớt ấy. Hắt còn hỏi:

- Còn gì nữa không?

Nàng ngừng nhìn chàng trai đáng yêu trước mắt, lòng xốn xang xung động, như muốn nhào người vào đôi tay hắt, nhưng cố nhiên nàng tự kìm hãm được. Thật khéo thay đổi không khí, hắt trở tay về phía cư xá Trung Dũng:

- Cho phép tôi đoán thử số nhà của cô, nhé!

- Được rồi.

- Lầu hai, số nhà hai?

Nàng lắc đầu, nhớ lại cái hồi gia đình tới cư xá Trung Dũng tậu nhà, cha mẹ nàng nghĩ nàng có tật chân, không tậu ăn trên lầu, mà phải mua lại căn nhà ở tầng dưới. Lòng cha mẹ bao giờ cũng vì con trước hết. Hắn đoán mò hai, ba lần đều trật. Nàng mới buột miệng nói ra:

- Tầng dưới hết, nhà số 2!

- A ha! Cô... Cô cho tôi biết rồi nhé!

Hắn mừng rỡ như điên, trong khi nàng thầm chê mình nói quá vội. Lời đã nói ra, chẳng ai rút lại được nữa. Nàng đành ra thêm điều kiện:

- Anh đừng tới nhà tìm tôi.

- Nếu như cô chưa cho phép, tôi tuyệt đối không đường đột như thế.

Bấy giờ nàng mới yên lòng. Nhưng hắn càng “ngoan ngoãn” càng lịch sự như vậy, lòng nàng lại càng xao động vì hắn. Có thể nói trái tim của nàng đã bị hắn nắm giữ rồi. Trai gái ở tuổi thanh xuân rất dễ mến thích nhau, hướng chỉ hai người gặp nhau lần đầu, lòng đã xiêu, hữu tình hữu ý?

Trong lúc đôi trẻ cười nói chuyện trò vui thích, thời giờ cứ lặng lẽ trôi xuôi. Rồi Kiều Lê Vân bỗng nhìn đồng hồ tay, khẽ kêu:

- Anh xem! Đã mười một giờ rồi. Tôi phải về thôi.

- Cô đã nói cần về, thì tôi phải nhớ: tôi phải làm gì!

Thế là hắn nhanh nhẹn thu xếp đồ vẽ, đứng dậy cười hì hì:

- Tạm biệt cô nhé!

- Anh nhớ kỹ lắm. Đáng khen thưởng. (Và nàng vẫy tay) Thôi tạm biệt.

- Vâng, sáng mai lại gặp nhau.

Nhìn theo Khang Thu Thủy cưỡi chiếc xe mô tô chạy xa khuất dạng rồi, Kiều Lê Vân đi đi lại lại mấy bước, quanh quẩn dưới bóng cây, bởi vì phải ngồi lâu là một cái khổ, tê chân mỗi người. Nhưng về phần tinh thần, thì hôm nay nàng không hề cảm thấy khổ. Chỉ có lúc Khang Thu Thủy ra về, là nàng buồn vì lưu luyến xốn xang.

Đời nàng, trong giờ khắc này mới thật là đang sống đầy đủ. Nàng khoan khoái thu xếp bộ đồ vẽ, khoan khoái vịn cành cây, tựa thân cây. Rồi nàng phải ra về, nhưng tâm trạng khác hẳn hôm qua, hôm kia... nghĩa là nàng không ra về với nỗi niềm thất vọng, buồn bã nữa...

Về đến nhà, mới bước chân vào sân, Kiều Lê Vân đã kêu:

- Má ơi, má! Con đã về đây.

Nhưng nàng không nghe tiếng mẹ, mà lại là tiếng ba nàng cho hay: mẹ nàng đi mua thêm các thức, về làm món ăn đãi khách. Ông Văn thương yêu con gái, nên rất quý mến bạn hữu của con. Ông bảo Kiều Lê Vân:

- Lần trước, anh chị ấy đã ăn cơm một đôi lần, nhưng đó là chúng ta tiếp đãi một đôi tình nhân. Hôm nay, chúng ta thực sự tiếp đãi một cặp vợ chồng trẻ.

Do đó, vợ chồng Diệp Lạc, Hồ Bình xin kiếu từ ra về, ông bà Văn không cho, nhất định giữ lại chơi, ăn cơm.

Lát sau, bà Văn trở về, rồi bận rộn làm món ăn ở trong bếp. Kiều Lê Vân xin lỗi vợ chồng bạn để vào phòng tắm rửa mặt, kéo mồi đi nắng về. Ngoài này, trong khi ông Văn nói chuyện với Diệp Lạc, thì Hồ Bình để ý tới bộ đồ vẽ của Kiều Lê Vân. Bình muốn xem bạn đã vẽ được cảnh gì, nên bước tới mở cái khung tranh ra... Nhưng cô vừa giơ hình vẽ ra trước mắt chồng và ông Văn, thì Kiều Lê Vân đã bước ra, vội vã bước tới cầm lấy, rồi rít nói:

- Hôm nay vẽ sai hết, chẳng ra gì cả. Xem làm gì? Cất quách đi, để nói chuyện chút.

Hai cô bạn giằng kéo nhau bức họa, ông Văn bảo Kiều Lê Văn:

- Vân con! Để cho chị xem chút. Đâu phải người xa lạ mà phải giữ kẽ!

Hồ Bình nói:

- Bác dạy rất phải. Vẽ thì cần có người thưởng thức chứ!

ông Văn đâu có biết: Sỡ dĩ con gái ông muốn dấu diêm là vì cô đã vẽ... một nụ cười của một chàng trai! Quả nhiên Diệp Lạc khẽ kéo tay vợ:

- Đây, em thử nhìn kỹ cái miệng cười trong tranh coi? Anh thấy quen lắm.

Hồ Bình mở rộng tờ giấy ra coi kỹ:

- Chắc không phải đâu. Nụ cười thì ai chẳng có? Giống nhau là thường. Không thể nhìn vào hình vẽ một nụ cười mà quyết đoán người đó là ai.

Diệp Lạc không nhìn xét nữa. Kiều Lê Văn thở phào như trút được gánh nặng, lập tức đem cuốn tranh cất đi, và nói với ông Văn:

- Ba à, ba nói chuyện với anh Lạc, để con mời chị ấy vào đây chút.

Dứt lời, nàng nắm tay cô bạn, kéo vào phòng riêng. Cùng ngồi trên giường, hai cô hết nói đùa nói chọc lẫn nhau mấy câu cho vui. Ké, Kiều Lê Văn hỏi thăm chuyện thi cử của vợ chồng Hồ Bình... Sau cùng, Hồ Bình mới sực nhớ lại hình vẽ vừa xem, và đột nhiên hỏi bạn:

- Vân à! Mình đã nhớ ra: Mình trông cái miệng cười Vân vẽ đó, mình cũng biết là nụ cười của ai rồi.

Kiều Lê Văn lập tức cúi mặt xuống. Hồ Bình đưa tay âu yếm nâng cằm bạn lên, giọng thoải mái thành khẩn nói:

- Cái miệng cười của Khang Thu Thủy đấy mà! Và đừng giấu diếm mình nữa. Anh Lạc quen thân với hấn đấy. Có gì cứ nói thật với mình đi?

Kiều Lê Văn xúc động, ngập ngừng:

- Nhưng.. Nhưng.. mà... mình là một đứa con gái thọt chân.

- Có thể là hấn bắt chấp điểm này.

- Ôi!...

Kiều Lê Văn thở ra thật dài, thật náo ruột, rồi buồn tẻ tái. Hồ Bình hết lời khích lệ:

- Hãy cứ lạc quan một chút. Nếu hấn định tâm đeo đuổi Vân, Vân cứ đáp lại tử tế. Tình cảm phải được vun trồng nuôi dưỡng mới có chứ? Vân đừng sợ. Tình yêu là của những người can đảm.

- Mình...

- Mình sẽ tán dương Vân trước mặt Khang Thu Thủy.

- Đừng.

- Vân không mơ tưởng đến tình yêu sao? Nếu cứ e ngại, có mình rụt cổ thì vĩnh viễn không bao giờ đạt tới. Huống chi Khang Thu Thủy sau khi gặp mặt Vân, hấn vội vàng đi dò la thăm hỏi Vân! Mình nói thật Vân hay: Tối hôm đám cưới, hấn chạy sông sộc vào tân phòng bọn mình, để tìm kiếm, dò hỏi về Vân đấy. Như thế đủ rõ hấn xiêu lòng vì Vân nhiều rồi. Phải thành thật mà nói: Trong số các bạn gái cũng như các khách phụ nữ trong đám cưới tại mình, Vân là người đẹp nhất, xinh tươi nhất, cách điệu quý phái nhất đấy.

- Nhưng mình chỉ có thể... ngồi một chỗ.

- Nếu Vân tự tin, hãy giữ lòng mình cho vững chắc và thật sự đừng lo nghĩ về cái tật vẹo nhỏ này làm chi.

- Đến dự đám cưới của Bình, ấy là mình đã trở can đảm rồi đấy!

- Hãy nuôi dưỡng lòng can đảm thêm nữa. Rồi đây Vân sẽ tự nhiên, tự tại như mọi người vậy.

Kiều Lê Vân vô cùng cảm động vì lời nói của bạn, nhưng cô vẫn lặng im. Hồ Bình lại nói:

- Cứ xem cách Vân vẽ nụ cười của Khang Thu Thủy, ắt hẳn lòng Vân đã nảy tình cảm và có ấn tượng tốt đẹp về hắn. Vân đừng phủ nhận điều này.

- Bình biết đấy...

- Mình thấy đó là một nụ cười hấp dẫn, khiến người đối diện phải xiêu lòng. Mình thấy Vân như thế là tốt số lắm, vì hắn đã nghiêng lòng dán mắt theo Vân.

- Nói đi nói lại, rồi cũng phải nhận rằng hắn thật khá.

Hồ Bình bật lên cười khanh khách, trong cang xinh đẹp vì đôi má hồng lên.

- Vân chưa biết: Các bạn sinh viên, nhất là các bạn gái, ai nấy đều phải nhận hắn là con người rất xuất sắc. Đã có bao nhiêu cô viết thơ tình, giám giữ cho hắn, nhưng đều chẳng cô nào lọt mắt xanh của hắn. Thư gửi đi, cứ như đá liệng xuống biển.

Kiều Lê Vân tập trung hết tinh thần, nghe bạn tán dương Khang Thu Thủy, và trong thâm tâm, nàng thoáng có ý nghĩ tự hào, tự kiêu, phảng phất như hắn đã thuộc về nàng rồi vậy. Hồ Bình lại nói:

- Thế mà, chàng trai ấy trước nay không thèm để ý đến cô gái nào, buổi tối hôm đám cưới bọn mình, hắn lại xun xoe cười nói với Vân, ân cần phục vụ Vân, có khác gì mặt trời mọc từ đỉnh núi phương tây!

- Bình có trông thấy?

- Vân tưởng mình là cô dâu, thì tíu tít, tối mặt lại, không còn nhìn biết được gì khác ở chung quanh nữa sao? Tiểu thơ ơi! Tiểu thơ quên rằng “tớ” làm cô dâu lần này là lần thứ ba rồi?

Kiều Lê Vân đập tay vào vai bạn, mắng yêu:

- Quí cái ở đâu đấy! Nói thế, người chưa biết mày từng đóng vai cô dâu hai lần trên sân khấu kịch liên hoan nhà trường, người ta lại tưởng mày lấy ba đời chồng rồi kia đấy!

Đôi bạn gái lại cười khúc khích với nhau... Bàn luận về hôn nhân, ái tình, về tuổi xuân con gái chóng qua... Một hồi nữa, rồi Hồ Bình đề nghị: Sau khi vợ chồng cô đi hưởng tuần trăng mật về, sẽ tổ chức một buổi tiệc tại nhà, mời cả Kiều Lê Vân, Khang Thu Thủy và các cô Hoa Lệ, Vương Nhụy, Khâu Anh Đài tới dự, để mọi người cùng nói “vun vào” cho Khang Thu Thủy với Kiều Lê Vân. Nhưng Kiều Lê Vân nhất định không chịu. Nàng nói:

- Đừng! Mình van Bình, đừng làm như thế. Mình không thể thích nghi với khung cảnh và sự sắp đặt kiểu đó được đâu.

7. Chương 7

Khang Thu Thủy hân hoan ca ngợi người hắn yêu mến:

- Vân à! Hôm nay trông em oai vệ như một vị nữ tướng quân! Nếu không có em tham dự trận đấu bóng rổ, thì đội này đâu có thắng nổi đội nữa của Hải Phong!

Kiều Lê Vân sung sướng lắm:

- Anh Thủy à, vì có anh đứng xem, nên em hăng hái lên nhiều. Đôi bàn tay anh vỗ nhiều, vỗ dữ thế, đã thấy đau chưa?

- Vỗ tay hoan hô em, mà anh đau tay sao? Còn lâu! Anh vui sướng quá.

Nàng vừa lau mồ hôi trán, vừa nhìn hắn đắm đuối:

- Đến hôm tranh giải quán quân thủ đô, em cần có anh quan chiến và cổ vũ thêm nữa.

- Nhất định anh phải có mặt. Em đâu, anh đó!

Nàng cúi nhìn đôi chân thon đẹp, nói nhún:

- Chà! Mấy tuần qua, tập dượt nhiều quá, đôi chân sạm nắng, đen thế này. Lại bị sầy sột vì vấp té nữa đây...

- Anh chỉ thấy chân em càng đẹp thêm, nhờ luyện môn thể thao này. Còn vết sầy, để anh bôi thuốc, anh rửa ráy, băng buộc cho em, không thành vết sẹo đâu mà sợ.

Nàng bỗng nhìn ra xa tươi cười:

- Kìa, tụi nó kéo tới kìa!

Thì ra Khâu Anh Đài, Hoa Lê, Vương Nhụy, Hồ Bình, 4 cô bạn đang tiến tới gần chỗ cặp tình nhân. Họ phá lên cười hô hố, cười khanh khách, rồi Anh Đài nói:

- Vân ơi! Tổ tưởng, sau trận đấu, “cậu” bị người lạ mặt bắt cóc, trói lại khiêng đi đâu mất rồi kia đấy.

Vương Nhụy choàng khăn tắm trên vai, nói huych toét:

- Tao nói có sai đâu! Quả thật nó đi cặp bồ với chàng Thủy mà!

Bốn cô gái trêu chọc Kiều Lê Vân và Khang Thu Thủy bằng đủ ngôn ngữ tếu nhộn, rồi họ đề nghị Khang Thu Thủy nên “khao” Kiều Lê Vân nhân dịp chiến thắng này, khao luôn cả đội lam cầu của họ.

Bọn trẻ vừa kéo nhau đi, vừa cười vui thỏa thích. Khi đi qua một sân vận động, bỗng Kiều Lê Vân cao hứng trở tay nói:

- Quý ngài! Hãy ghé vào đây, coi mình biểu diễn nhảy cao!...

Dứt lời, nàng chạy vào sân cỏ, tiến thẳng đến chỗ cái sào ngang, rồi nhún mình nhảy vọt lên, nhắm vượt qua bề cao hơn hai thước tây...

Khang Thu Thủy trông thấy, vội la lớn:

- Coi chừng, Vân ơi!

Nhưng đã trễ: chân nàng đã vướng vào cái sào ngang! Nàng và hấn đồng thời kêu lên hai tiếng “ô! chết! ” Nàng té xuống; mặt mũi hai tay và thân thể không hề chi, nhưng... trẹo hấn một bàn chân!

Lại một giấc mộng!

Kiều Lê Vân giật mình thức giấc, thấy mình còn nằm trên giường: chẳng có đội bóng rổ nào hết! Khang Thu Thủy và các bạn gái cũng không có ai đến nhà nàng chơi cả.

Nàng đưa ánh mắt nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy ánh trăng mờ ảo, cảnh vật ảm đạm thê lương. Nghĩ đến giấc mơ vừa qua, nàng đau buồn vô hạn, thầm ao ước: “Tại sao mình không được sống vĩnh viễn trong mộng, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại với cảnh đời thực? ôi, hèn chi người ta vẫn nói: đời không thể nào bằng mộng!...”

Nàng chờ đợi trời mau sáng để ra đi. Trong lúc chờ đợi, nàng ngồi dậy, nhìn lên bức họa nụ cười của Khang Thu Thủy... Rồi bỗng nàng đâm lo sợ bàng hoàng: “Ồ! sợ rằng...”

Nàng sợ sẽ mất chàng trai trong mộng, với nụ cười đã được nàng vẽ trên khung tranh kia!

Cơm nước xong, thấy nàng sửa soạn ra đi, cha mẹ nhìn nàng với ánh mắt trù mền cưng nuông. Bà Văn hỏi con:

- Sao con có vẻ buồn? Nếu không cao hứng, con cứ ở nhà mà vẽ, ngày mai hãy đi.

- Không, con phải đi. Con không thể không ra đi.

Bà Văn không hiểu câu nói sau cùng của con gái, nên thuận miệng bảo:

- Ủ, con nên ra ngoài mà vẽ. Ngồi ở chỗ thoáng mát trước cảnh thiên nhiên, lòng mình vẫn thư thái dễ chịu hơn.

- Thừa vâng. Con cũng nghĩ vậy.

Câu nói này, nàng hoàn toàn vì muốn cha mẹ yên tâm mà nói, chứ thật ra lúc này nàng chẳng những không còn say mê cảnh thiên nhiên kia, mà còn sợ nó nữa! Sợ rằng trong khung cảnh thiên nhiên đó, hôm nay đây, nàng sẽ... đánh mất Khang Thu Thủy: Hắn sẽ nhìn thấy bàn chân có tật của nàng!

Trên đường từ nhà ra chân núi, Kiều Lê Vân vẫn thấp thỏm lo sợ, và có lúc nàng sợ đến nỗi toan quay trở về, vì nàng lo sợ Khang Thu Thủy có thể không giữ lời hứa. Hắn đã tới trước nàng, nép sau thân cây rình chờ nàng chẳng? Nếu vậy, thà nàng quay về, đừng để hắn phát giác cái chân có tật của mình là hơn...

Nhưng nàng đã quá lo không đúng sự thật. Nàng tới nơi, bày giá vẽ, ngồi xuống ghế ngắm trời, mây, cây cỏ đã gần mười phút rồi, mà hắn vẫn chưa tới.

Cuối cùng, đến tám giờ kém một phút, nàng trông ra mới thấy chiếc mô tô xuất hiện. Hắn càng tới gần, tim nàng đập càng mạnh. Rồi nàng nghe hắn kêu lên, bằng giọng sung sướng:

- Cô Vân ơi!

Nàng lập tức đáp lại:

- Thông thả chứ! Kéo vấp ngã.

Nhưng sau khi dừng xe, hắn vẫn chạy như bay tới để gặp nàng, miệng thở hồng hộc:

- Vân ơi! Hôm nay tôi xin đem đến một lễ vật.

Nàng ngồi trên ghế, ngừng mắt nhìn hắn, nói giọng tỉnh nghịch:

- Tôi đâu có phạt anh đứng nghiêm?

Hắn cười, bày giá vẽ, đặt ghế ngồi bên nàng, nói với giọng nghi hoặc:

- Vân không thích món đồ lễ của tôi?

- Tôi rất vui thích. Có điều tôi không muốn anh tốn tiền vì tôi.

- Đừng nói đến vấn đề tiền, hãy mau đoán thử xem lễ vật là thứ gì?

Nàng nhìn vào hai tay hắn. Hắn xòe hai bàn tay ra: Chẳng có gì cả! Nàng cười:

- Tôi đoán không ra!

- Lễ vật này nó có mạng sống hẳn hoi?

ánh mắt nàng sáng lên vì lấy làm lạ, hắn nói:

- Tôi nghĩ thứ này đáng yêu rồi.

- Thế thì tôi biết rồi.

- Nói thử coi?

- Anh sợ tôi ngồi một mình thường hay buồn, nên đem cho tôi một con mèo con, hoặc con chó con chứ gì?

Không ngờ, hắn phá lên cười khanh khách. Nàng nói:

- Anh cười tôi, tôi không đoán nữa.

- Cô Vân ơi! Nếu cô nhận lễ vật của tôi, thì rồi cô có muốn mèo, có mèo, muốn chó, có chó, để làm vui.

- Lễ vật quý thế kia ư?

- Lễ đương nhiên. Nhưng cô có nhận không?

- Cảm ơn anh.

Nào ngờ hắn trở tay vào ngực hắn:

- Đây, lễ vật là tôi đây!

- Anh...

- Tôi tin rằng trong các món quà, chẳng có thứ gì quý cả. Cô Vân ơi! Tôi đã hạ quyết tâm ngay từ buổi đầu: đem toàn thể con người Khang Thu Thủy dâng hiến cho cô! Trong cảnh ban mai khả ái này, rốt cuộc tôi đã mạnh dạn thổ lộ nỗi lòng như vậy đây.

Tất nhiên nàng vô cùng cảm động, không nói được một lời. Hai hàng nước mắt ứa ra, từ từ lăn trên đôi má mơn mớn, khiến hấn hoảng hốt:

- Kìa cô Vân! Tôi có hành động nào không tốt, khiến cô buồn lòng?

Nàng lắc đầu mạnh mẽ:

- Không phải, chỉ vì tôi quá sung sướng.

Nét lo sợ trên mặt hấn lập tức biến mất. Nụ cười đặc biệt hiện trên môi, hấn lấy khăn tay thấm nước mắt cho nàng. Lần đầu tiên hấn chìa bàn tay ra trước mặt nàng, đã được nàng đưa tay đáp lại...

Cử chỉ yêu đương này thật đã rõ rệt, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Hai người cùng vui sướng và xúc động đến tột độ. Trước nay họ chưa từng được thể nghiệm, nên chưa biết hương vị của ái tình nó ngọt ngào như thế nào. Hấn nói nhỏ nhẹ:

- Vân ơi! Tôi rất cảm kích vì Vân. Dù sự thể biến đổi ra sao, cảm tình tôi đối với Vân vẫn mãi mãi không thay đổi. Tình này đã thành vĩnh viễn.

Vĩnh viễn ư? Nàng lén nhìn xuống bàn chân mình. Nàng hoài nghi một chàng trai bình thường.

Một thanh niên ưu tú như Khang Thu Thủy có thể giữ vững một tình yêu với một cô gái thọt chân, vĩnh viễn được chăng?

Hấn buông tay nàng ra, kéo giá vẽ tới vừa tầm tay nàng:

- Vân ơi! Hôm nay hãy hoàn thành bức hình của tôi đi.

- Được rồi.

Hấn hoan nhận lời, nàng quyết định hãy tạm quên mối lo Nàng cầm bút, tập trung hết tinh thần để vẽ chân dung hấn. Nàng nghĩ, đây cũng là cách để đáp lại tấm lòng yêu mến của hấn.

Chẳng mấy chốc, bức chân dung được vẽ xong. Nàng nhẹ nhõm người, buông cây bút xuống, cất tiếng nói êm ái:

- Xong rồi đây. Nhưng chắc anh không vừa ý.

- Để xem đã... A! Sao mà đẹp thế! Vân ơi, tôi biết tạ Ôn Vân bằng cách nào đây?

- Chẳng cần tạ Ôn.

- Vô ơn, không được! Để tôi nghĩ xem...

- Nhưng tôi đâu có trao tranh cho anh?

- Ủa? Thế cô...

Hấn đang ngẩn ngơ chưa hiểu, nàng liền giảng giải:

- Trước nay, tôi chưa có tác phẩm nào vừa ý. Nay đến bức hình này, tôi thấy vô cùng hài lòng. Tôi tự hào về nó lạ lùng! Tôi phải cất giữ làm bảo vật.

Nàng không nói rõ lý do hài lòng: Nếu tác phẩm đó chẳng phải là chân dung của chàng trai Khang Thu Thủy, thì nó cũng chỉ được nàng coi như những bức tranh nàng vẽ trước nay mà thôi. Bây giờ hấn bảo nàng:

- Thật ra tôi thích nó lắm, tôi muốn giữ làm của riêng, nhưng nó lại được cô giữ gìn, nâng niu quý mến nó, chắc tôi không đòi giữ được. Bởi đây là cái may mắn sung sướng nhất trong đời tôi.

- Tôi thích nghe anh nói chuyện lắm. Tiếng nói của anh làm cho tôi quên được nỗi buồn.

- Cô là vị thiên sứ, tưởng không nên buồn mới phải.

Cái cây lớn xum xê cành lá, trông giống như cái tàn, cây lọng thiên nhiên, che đầu cho đôi trai gái, và lúc này còn có ý nghĩ như trời sinh ra cây to bóng mát đó, để che ối tình đầu của họ được bền vững lâu dài...

- Tôi có thể ghi tên dưới bức họa được kkkhông?

Đó chính là niềm mong mỏi của nàng, nên nàng vui vẻ gật đầu, nhanh nhẹn trao cây bút cho hắn. Hắn cầm lấy, viết tên hắn vào. Nét chữ tươi đẹp khiến nàng không khỏi khen ngợi:

- Chữ anh viết tốt quá!

- Chỉ có mấy chữ họ tên mình, tôi mới viết được như thế.

Hắn buông bút xuống, cầm chai nước trái cây trao mời nàng:

- Cô uống chút nước trái cây đi! Hôm nay trời nóng nực quá?

- Cảm ơn anh. à, anh cũng nên rời lỏng cái cà vạt, hoặc cởi bỏ ra át. Tới chỗ này, chẳng cần phải chỉnh tề long trọng. Cần nhất, làm sao cho dễ chịu trong người anh ạ.

Hắn ngoan ngoãn nghe lời, đưa tay lên cổ, cởi chiếc cà vạt, thì nàng cầm lấy xem ngắm:

- Cái cà vạt này trắng đẹp thật đáng yêu. Anh yêu thích màu trắng... cũng phải, vì màu trắng tượng trưng sự trong sạch.

- Cô Vân à, cô cũng giống như cái cà vạt này vậy, cũng trong trắng đáng yêu...

Trên đời, còn gì khiến ta sung sướng bằng được con người ta yêu khen ngợi tả. Lúc này Kiều Lê Vân quên hẳn cái bàn chân tật nguyên mà Thượng Đế bắt nàng phải mang. Và nàng đang cảm tạ Thượng Đế đã ban cho nàng một chàng trai vừa đẹp vừa thanh nhã như chàng.

Nàng nhẹ nhàng đặt cà vạt của hắn lên cái xách tay của nàng, và như còn sợ bụi bặm bám vào làm hoen màu trắng thanh khiết của nó, nàng lại lấy khăn tay che phủ lên trên.

- Anh Thủy ơi! Anh còn biết chơi môn nghệ thuật nào nữa?

- Kéo violon Vân à. Mỗi khi học bài xong, tôi lại tiêu khiển bằng cây đàn.

- Chắc anh chơi violon hay lắm?

- Cô em tôi rất bực bội vì thế. Cô ấy thường kêu: những giờ nghỉ ngơi mà cứ “cò cưa” cây đàn, chỉ làm rầy lổ tai người khác.

- Em gái của anh...

- Tiểu Mai! Khang Tiểu Mai, một mẫu con gái hướng ngoại, không hợp tính tôi, nhưng tôi phải công nhận rằng em tôi xinh đẹp.

Và tiện thể, hắn hỏi:

- Vân có mấy em trai, em gái?

- Tôi là con một, có thể nói là đứa con một rất không may, số phận chẳng ra gì.

- Đừng nói thế, Vân ạ. Vân nên xua đuổi cái cảm giác không may đó khỏi đầu óc. Trước mắt tôi, Vân rõ ràng là một thiếu nữ sung sướng, tốt số.

Khang Thu Thủy đã yêu Kiều Lê Vân thật sâu sa thấm thiết, nhưng hắn còn chưa hiểu được nàng sâu sắc rõ ràng, bởi lẽ ái tình có thể nảy sinh trong chớp mắt, nhưng sự hiểu rõ về người yêu, còn cần phải có một thời gian. Lát sau, bỗng hắn nói:

- Vân à, Vân thứ lỗi cho tôi nhé: Tôi phải tạm biệt Vân sớm hơn, vì hôm nay là sinh nhật của má tôi.

- Tuy chưa được biết cụ, tôi cũng xin có lời chúc mừng.

- Cảm ơn Vân lắm.

Nàng trao cà vạt cho hắn:

- Nếu vậy, anh mau mau về đi. Đừng để cụ phải mong đợi ở nhà.
- Vân thật có lòng tốt. Vân à, sáng mai chúng ta lại gặp nhau, sớm hơn vài mươi phút được chẳng?
- Được.

Rồi hắn thắt cà vạt vừa xong, nàng nói:

- Anh thắt chưa được ngay ngắn. Để tôi...

Hắn lập tức ngồi xổm ngay xuống trước mặt nàng. Cảm giác nàng lúc ấy thật mãnh liệt. Trước hết là giạt mình: nếu hắn vui vẻ yêu cầu, nhưng cứ đứng cách một khoảng, thì không chừng nàng đã hấp tấp đứng dậy khỏi ghế, vô ý bước vội tới, và để lộ cái chân khập khiễng! Cái cảm giác thứ hai là: mắc cỡ quá chừng. Và thứ ba là vô cùng hồi hộp vì sung sướng: Sung sướng vì được thò tay vào cổ hắn mà mân mê thất buộc; hồi hộp vì hắn đặt ngay hai bàn tay lên đùi nàng! Cảm giác này, trước nay nàng chưa bao giờ có.

Nàng không ngờ bàn tay của kẻ khác phải đụng chạm vào thân thể mình nó có thể gây cảm xúc đặc biệt khác lạ như vậy...

Rốt cuộc rồi hai người cũng phải rời nhau. Hắn dùng dằng luyến tiếc khi phải ra về. Nàng cũng lưu luyến nhìn theo không rời ánh mắt.

Tiếng máy xe mô tô im bật. Bóng dáng chàng trai đã khuất hẳn... Bỗng nàng bật lên cười một mình! Thật đáng buồn cười cho hắn:

Ngày nào cũng đeo bộ vẽ đến đây, để rồi... chẳng vẽ gì cả!

Phản nàng, mấy hôm nay, cũng chỉ vẽ được có một bức hình...

oOo

Sau bữa cơm trưa, Kiều Lê Vân vào phòng riêng, nhưng không sao ngủ được. Nàng lấy nhật ký ra ghi chép một hồi... Rồi bỗng lòng nao nức, muốn tìm đến nhà một cô bạn.

Nàng nghĩ tới Hoa Lệ, bèn nói với mẹ rằng nàng cần tới đây gặp bạn để trò chuyện cho đỡ buồn. Bà Văn rất cưng con, thân quay điện thoại tới bến xe tắc xi, gọi một chiếc tới cửa...

Khi xe tới, tài xế bóp kèn báo hiệu, bà còn đem ra mấy bánh kim tảo, trao cho con để con tới nhà bạn cùng ăn.

Chiếc xe tắc xi chạy đi, bà trông theo, rồi bỗng thở dài buồn bã:

Cô con gái cưng yêu của bà chỉ có rất bạn gái! Cô chưa có một cậu bạn trai nào cả. Thật đáng buồn, đáng thương hại! Không biết đến bao giờ Kiều Lê Vân mới được thân mật đi chơi với một thanh niên, như các bạn gái của nàng?

Kiều Lê Vân tới nhà Hoa Lệ, vừa đẩy cửa bước vào, thì đã thấy bạn trang điểm xong, toan ra đi!... Biết rõ bạn sắp đi gặp chàng trai nọ, nàng gượng cười, xin cáo lui. Hoa Lệ chưa nghe, còn toan gượng lưu nàng lại chơi:

- Tớ không đi nữa. “Cậu” ở đây nói chuyện.

Nhưng Kiều Lê Vân thông minh tinh tế, ngỏ lời đề nghị cùng đi với Hoa Lệ. Hai cô gái đáp xe tắc xi ra đi...

Chuyện trò trên xe mấy câu thường lệ, rồi Lệ bỗng hỏi:

- à này Vân!... Chứ cái gã ngồi sát bên Vân, trong tiệc cưới con Bình hôm nọ là ai vậy?

Vân đỏ bừng đôi má, đáp:

- Mình đâu có biết hắn là ai.
- Hắn có ngỏ lời tán tỉnh Vân chứ?
- Có.

- Ủ, cậu trả lời thế là thành thực lắm. Tổ thấy hấn có tình ý với cậu đó nghe!

Vân sợ người tài xế nghe rõ chuyện, nên liếc mắt ra dẫu. Nhưng Hoa Lệ cứ phối đi, nói thêm:

- Nghe nói anh chàng ấy chưa có bạn gái nào cả.

- Lệ có ý muốn?...

- Nếu tớ không trót vướng mắc “anh chàng cao”, mà cậu lại không thích, có lẽ tớ đã nghĩ đến. Hấn trông có vẻ đặc biệt tư cách.

Kiều Lê Vân vốn thông minh, nên qua giọng nói, đã hiểu ngay rằng Hoa Lệ muốn khuyến khích nàng tiến tới. Nàng tươi cười nói lảng sang chuyện khác:

- Lệ muốn xuống xe ở chỗ nào?

- Vân cứ đi với mình.

- Không. Có lẽ mình phải tới nhà con Anh Đài.

- Đứng hòng tìm nó. Nói với thằng Lý Kiên đang dính nhau như bóng với hình.

- Còn Vương Nhụy thì sao?

- Nó cũng đi vắng rồi. Thằng Lập Nhân rủ nó đi bơi lội ở hồ tắm.

Kiều Lê Vân im bặt không nói gì nữa. Trong số năm chị em bạn thân, chỉ có nàng là chịu buồn tủi, vò vò một thân.

Nghĩ lại cái chân tật nguyện, nàng chán nản cáo lỗi. Hoa Lệ cố nài không được, Vân nói:

- Thôi, mình phải về có chút việc cần. chúc hai người đi chơi thật vui nhé!

Xuống tắc xi ở gần cư xá, nàng thất thểu bước về nhà.

Sau mấy câu hỏi thăm về Hoa Lệ, và các cô bạn khác của con gái, bà Văn bỗng hỏi thêm:

- à, này con! Khang Thu Thủy là ai vậy?

- Má!... (Kiều Lê Vân cảm xúc, chỉ khẽ kêu một tiếng)

- Má thấy tên hấn ghi trên bức hình. Bức hình ấy do con vẽ? Hay là...

- Con vẽ đấy.

- Hấn ngồi làm mẫu cho con vẽ ư?

- Vâng.

- Má ở nhà, vừa coi ngắm bức họa rất kỹ. Thằng Thủy nào đó trông đẹp trai tuấn tú nhỉ? Vân con! Con với hấn do đâu mà biết được nhau?

Mẹ nàng đã biết đến thế, nàng đành cứ thực trả lời:

- Con biết hấn trong buổi tiệc cưới con Bình.

- Con nhận thấy hấn thế nào?

Bà Văn vội vã hỏi, khiến con gái như bị hối thúc. Nàng đáp với cảm giác tự ti:

- Hấn rất trung hậu tử tế. Nhưng má ơi! Con không đủ tư cách để mở miệng nhận định chàng trai này, hoặc phê bình chàng trai nọ.

Nghe con than thân, bà Văn lại buồn rầu, lòng đau như thắt. Nhưng bà đã quen nén lòng, nên không để con gái nhận thấy bà buồn. Bà vẫn êm ái thổ thỉ bảo con:

- Vân ạ! Má với ba tuyệt đối không cấm con làm quen với con trai, trái lại, ba má sẽ rất vui mừng, nếu con dẫn một bạn trai về nhà chơi.

Nàng không nói, chỉ ngẩng mặt nhìn mẹ. Bà Văn lại bảo:

- Ba con vừa đi mua bao thuốc lá. lát nữa ba con về, con hãy kể lại tường tận cuộc gặp mặt và nhận xét về hấn cho ba má nghe. Con cứ kể tự nhiên, nghe con?

Nàng gật đầu, mà vẫn không nói gì.

Bỗng mẹ nàng vui vẻ kêu lên:

- A! Ba con về kia rồi!... Anh Văn ơi! Mau ngồi đây, để con nó kể cho nghe một chuyện.

ông Văn bước vào, tươi cười hỏi:

- Thật ư? Văn con?

- Vâng.

Bà Văn bảo chồng:

- Con nó mới quen một cậu trai tên là Khang Thu Thủy...

ông Văn ngồi xuống, thở ra một hơi khói thuốc, khoan khoái nói:

- A! Thế thì tốt lắm. Văn à! Con cứ mời hấn về nhà chơi.

Bà Văn vào phòng riêng của con, xách bức họa ra cho cho chồng coi:

- Anh Văn, nhìn kỹ mặt mũi cậu Thủy này mà xem chính con Văn đã vẽ hấn đây.

ông Văn vừa nhìn qua đã tấm tắc khen:

- Ô! Khá lắm! Chàng trai này mày thanh mắt sáng, trông rõ ra con người có tư cách. Cứ như tướng mạo này, tương lai hấn phải khá. Văn con, hãy kể lại cuộc gặp mặt và quen biết hấn cho ba nghe đi!

Kiều Lê Văn cứ thật thà kể lại mọi chuyện đã qua... Cuối cùng, nàng kết luận:

- Con chưa thể mời hấn về nhà được. Con định bụng: Phải đợi đến khi hấn thấy rõ là con có tật đã; lúc ấy, nếu hấn vẫn thành khẩn một lòng, không thay đổi thái độ, con mới nghĩ đến chuyện đưa hấn về chơi..

8. Chương 8

Một tháng đã qua đi...

Mối tình giữa đôi trai gái hẹn hò nhau ngày ngày dưới chân núi, tăng thêm phần thắm thiết, như cây măng non gặp thời tiết tốt mọc lên nhanh thêm, lớn lên mạnh thêm. Một bên hữu tình, một bên hữu ý. Và theo cái định luật “yêu kín nhớ thầm” tuyệt đẹp, hai trái tim cùng say sưa đắm đuối vì yêu.

- Văn à! Bây giờ Văn có muốn nghe tôi kéo thử một bài đàn chăng?

- Lúc nào tôi cũng khao khát được nghe tiếng đàn của anh.

Thế là Khang Thu Thủy cặp cây violon vào bên vai, “trở” hết tài dốc hết tâm lực vào những ngón tay, để tạo ra những tiếng “nhạc lòng” của mình, mong làm đẹp lòng... người đẹp

Tiếng nhạc du dương trầm bổng phát ra từ cây đàn violon như cơn gió trái tim, xoa vuốt khối óc cô thiếu nữ đang độ thèm yêu khát sống, rồi mới tan loãng dần dần vào vùng cỏ cây đất đá dưới chân núi đồi, đầy mộng đầy mơ... Tài diễn tấu của Khang Thu Thủy thật đã vào hạng cao.

Phần Kiều Lê Văn, nàng mê mẩn sung sướng, và cảm thấy chắc chắn rằng chàng trai xinh đẹp hào hoa phúc hậu này đã trở thành nguồn ánh sáng và nhiệt năng sưởi ấm cho sinh mạng nàng. Nàng cần có hấn như vạt vật cần có ánh sáng mặt trời vậy.

Những ngón tay búp măng rung rung nắn nắn trên bốn dây đàn một hồi, rồi ngừng lại. Hấn cặp cây đàn vào một bên nách, tay cầm ngay cây mã vĩ, khẽ nghiêng mình cúi đầu nói như tài tử đóng tuồng trên sân khấu, tuy là nói cho vui mà điệu bộ thật lịch sự quý phái:

- Được phép diễn tấu trước long nhan, là cả một vinh dự cho kẻ thần tử!

Nàng cảm thấy sung sướng, tâm hồn như phiêu diêu lên cõi thần tiên thoát tục, hấn nói thêm:

- Dích thực như thế! Vân chính là vị nữ hoàng của lòng tôi.

Nàng xúc động quá mạnh, không nén lòng được nữa, tay đưa ra như cái máy, kéo hấn tới ngồi sát bên mình, và ngả đầu vào vai hấn. Gương mặt nàng càng đẹp lên rạng rỡ nhưng đẹp một cách đăm đúi như mê sảng.

Nàng khẽ gọi:

- Anh Thủy!

- Sao Vân?

- Anh chỉ tôn kính vị Nữ Hoàng trong tâm trí của tôi. Phải không?

- Hơn thế nữa. Tôi đã cả gan lớn mật, yêu say mê vị Nữ Hoàng rồi.

- Thật không?

- Tuyệt đối không kiểu cách dối trá.

- Vì lẽ gì mà anh lại đòi yêu tôi?

- Có cả một “trời nguyên do lý lẽ” để yêu Vân. Tôi không biết kể lý lẽ nào trước, nguyên nhân nào sau.

- Nhưng tôi nghĩ rằng: Giá anh đừng yêu tôi: thì tốt hơn.

- Ủa? Tại sao vậy?

- Tại vì anh sẽ phải hối hận

- Không thể có chuyện ấy! Tuyệt đối không có chuyện hối tiếc. Vân ơi, Vân hãy tin lòng tôi đi! Ồ! Mà tại sao Vân lại khóc chứ?

Bấy giờ nước mắt nàng tuôn tràn như nước mưa từ nóc nhà lặn xuống chân mái tranh, khiến hấn bối rối. Hấn không rõ tại sao, nàng đang vui sướng như lên cao tới tột đỉnh của hạnh phúc... bỗng đột ngột rơi xuống vực sâu khổ đau như vậy?

- Vân ơi! Vân...

Nàng nức nở nghẹn ngào:

- Đừng yêu tôi! Anh chớ yêu thương tôi làm gì... Vì anh sẽ phải hối hận! Anh sẽ bị nỗi hối tiếc dày vò.

- Không! Không thể như thế được!... Không... Không... Không thể có...

Bỗng nàng ngừng khóc, cắn răng nén lòng bảo hấn:

- Anh Thủy! Thật ra tôi vốn không nỡ lòng nói thẳng sự thật cho anh hay Nhưng tôi nghĩ: Không nói thì còn tàn nhẫn với anh hơn là nói rõ cho anh biết.

- Hôm nay Vân làm sao thế này?

- Tôi đã hạ quyết tâm từ lâu rồi. Và đến hôm nay, không thể nén giữ thêm nữa.

- Vân đã đính hôn với ai rồi chẳng?

Nàng lắc đầu mạnh mẽ, hai hàm răng nghiến chặt, rồi đột ngột đứng bật dậy... bước đi hai bước!!!

- Giờ thì anh thấy rõ rồi chứ? Sở dĩ tôi phải ngồi, không chịu đứng dậy chào đón, mỗi khi anh tới, là vì... chân tôi như thế này đây.

Chàng trai trở mắt kinh ngạc! Nhưng... chỉ trong nửa phút thôi. Rồi hắn thở một hơi dài, thông thả bước tới, nắm chặt lấy bàn tay nàng, thông thả dìu nàng ra khỏi bóng cây...

Dừng lại dưới ánh nắng tươi, hắn nhìn chăm chú vào tận đáy mắt nàng:

- Vân ơi! Nếu Vân còn nghi ngại lòng thành thật của tôi, tôi xin thề..

Và hắn trở tay lên trời xanh với vầng dương xán lạn:

- Tôi xin thề có trời cao chứng giám: Tôi yêu Vân trước nay đều tha thiết, giờ đây biết rõ Vân có chút khuyết điểm đó, tôi vẫn yêu Vân mãi mãi trọn đời! Vân vẫn là vị Nữ Hoàng ngự trị trong trái tim Khang Thu Thủy này, ngự trị vĩnh viễn.

Nàng xúc động đến cực độ, muốn nói một tiếng tạ Ôn lòng, mà cổ cứ nghẹn tắc, không sao thốt nên lời! Hắn lại tiếp:

- Hèn chi, Vân cứ sợ tôi hối tiếc! Vân cứ bảo tôi sẽ phải hối hận! Không!... Ngàn lần không! Tôi không bao giờ hối hận vì đã yêu Vân!

Kế đến hắn lại nhìn nàng với ánh mắt âu yếm cầu khẩn, đồng thời tay nắm tay nàng, rung lắc như thúc giục:

- Sao? Vân có chấp nhận tình yêu thành khẩn của tôi? Vân nói cho biết đi, kéo trái tim tôi muốn ngưng đập đây này.

Bấy giờ nàng mới thở dài náo ruột, rồi khẽ lắc đầu, nghẹn ngào áp ứng:

- Đứng trước một người con gái tàn tật, anh tỏ tình thương hại là đủ. Đừng đi xa hơn nữa, anh ơi!

- Không! Vân đừng phỏng đoán nghi ngờ gì nữa. Đừng tự ty mặc cảm quá đáng như thế. Tuy có điểm khiếm khuyết nhỏ đó, nhưng bù lại cái phong tư của Vân đẹp cao quý như vị Nữ Hoàng, gương mặt của Vân phúc hậu như vị Nữ Thánh siêu phàm vô nhiễm. Được Vân thương yêu, tôi được hạnh phúc nhất đời.

Nàng lại lắc đầu ngao ngán:

- Cảm tình nồng bột trong thời gian ngắn ngủi có thể gây lỡ làng ột đời nam nhi, anh à! Lấy một đứa con gái “què quặt” như tôi làm vợ, thì bất cứ người trai nào rồi cũng mất hạnh phúc.

Thấy nàng dần mạnh vào hai tiếng “què quặt” cặp mày nhíu lại, hai hàm răng như muốn cắn vào môi, nét đau khổ quá rõ rệt.. Hắn càng thương yêu, càng xúc cảm bội phần.

- Trời ơi! Vân khẳng khẳng cổ thủ mặc cảm và mối nghi ngờ như thế, thì tôi còn biết phơi gan rạch phổi ra sao cho Vân tin được đây?..

- Tôi tin lòng anh. Nhưng tôi.. van anh, đừng yêu tôi.

- Làm sao cấm cản con tim của mình, hử Vân? Tôi đã trình bày với Vân: có cả “một trời lý do”, có cả một “vũ trụ nguyên nhân” khiến tôi yêu Vân! Tôi kể làm sao hết được các “lý do của trái tim”? Thôi, tôi đành phải xin Vân nghĩ như thế này cho tôi yên lòng yên trí: Tôi không nêu ra lý do nào nữa. Tôi chỉ nói rằng: Con người sống chết, sang hèn giàu nghèo... đều có số trời định sẵn, thì hai con người một nam một nữ yêu thương, xây dựng cuộc sống chung tới bạc đầu với nhau, cũng là do trời cao tiền định an bài! Chắc chắn số trời khiến tôi yêu Vân tha thiết chân thành đó, Vân ạ!

Hắn nói đến thế, tưởng không còn gì chân thành hơn nữa.

Rồi hai tay hắn nắm chặt hai tay nàng. Hắn lại ấn một bàn tay nàng lên ngực hắn:

- Vân hãy nhận xét nhịp tim đập của tôi xem có cảm thấy một sự giả dối nào chăng?

Đến đây nàng sung sướng quá! Hơi thở của nàng dồn dập, mừng rỡ muốn phát điên... Nàng nghĩ: hạnh phúc ở đời đến như giờ phút này là tột đỉnh! Chắc có lẽ không còn giây phút nào hơn nữa.. Dầu mình có chết ngay trong lúc này, cũng không cần tiếc hận tuổi đời... Nàng nói trong hơi thở không đều:

- Không!... Anh không giả dối. “Em” vẫn nói thế mà!

- Được rồi, “Anh” yêu Vân trọn đời. Anh chỉ yêu một mình em thôi. Từ nay, anh sẽ phục vụ em, che chở cho em...

Nàng ngẩng lên, và càng sung sướng khi thấy đôi mắt hấn cũng đã rơm rớm lệ. Nàng lập tức đưa khăn của mình lên chấm mi mắt cho hấn và nói như trong giấc mơ:

- Anh Thủy yêu dấu của em!... Em đã có lỗi khi nói ra giọng hoài nghi tấm lòng thành thực của anh. Em thử thách anh, khiến anh buồn mà! Thật ra, em tin anh ngay từ giây phút đầu tiên, khi chúng ta nhìn thấy nhau ở bàn tiệc cưới kia. Lúc ấy, em xét sơ qua gương mặt nhân từ, nụ cười hồn nhiên, giọng nói trong trẻo, và phong độ đường hoàng thanh lịch của anh, em đã nghiêng lòng yêu anh rồi. Chỉ bởi nghĩ thân mình có tật, sợ không xứng đáng với tình thương yêu của anh, nên em cố dằn lòng, tìm cách tránh né đó thôi.

- Bây giờ em còn tìm cách tránh né anh nữa thôi?

Nàng cười nhẹ, gương mặt tươi hấn lên, mặt dù còn dấu nước mắt:

- Em chỉ sợ anh bỏ chạy, em không thể chạy theo để bắt lại được thôi.

- Ấy, em nói đùa gì thì nói, nhưng đừng nói đùa như thế. Bởi lẽ, câu đó có thể gây lại mối hoài nghi, mà em hoài nghi, thì lòng em còn sầu khổ, hay ít ra, cũng chưa vui sướng.

Nàng đáp giọng ngoan ngoãn:

- Xin vâng lời anh. Và xin anh thứ lỗi.

- Em ngoan lắm. Nhớ từ nay đừng có nói đùa bằng câu nói đó nữa.

- Em xin ghi nhớ. Chúc anh hết lo. Và bây giờ em đã có thể hiên ngang đi theo anh tới chỗ này, chỗ no...

- Vậy em muốn anh đưa em đi đâu nào?

Nàng nghiêng đầu giọng nhõng nhẽo:

- Vội gì?

- Nhưng ít ra, anh cũng có chút gì thưởng cho em, để chúng mình ăn mừng chứ?

- Anh có thể thưởng cho em ngay tại đây được lắm!

- Có gì đâu mà dâng cho Nữ Hoàng của lòng anh?

- Thì... cây violin đó!

Hấn sung sướng reo lên:

- A ha ha! Được rồi. Xin có ngay! Vào đây, em!

Dứt lời, hấn ân cần dìu dắt nàng trở vào chỗ bóng cây, vừa đi hấn vừa nói như một... vũ sư dạy học trò khiêu vũ:

- Em Vân! Em cứ mạnh bước tự nhiên, đừng rụt rè ngập ngừng như trước, cứ đi đứng cho thật tự nhiên. Nếu bước chân em mà hoàn toàn như những cô gái khác, thì với sắc đẹp tuyệt thế diễm kiều như vậy, em đâu còn lọt vào tay anh? Sợ rằng có kẻ đã “cướp” em đi mất rồi!

Trở vào chỗ phiến đá, hai người ngồi sát bên nhau một lát, rồi Khang Thu Thủy mở hộp cây violin ra, kéo hết bài nọ tới bài kia... Cố nhiên, hấn chơi toàn những bài nhạc điệu du dương, ca tụng tình yêu tuổi trẻ...

Kiều Lê Vân cảm thấy thần hồn như bay bổng lên cao, lên mãi tới cõi thần tiên tuyệt vời bất diệt..

Mười phút sau, hấn tạm ngừng đàn, khẽ hỏi qua:

- Tiếng đàn của anh lúc này chắc dở hơn trước?

Nàng không đáp, chỉ lim rim đôi mắt, mỉm cười như đứa hài nhi nằm ngủ cười mơ trong cái nôi êm ái... Hấn thấy thế, khẽ má lại sát má nàng.. Nàng giật mình, xúc cảm mãnh liệt, không thể nén nổi, và choàng tay ôm lấy hấn...

9. Chương 9

Kiều Lê Vân đã hết lo sợ: Nàng cảm thấy đôi tay mềm yếu của mình đã có thể nắm giữ được chàng trai xinh đẹp, nhân từ và vô cùng đáng yêu. Trong lúc sung sướng man mác cả tâm hồn, như say men nồng hương ngát của ái tình, nàng cảm thấy thời gian sao trôi nhanh quá! Niềm vui sống của nàng thật sâu xa mạnh mẽ. Có thể nói: bông hoa vừa nở kia, thảm cỏ xanh rờn được làn gió mơn trớn kia, cái cây non đang trẩy lộc đầy cành thắm đượm sương mai kia, những ngôi sao lấp lánh trên nền trời kia, vầng trăng tròn đầy vành vạnh đêm rằm kia, con chim tung bay ca hát kia, con cá vẫy vùng giữa làn nước trong mát kia... tất cả đều không vui sướng bằng Kiều Lê Vân, cô gái đang yêu và được yêu.

ông bà Kiều Khắc Văn cũng sung sướng vô ngần, vì đứa con độc nhất của ông bà, nay đã có bạn trai. Và hôm ấy, hai ông bà hoan hỉ ngồi chờ cậu trai ấy “ra mắt”, thăm hỏi lần đầu. Đặc biệt, bà Văn chuẩn bị rất chu đáo, nổi vui mừng thổ lộ rõ rệt, hầu như bà đã chấp nhận Khang Thu Thủy làm con rể tương lai rồi vậy.

ông Văn kín đáo hơn. Nhưng ngồi đợi hơi lâu, ông cũng phải giơ cổ tay coi đồng hồ:

- Vân con! Hẳn có thói quen giữ đúng giờ giấc không?

- Đã tới mười giờ rồi sao, ba?

Kiều Lê Vân ngừng tay cầm hoa trên bình, nói tiếp:

- Có lẽ đồng hồ của ba hơi nhanh đấy ạ!

ông Văn cười bảo con:

- Đồng hồ của ba lấy đúng, nhưng thật ra, còn thiếu năm phút nữa mới đến mười giờ.

Bà Văn luôn tay sắp đặt dọn dẹp, lúc ấy quay nhìn chồng thúc giục:

- Mình nữa, cũng đừng ngồi không vô ích. Hãy đổ dùm tàn thuốc ở cái đĩa đi chút.

-Ồ, phải đấy nhỉ.

ông đứng dậy làm ngay, và đảo mắt nhìn con gái, lòng hân hoan vui sướng. Nếu không bị chút tật ở chân, lúc này con gái ông quả là nàng tiên giáng trần, đang bí mật bài trí gian phòng để gây bất ngờ cho chàng trai sắp đến...

Năm phút trôi qua đi rất chóng, và quả nhiên chuông reo! Cả nhà rói rít ra cửa. Ông Văn lại coi đồng hồ:

- A! Anh ấy giữ đúng giờ thật! Vừa vặn mười giờ.

Bà Văn kêu con gái lại:

- Vân ơi! Con để má ra mở cổng cho!

Nhưng Kiều Lê Vân quay lại đáp:

- Má để mặc con. Vì anh ấy không quan tâm mấy may đến bước đi của con nữa.

Vừa thấy người yêu mở cánh cổng ra, Khang Thu Thủy đã tươi cười sung sướng, nói thao thao:

- Vân à! đêm qua cứ chợp mắt là anh lại thấy mình tìm đến nhà em. Thức giấc, rồi ngủ nữa, cũng lại mơ thấy mình tới đây. Đêm qua là mộng. Bây giờ là cảnh thực. Em có mừng đón anh không?

- Mừng lắm. Mời anh vào đi.

Chân bước vào sân, mắt hần vẫn không rời nhìn ngắm người yêu từ đầu đến chân, từ chân lên đầu.

- Hôm nay em ăn vận đẹp tuyệt! Vân à, em lộng lẫy và cao quý như nàng công chúa của lòng anh.

Nàng sung sướng vì lời khen, thầm lấy làm tiếc không có sẵn cái máy ghi âm để thu lấy lời nói này, rồi khi nào buồn, sẽ mở ra nghe lại, cho ấm lòng khoái chí.

- Hai bác có nhà chứ em?

- Đang chờ đón anh đấy!

Vào tới cửa phòng khách, hấn thấy cha mẹ nàng đã đứng sẵn để đón. Hấn cuống quýt toan ấn bàn tay vào người nàng thúc giục, nhưng lại không dám. Nàng cất giọng nói trong trẻo bảo hấn:

- Đây, ba má em ở nhà đón tiếp anh đây!

- Lạy hai bác ạ!

Hấn vội chấp tay khom mình chào, và tự giới thiệu:

- Thưa hai bác, cháu là Khang Thu Thủy, hôm nay thật vô cùng may mắn được lạy chào hai bác.

Dứt lời, tay hấn bưng hộp quà đặt lên bàn. Bà Văn bảo:

- Cậu bày vẽ làm gì? Cứ đến nhà chơi là quý rồi. Mời ngồi.

- Dạ, cảm ơn hai bác.

ông Văn bảo con gái

- Vân, rót nước mời cậu Thủy xơi con!

Hấn thành khẩn nói:

- Thưa bác, xin cứ gọi tên cháu là đủ ạ!

Chuyện trò thân mật một lát, bà Văn cáo lui, để xuống bếp làm cơm. Ông Văn cũng kiếm cớ rời khỏi phòng khách. Kiều Lê Vân bèn mở pick- Up, lấy cái đĩa hát, loại nhạc “thính phòng”. Tiếng nhạc du dương nổi lên, bầu không khí trong nhà lại thay đổi thêm nữa. Nàng nhìn hấn, rồi e lệ cúi đầu. Hấn hớp trà và nói:

- Vân à, ba má em quý hóa quá; trông thái độ thật hòa ái, hiền từ, bao dung. Vừa trông thấy hai bác, anh đã cảm thấy thân thiết vô cùng.

Tỉ tê thỏ thẻ với nhau một hồi, hấn khẽ hỏi:

- à này Vân! Bức hình của anh, em để ở đâu?

- Nay là lần thứ nhất anh đến nhà. Em chưa thể nói rõ.

- Anh có cảm giác anh đến đây cả trăm lần rồi ấy.

- Anh thật khéo nói!

- Vậy, em để ở đâu, nói cho anh biết?

- Em treo trong buồng riêng của em cơ!

- Phải lắm! Nếu vậy anh thích quá. (Hấn tự vỗ vào ngực). Vậy cho anh được cảm tạ em.

- Chẳng cần cảm tạ. Làm cho anh vui thích, ấy là em vui rồi!

- Em tốt quá! Vân ơi! Em có nhiều điều kiện để “bị” người khác yêu, cho nên anh yêu em với mối tình sâu xa vô hạn.

- Nói khe khẽ chứ!

Nàng đỏ rần đôi má, mắt liếc vội vào phía bếp, lại liếc nhanh ra phòng ngoài, như sợ cha mẹ nghe lọt. Hấn thấy thế, thè lưỡi ra, khẽ lắc đầu, tỏ dấu giật mình sợ sệt. Và nàng nén không nổi, bật lên cười khúc khích vì bộ điệu khôi hài của hấn.

Trao đổi nhau mấy câu tình tứ êm ái ngọt ngào, rồi hấn với nàng cùng im lặng giây lát. Nàng hỏi:

- Anh đang nghĩ ngợi gì đấy?

- Anh đang nghĩ phải yêu em theo cung cách nào, để em được vui sướng và thật sự tin ở lòng anh.
- Chỉ cần có anh bên em, ấy là em thật sự vui sướng.
- Nếu vậy thì khó gì...

Và hấn nhìn nàng, vẻ trang nghiêm, giọng thành khẩn từ đáy lòng:

- ... Chúng mình mãi mãi không rời nhau!

Lòng nàng rộn lên vì hai cảm giác: sung sướng và... âu lo! Có thật hấn ở bên nàng vĩnh viễn? Lòng hấn đã yêu nàng tới độ nào? Hấn mãi nguyện hoàn toàn và trọn đời với một người vợ thọt chân?

Máy hát ngưng ngay. Nàng bước tới thay đĩa khác, tiện thể nói:

- Em chưa được hân hạnh nghe giọng hát của anh bao giờ. Nhưng em tin chắc anh hát cũng hay như chơi đàn. Vậy lúc này anh có thể trở tài được chăng?
- Ở đây không tiện. Nếu ở ngoài chân núi kia, nếu nàng công chúa xinh tươi truyền lệnh, “thần” xin tuân hành ngay.
- Em xin chờ vậy.

Hớp một hớp trà xong, hấn nói:

- Vân à! Hôm nay cho phép anh dẫn đi chơi một vòng được chăng?
- Được rồi.

Được người yêu đáp ứng, hấn sung sướng quá. Thấy thế, nàng lại thận trọng hỏi:

- Anh định đưa em đi chơi ở đâu?
- Ở khu Tây Môn.
- Khu Tây Môn không bằng chỗ chân núi.
- Anh thật ngây thơ, chưa hiểu ý thích của em!

Nàng chớp chớp hai lần mi cong, rồi đưa cặp mắt bồ câu đầy chân thành nhìn hấn, nhỏ nhẹ giải thích:

- ý em muốn nói: ở khu Tây Môn đông người quá. Anh dẫn em tới đó, thiên hạ trông vào, sợ rằng không phải là một vinh dự cho anh.
- Em Vân! Từ nay em đừng nói thế nữa. Anh yêu em từ lòng anh, không hề chịu ảnh hưởng nào từ bên ngoài. Có em ở bên anh, trước mắt anh không còn ai đáng kể nữa. Em ở bên anh, anh thấy cảnh nào cũng đẹp, nơi nào cũng vui.

Nghe hấn nói, nàng cảm động đến rưng rưng nước mắt, và cũng thấy hối hận vì đã nghi ngờ tấm lòng thành thật của hấn.

Ăn cơm trưa xong, Khang Thu Thủy cùng Kiều Lê Vân đưa nhau ra khu Tây Môn, dẫn nhau đi bộ dạo chơi. Thỉnh thoảng nàng lại để ý dò xét thái độ của hấn. nàng không hề thấy một điểm buồn tiếc nào trên gương mặt hấn. Mặt hấn vẫn tươi hơn hớn như những cậu con trai được đi chơi với cô gái thật đẹp. Phần nàng, được có hấn bên cạnh, cảm giác an toàn càng vững vàng thêm. Hấn hỏi:

- Vân à, chỉ đi dạo thôi ư? Vào tiệm mua chút gì chứ?

Nàng mỉm cười đáp với giọng thật tha thiết:

- Có anh rồi, em không cần mua một thứ gì nữa cả.

Câu nói đó làm cho hấn phải đứng dừng lại vì sung sướng; và thiếu chút nữa hấn đã choàng tay ôm lấy nàng.

- Anh làm sao thế?
- Anh sung sướng quá, đến nỗi quên cả mình ở đâu.

- Đây là khu Tây Môn chứ đâu.

- Không, anh nghĩ ra rồi, anh đang đi bên cạnh “Kiều tiểu thơ”.

Hai người tiếp tục bước đi. Nàng quên hẳn cái chân tật nguyên của mình. Cảnh phồn hoa náo nhiệt của khu vực Tây Môn không làm cho nàng phải lưu ý. Trong tâm trí của nàng lúc ấy, chỉ có Khang Thu Thủy. Nàng chỉ còn biết tình yêu. Khi hai người đi qua một hành lang của khu tiệm lớn nọ, có hai cô gái chăm chú nhìn. Khi đi cách xa một quãng, họ bảo nhau:

- Anh chàng ấy đẹp trai hết chỗ chê! Nhưng tiếc rằng cô nàng lại thọt chân.

- Nếu tao là gã đó, tao không bao giờ đi với một cô gái có tật như thế. Nhất là đi “rước đèn” ở một chỗ đông người như khu này.

Tiếng bàn tán của hai cô gái tinh quái lọt đến tai đôi tình nhân. Tội nghiệp Kiều Lê Vân! Nàng như nuốt lệ vào trong bụng, chỉ muốn chạy tới đường xe lửa, lao mình vào trước đầu máy mà tự sát!... Nhưng đột nhiên, nàng trở nên kiên cường một cách lạ lùng: Nàng quay đầu chăm chú nhìn hấn, nàng vẫn thấy hấn không hề thay đổi sắc mặt. Hấn bảo nàng với giọng êm ái:

- Vân à! Hãy tha thứ cho hai kẻ nông cạn thô lỗ ấy. Cứ coi như chúng ta chẳng nghe thấy gì hết.

Đi qua một tiệm buôn, thấy nàng đã vui vẻ như cũ, hấn nói:

- Vân à! Anh muốn tặng em một vật gì xinh xinh để mến, nhưng không hiểu em thích thứ gì?

- Tặng cho em để làm gì?

- Để kỷ niệm cái ngày chúng ta quen biết và yêu nhau.

Bấy giờ nàng thật sự yên tâm về mối chân tình của hấn. Lòng như hoa nở, nàng tươi cười bảo hấn với giọng nói rất êm dịu:

- Em cảm thấy anh đã trao tặng em rồi đấy.

- Thế ư? Cho anh biết vật gì vậy?

Lúc ấy, tay trái nàng đang mắc cầm xách, tay phải bị hấn nắm chặt dắt đi. Nếu không, nàng đã đưa bàn tay nàng lên che miệng cười khúc khích. Tuy nhiên, vì quá sung sướng, nàng mỉm miệng bảo hấn:

- Thật anh không biết ư?

- Bộ em tưởng anh giả vờ sao?

- Không! Em muốn nói rằng... Anh đã trao cho em một vật quý: đó là... một trái tim!

Hấn sực nhớ ra, lập tức ghé sát tai nàng, hối hả nói nhanh:

- Phải! Phải rồi! Anh trao ngay trái tim cho em từ giây phút gặp nhau lần đầu ở đám cưới cơ mà!

Cô cậu ríu rít bên nhau như đôi chim vui hót, trong khi hai cặp chân vẫn bước đều. Tuy nàng thỉnh thoảng vẫn không khỏi nhớ lại cái chân tật nguyên của mình, và cúi mặt nhìn xuống một chút.

Lúc ấy, nàng đang để ý nhìn xuống, bỗng hấn khê kêu lên:

- Kìa, em trông kìa!

Nàng nhìn ra phía trước mặt, chỉ thấy nam thanh nữ tú dập dìu, xe cộ lao đi chạy lại như mắc cửi, nên chưa rõ hấn muốn bảo mình nhìn ai, trông cái gì...

- Anh bảo em nhìn gì cơ?

- Cái con nhỏ uốn tóc dài, mặc váy ngắn màu hồng kia là em gái anh đấy!

Thật vậy, Kiều Lê Vân nhìn theo hướng ngón tay hấn trỏ, quả thấy một thiếu nữ ăn vận như thế, nhưng nàng không nhìn thấy mặt cô ta, mà chỉ thấy sau lưng. Thân hình thật uyển chuyển, đôi chân thon dài thật đẹp. Nàng đang thầm khen thì hấn nói:

- Để anh gọi nó lại.
- Đứng! (Nàng nắm chặt tay hắn, vội can). Em không muốn thế!
- Em không thích làm quen với em gái anh ư?
- Hãy để khi khác.

Thật ra, chẳng phải Kiều Lê Vân không ưa em gái người yêu. Sở dĩ nàng không muốn gặp mặt chuyện trò với cô gái, chỉ vì một mối lo âu kì lạ, một mối buồn thăm thía, do mặc cảm tự ti.

Hắn nghe lời nàng, không ép nàng gặp em gái hắn nữa. Nhưng hắn còn trở tay, hất hàm nói thêm:

- Đi cạnh là bạn trai của nó đấy. Hai bên mới quen nhau thôi.

Nàng đang thầm tiếc không được trông rõ mặt cô gái, hắn lại kể tiếp:

- Con Mai, em gái của anh, nó nhiều bồ quá! Anh vẫn phản đối hành vi của nó. Ai đời, nó thay đổi bồ như thay sớ- mị Nó làm anh hoa cả mắt, chẳng còn nhận ra gã nào là bạn cũ, gã nào là bồ mới của nó nữa.

Nàng chỉ lẳng lặng nghe hắn nói, không góp một lời nào. Thật ra, hắn chỉ nói về em gái hắn với ý chê bai trước mặt nàng. Ngoài ra trước nay, với bất cứ người nào khác, hắn đều bênh vực em hắn. Hắn tiếp:

- Con Mai, nó không hư hỏng đâu. Chỉ phải cái tật bướng bỉnh cứng đầu thôi. Nhưng thôi, không nói chuyện nó nữa! Hãy tìm chỗ nào chúng mình uống ly cà phê đi.

Nàng hoan hỉ gật đầu. Được một chàng trai nhỏ nhẹ mời vào quán uống cà phê, vốn là mộng tưởng của Kiều Lê Vân trước nay. Giờ đã thành sự thật, nàng còn chờ chi không tiếp nhận.

Quán cà phê Ngân Ngân, một nơi thanh lịch. Khang Thu Thủy chẳng phải là khách quen thuộc nơi đây. Hắn chỉ mới theo cha hắn vào quán này có một lần. Kiều Lê Vân lim rim khép làn mi mắt, ngồi thoải mái trên chiếc ghế có nệm, như hết sức hưởng thụ niềm sung sướng của con người. Khang Thu Thủy đã khiến nàng vững lòng yên chí. Lúc này nàng không còn thiếu thốn gì nữa, và cũng quên bằng cái bàn chân tật nguyên của mình trong chốc lát.

- Kìa Vân, em mệt rồi ư?

Nàng lập tức mở choàng mắt.

- Không! Em nhận thấy nơi đây thật dễ chịu.
- Vậy từ nay thỉnh thoảng anh đưa em tới. Anh thêm cho em chút đường nhé?
- Đủ ngọt rồi anh ạ.

- Kiếp sống con người thật vô cùng kỳ diệu, em nhỉ! Hãy lấy ngay chúng mình đây làm ví dụ: Mới cách đây chưa lâu, anh đâu có biết rằng trên cõi đời này lại có một cô gái diễm kiều, dễ thương, tên là Kiều Lê Vân?

- Thì em cùng đâu có biết ở cái thành phố này lại có một thanh niên tuấn tú, thông minh và có lòng tốt, tên là Khang Thu Thủy?

- Thế mà hiện giờ chúng mình đã trở thành một đôi bạn tối thân thiết. Cuộc sống của anh không thể nào thiếu em được nữa.

Bấy giờ nàng khẽ gỡ cổ tay từ bàn tay của hắn ra. Động tác này chẳng phải vì nàng tỏ ý muốn rời khỏi hắn mà thật ra nàng muốn dùng bàn tay mình để nắm chặt bàn tay của hắn hơn nữa. Nàng khẽ gọi:

- Anh Thủy!

- Gì em? - Hắn tươi cười hỏi lại.

- Có những lúc em tưởng mình đang sống trong một giấc mộng đẹp...

- Ồ đời, có cảnh thực tất cũng phải có cảnh mộng. Như thế kiếp sống con người mới phong phú đủ màu sắc. Ai không có những giấc mộng, thì nhất định cuộc sống thiếu thi vị tẻ nhạt.

Hắn nhè nhẹ vỗ vào lưng bàn tay nàng và tiếp:

- Từ nay, chúng mình hợp sức lại để sáng tạo một cuộc sống tươi đẹp êm đềm.

Nàng xúc động vì lời nói chí tình. Hai giọt nước mắt ứa ra từ đôi mắt bồ câu trong sáng, lăn trên đôi má, như hai hạt ngọc trai lướt qua nền bạch ngọc. Khang Thu Thủy cử động lệ làng. Hấn lấy khăn tay trắng thật sạch, chạm nước mắt cho nàng:

- Đừng khóc nữa nghe cưng; cô em bé bỏng của anh!

Quả nhiên, cử chỉ ấy làm nàng phải buồn cười. Hấn đưa một ly cà phê tới tận môi nàng, mời mọc:

- Em uống đi. Đây không phải cà phê, mà chính là một hộp thuốc tiên ái tình.

Nàng ngoan ngoãn hớp một chút cà phê rồi nói:

- Trước nay, em vốn không thích uống cà phê.

- Như anh vừa nói, đây là hộp thuốc tiên ái tình mà!

Nàng không nói gì nữa, ngồi lẳng lặng hưởng thụ những giây phút thần tiên của đời mình. Bị hấn nhìn với ánh mắt quá tha thiết, nàng cũng cảm thấy mắc cỡ, đôi má đỏ lên rần rần, và nàng phải lim dim đôi mắt. Hai người sung sướng đối diện nhau hồi lâu. Tiếng nhạc vừa vặn đổi sang du dương dịu dặt như đưa hai tâm hồn từ từ dâng cao lên cõi mộng thần tiên... Lát sau, hấn khẽ bảo:

- Vân à, má em có nói một lời, làm anh không thể nào quên được.

- Má em nói gì thế?

- Má em bảo anh năng đến chơi.

- Anh nghĩ sao?

- Anh định ngày nào cũng đến. Em có chịu không?

- Em không muốn thế đâu.

Hấn giật mình sững sờ. Nàng cảm thấy hối hận vì đã làm hấn thất vọng. Nàng vội nắm lấy tay hấn, nói với giọng không nềnh:

- Nếu ngày nào anh cũng đến, anh bỏ bê việc học hành. Không nên vì em mà trở thành một sinh viên lười biếng!

Hấn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Ra thế! Em thật có lòng tốt.

- Về mấy tháng nghỉ hè sắp tới, anh đã có kế hoạch chương trình gì chưa?

- Có rồi! một là luyện đàn violon, hai là xem sách, ba là theo em đi vẽ tranh, bốn là đưa em đi du ngoạn. Trong đó có việc đưa em đi chơi là quan trọng nhất.

- Rất cảm ơn anh!

- à, này Vân!... Đến hôm nào em cho phép anh đưa em về nhà anh chơi?

Kiều Lê Vân có vẻ như không tin ở lỗ tai của mình. Nàng ngẩn ngơ hỏi lại:

- Tới nhà anh ư?

- Phải.

- Em không muốn. Em thật sự không muốn.

Hấn năn nỉ với giọng thành thật:

- Sao em lại từ chối anh? Em hãy chọn một ngày để đến thăm nhà anh cho biết. Ba má anh thấy anh có một cô bạn gái như em, nhất định hai cụ phải mừng lắm.

Răng cắn chặt vào môi, Kiều Lê Vân mạnh mẽ lắc đầu. Đối với nàng, ngày ấy mới đáng sợ làm sao!... Hấn hỏi:

- Em làm sao thế?

- Ba má anh sẽ không vui, không ưng cho anh lựa một bạn gái như em thế này đâu. Tuyệt đối các cụ sẽ không thích!

Khang Thu Thủy còn ngẩn ngơ hỏi:

- Tại sao lại như thế?

- Có gì lạ? Tại vì em là một cô gái có tật chân, một thứ tật nguyên trăm phần rõ rệt!

Hấn lại phải lấy giọng thật êm ái nhỏ nhẹ an ủi nàng:

- Mỗi khi nhìn ngắm em, anh không bao giờ nghĩ đến cái bàn chân ấy. Em đừng quá lo lắng nghĩ ngợi, rất có hại cho tinh thần.

- Em có thể làm cho đời anh vương bạn buồn khổ.

- Đừng nghĩ thế em ạ. Chỉ cốt hai đứa mình có ý chí, kiên quyết, thì dù có sóng gió thế nào cũng không lay chuyển được.

Nàng ngồi đăm đăm suy nghĩ, trông như vẻ không nghe thấy lời hấn nói, mà cũng giống như để ý lắng nghe... Rồi bàn tay nàng như một mồi, từ từ đặt xuống cái chân có tật. Hấn nói:

- Lúc này em đừng nghĩ đến chuyện gì nữa. Chúng mình đi thôi! Hãy vào rạp xi- nê ngồi xem một lúc.

Hấn đưa tay dìu nàng dậy. Hai người rời khỏi quán cà phê Ngân Ngân. Đi được một quãng, nàng quay đầu lại... Nàng lưu luyến cái giờ phút sung sướng vừa qua ở trong quán cà phê Hay là nàng lo sợ xa xôi sẽ có một sự bất trắc xảy đến, và nàng sẽ không bao giờ còn được hưởng một giờ phút như vậy nữa?

Nhưng dù sao, đối với cuộc đời của nàng, giờ phút vừa qua thật tuyệt đẹp, nàng không bao giờ có thể quên được.

10. Chương 10

Hôm ấy Kiều Lê Vân lại ngồi trong phòng riêng, ghi thêm một đoạn nhật ký nữa:

"Mặc dù mình là cô gái thọt chân, lúc này dù ai bảo mình có tật, mình cũng tuyệt đối không hờn giận, bởi tâm hồn mình đã vững chắc lạ thường. Cảm ơn trời đất đã ban ỉnh một người tốt, anh Khang Thu Thủy đáng yêu.

Mẹ hỏi mình: lòng nghĩ thế nào đối với anh Thủy?

Tự nhiên mình cứ thực trả lời. Đứa con gái tật nguyên của bà đã yêu người con trai ấy tới độ muốn phát điên phát cuồng.

Ba hỏi mình một vấn đề được đặt ra quá sớm: Anh Thủy đã ngỏ lời xin hỏi mình làm vợ chưa? Mình cũng cứ thực thà thưa rằng chưa. Thêm nữa, mình không hề mong mỗi sớm có việc ấy. Mình đâu đã muốn kết hôn lúc này? Mình còn muốn yêu. Mình còn yêu chưa được đầy đủ. Tình yêu song phương giữa mình và Thủy là một liều thuốc rất quý giá. Không thật như thế sao? hiện nay đầu óc mình không còn chút gì là bệnh hoạn nữa. Đời sống tinh thần của mình đã hoàn toàn tốt đẹp, tươi đẹp vô cùng!

A ha! Kiều Lê Vân này đã là một người con gái rất sung sướng ở đời... "

Chợt ở ngoài nhà, tiếng bà Văn lại văng vẳng lên. Mấy hôm nay, giọng nói của bà trở nên trong trẻo vui vẻ khác hẳn trước! Bà nói rất lớn tiếng, nghe sang sảng, đượm một niềm vui thầm kín. Tinh thần bà càng sáng khoái hơn.

- Vân ơi, Vân! Anh Thủy đến kìa!

Vừa nghe nói Khang Thu Thủy tìm đến, Kiều Lê Vân vội vã gấp cuốn nhật ký lại, đùn vào trong ngăn kéo, nài bước nhanh ra khỏi phòng riêng. Nàng bước thật nhanh, rõ ràng là không còn để ý tới cái chân, không sợ có người nhìn thấy bước đi khó coi của mình; và nếu như không có mẹ đứng ở phòng khách, chắc chắn nàng đã nhào vào vòng tay Khang Thu Thủy rồi. Đôi trai gái sung sướng chào nhau, rồi Thủy chấp tay kính cẩn nói với bà Văn:

- Thưa bác, cháu muốn xin phép hai bác cho cháu được đưa Vân tới chơi nhà một người bạn học, để dự lễ phá cỗ.

Bà Văn vui vẻ mỉm cười:

- Ồ phải đấy nhỉ! hôm nay là ngày đại lễ. Anh em cứ đi đi! Vân con, mau vào thay quần áo, đừng để anh Thủy phải đợi lâu.

Thủy khẽ cầm lấy tay Vân, trang trọng hỏi:

- Thế nào? Vân đồng ý chứ?

Nàng có phần áy náy:

- Nhưng em không quen biết người bạn học của anh.

- Không quan hệ! Vả lại, theo tục phá cỗ, người ta có thể tìm đến bất cứ nhà nào. Chủ nhà hoan nghênh hết thảy, bởi có đông khách tới dự là một sự vinh hạnh cho họ. Hai người bạn của anh còn nhờ anh mời thêm cho họ nhiều người nữa kia!

- Thế, anh còn mời những ai nữa?

- Anh chỉ mời một mình em thôi.

Bà Văn thúc giục con gái:

- Thôi, con đi đi! Đừng bắt anh Thủy phải giải thích nữa. Vào đây má giúp con thay áo.

Kiều Lê Vân nhìn Khang Thu Thủy mà mỉm cười, rồi theo mẹ vào buồng. Thủy ngồi xuống đợi. Trong lòng, hân hoan vô cùng cảm kích vì lòng tốt của bà Văn.

Trong buồng, bà Văn bảo con:

- Con à! Đối với một người tốt như anh Thủy, con không nên cứng đầu khó tính. Anh ấy đối xử với con quý hóa đến thế còn gì! Đêm nằm mẹ nghĩ lại, thấy vui lòng đẹp ý đến độ cười thầm một mình. Thật nhờ đức Bồ Tát ban phúc, nên mới có người con trai quý hóa yêu thương con như vậy.

Nhưng Vân vẫn còn thắc mắc, áy náy nói:

- Má à, con không muốn đi theo anh ấy đi dự phá cỗ đâu. Con là một cô gái thọt chân, dẫn thân tới cho bạn học anh ấy nhìn thấy, họ sẽ nghĩ gì về anh ấy?

- Nhưng chính anh ấy đã không câu nệ, con còn e ngại gì? Anh ấy càng đưa con đến những chỗ đông người, con càng nên đi.

- Tại sao vậy?

- Vì như thế là những dịp để trải nghiệm tình yêu của hân đối với con. Có trải qua những lần thử thách như thế, mà hân vẫn không thay lòng đổi ý, ắt hân mới thật sự thật lòng yêu thương con.

- Má! Tại sao má lại thích cho con mặc bộ đồ đầm này?

- Bởi vì trông đẹp mắt. Được rồi, mau chải đầu sửa tóc đi, má ra phòng khách một chút.

- Vâng, để con chải qua...

Mẹ nàng ra khỏi phòng, nàng tới trước gương ngồi vào bàn phấn chải gỡ. Nhìn ngắm mình trong gương, bỗng nàng nhớ tới một đoạn truyện trong một cuốn tiểu thuyết.

Có một cô gái bị tật thọt chân, nhưng mặt mũi thật xinh đẹp, da dẻ trắng trẻo hồng hào. Cô ta là gái làm công cho tiệm giày dép, thường ngồi thêu hài may dép ở đầu phố. Bởi vì cô ta ngồi suốt ngày, nên không ai biết cô ta có tật. Rồi một ngày kia, có một chàng trai khôi ngô tuấn tú, mạnh bạo bước tới, trao một phong thư vào tay cô. Trao xong, liền vội vã bỏ đi. Cô gái mở ra xem, thấy toàn những lời lẽ ca tụng sắc đẹp và ngỏ ý ngưỡng mộ cô. Cuối cùng hẳn hẹn cô đến tối đi xem xi-nê với hẳn. Thời gian và địa điểm hẹn hò được hẳn ghi rõ ràng minh bạch, và hẳn nói rằng “hẳn cung kính đợi chờ gót ngọc” cho thỏa lòng trộm nhớ thâm yêu. Cô gái xem thư, không cần xem lại. Nhưng tới giờ hẹn, cô vẫn ra đi. Mục đích của cô là thử xem chàng trai nọ, khi thấy rõ cái chân tật của cô, hẳn sẽ có phản ứng như thế nào? rồi cuộc gặp mặt diễn ra trước rạp chớp bóng. Chàng trai, khi thấy rõ cô gái có tật thọt chân, thì trở mắt ngạc nhiên và tỏ thái độ dở cười dở khóc. Vừa vặn lúc ấy có cậu bạn của hẳn lên tiếng kêu gọi, và bước tới gặp nhau. Hẳn lập tức nắm tay bạn kéo ra chỗ khác đứng nói chuyện. Rõ ràng hẳn sợ bạn cười khi thấy mình rủ một cô gái què quặt đi coi chớp bóng! Khỏi cần nói cũng đủ hiểu hành vi của chàng trai đã làm đau lòng tự ái của cô gái khâu giày. Cô ta biết rằng hạng con trai như thế không thể nào giao du được. Và cô nhanh nhẹn lẩn vào đám đông, bỏ về nhà...

Bấy giờ bà Văn lại cất tiếng gọi:

- Vân ơi! Đã xong chưa?

- Thưa xong rồi!

Miệng đáp lời mẹ, đầu óc nàng vẫn còn nghĩ tới đoạn truyện nọ. Nàng nghĩ: Nếu nàng là cô gái ấy, nàng phải giận dữ biết bao nhiêu!

Nghĩ lại hiện tình của mình, nàng cảm thấy tốt số; bởi Khang Thu Thủy chẳng những không hề có hành vi tồi tệ như chàng trai trong truyện, mà hẳn còn cảm thấy hãnh diện khi sống đôi với nàng.

Không thật sao? Rõ ràng hẳn đến rủ nàng đi vui chơi tại nhà bạn hẳn đây này!

Vừa thấy Văn bước ra, Thủy đứng dậy đón. Nàng mỉm cười:

- Anh tha lỗi. Em để anh đợi lâu quá.

- Không có sao.

Khang Thu Thủy vẫn luôn dịu dàng như thế. Bà Văn bước tới bên con gái, đưa tay âu yếm giúp con sửa lại mái tóc cho chỉnh hơn chút nữa. Ôi! Nếu tạo hóa cho phép con người có thể tháo ráp được đôi chân, thì lúc này bà Văn đã đổi cặp chân cho con gái rồi. Bà buông tay ra khỏi đầu nàng thì Thủy nói:

- Xin phép bác, cháu đưa Vân đi ạ!

- Ủ, anh em đi đi. Ở nhà chẳng có việc gì cả. Anh em cứ yên lòng mà dự cuộc vui.

Từ giã mẹ, ra khỏi nhà, Kiều Lê Vân tỏ ra cử chỉ rất quen thuộc đối với Khang Thu Thủy. Nàng choàng cánh tay vào cánh tay hẳn, và đôi bạn ra đi gọi xe...

oOo

Dẫn người yêu tới nhà bạn, ăn lễ phá cỗ xong, cảm thấy đã inh tai vì đám đông vui nhộn... Khang Thu Thủy bèn cáo từ, dẫn Kiều Lê Vân ra về. Hai người đáp xe lô trở về thành phố, và xuống xe ở đường Bác ái. Thủy bảo Vân:

- Em à! Anh biết em chưa ăn no.

Vân nói:

- Em ăn nhiều lắm mà. Bạn học của anh thật tốt bụng.

- Em biết tại sao hôm nay hẳn tiếp đãi anh đặc biệt nồng nhiệt như vậy không?

- Tại vì anh là bạn tốt của hẳn.

- Không phải thế. Vì hôm nay có em đi cùng, và bữa cỗ hôm nay có liên quan đến mối tình giữa chúng ta.

- Nói vậy, chẳng hóa ra vì em, anh được vinh dự sao?

- Cố nhiên là thế! (Thủy cười) Và từ nay, bất cứ anh đi đâu, tới đình đám nào, anh cũng mong mỗi được có em cùng đi.

- Người chưa biết rõ, sẽ cho rằng anh dắt theo một cô thơ ký què.

- Em Vân! Anh không ưng em nói vậy. (Hắn nghiêm giọng nói) Anh rất trọng người có cái đẹp nội tại.

- Xin lỗi anh. Em...

Hắn lại vui ngay:

- Từ nay, nhớ đừng nói thế nữa là được rồi. Thôi, giờ chúng mình vào quán Mỹ Nhi Liêm ngồi chơi chút.

- Đồng ý, em cũng thích như vậy.

Vừa vào ngồi xuống, Thủy đã vội nói đến món ăn. Hắn như vẫn ngại rằng nàng đang đói bụng, cần ăn ngay:

- Món ăn ở đây ngon vô cùng. Em ăn vài món lót lòng nhé!

- Em đã nói, em no rồi. Mình anh ăn thôi! Vì em thấy ở trong đám, anh chỉ lo chăm sóc cho em ăn.

- Anh cũng no rồi. Vậy em dùng nước trái cây? Hay cà phê?

- Nước trái cây.

Hắn liền gọi bồi làm hai ly...

Bồi vừa bưng ra, nàng đã lệ làng đẩy ly nước trái cây đến trước mặt hắn mà khen:

- Ô! Màu nước đẹp quá!

Hắn nhìn nàng chăm chú:

- Màu hồng tươi của nước ngọt khiến anh nghĩ tới màu hồng của đôi má em! Em Vân à, anh đánh định sáng tác một bản nhạc.

Nàng hân hoan:

- Hay lắm! Em sẽ yêu cầu anh đàn hát cho em thưởng thức.

- Lẽ đương nhiên. Anh đã nghĩ được cả cái tên của bản nhạc nữa rồi. Em thử đoán xem là gì?

- Em chịu, không đoán được.

Hắn nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi. Để anh cho em hay: Anh đặt tên bài hát là “Mây in đáy nước”.

Nàng vui thích? Hay nàng mắc cỡ? Chỉ thấy nàng cúi đầu, đưa tay mân mê tà áo. Hắn hỏi:

- Tên không được hay chăng?

- Hay lắm chứ! Em thành thật khen phục trí thông minh của anh.

- Đây là một dâng hiến trí tuệ anh, cho em.

- Cảm tạ lòng anh, rất cảm ơn anh (Nàng luôn miệng) Em sẽ về kể với má em là hôm nay em thu nhận một món quà tặng thần thánh.

- Thần thánh?

- Vâng.

Khang Thu Thủy bật lên cười khanh khách khiến Kiều Lê Vân không hiểu ý thế nào, phải hỏi:

- Anh cười em đấy sao?

- Em nhất định phải là một tiên nữ giáng trần. Nếu không, sẽ không thể linh cảm được tính cách thần thánh.

Cô cậu ríu rít chuyện trò, khi nhìn tận đáy mắt nhau, lúc lim rim khép niêm vui, như cùng hưởng thụ sự vui sống êm đềm, ngọt ngào của kiếp người biết yêu và được yêu... Mặt nhìn mặt, tay cầm tay hồi lâu, rồi Khang Thu Thủy nói:

- Vân ạ! Hôm nay, khi vừa bước chân vào nhà, anh đã định báo cho em một tin, nhưng lại nghĩ không tiện nói ngay lúc ấy. Đến bây giờ, anh phải nói cho em nghe.

- Anh nói đi!

- Anh đã kể lại cho ba má anh và em gái anh biết rằng: Anh có một cô bạn gái xinh đẹp, và hai bên đã yêu thương nhau.

Đây có thể là một tin tức không hay đối với Kiều Lê Vân.

Đến gặp cha mẹ hẳn ư? Đến gặp em gái hẳn ư?

Cha mẹ và em gái hẳn có thể vui vẻ đón tiếp nàng như hẳn đã vui vẻ đón tiếp nàng chẳng?

Nhất định là không rồi! Có cha mẹ nào lại muốn con trai mình làm bạn với một cô gái tật nguyên bao giờ? Như thế đâu phải là một sự về vang cho gia đình!

Thấy nàng dăm dăm suy nghĩ, hẳn hỏi:

- Em không thích đến nhà anh chơi sao?

- Em rất muốn đến. Nhưng em...

- Lại lo nghĩ về cái chân?

Nàng u buồn bảo hẳn:

- Anh Thủy à! Anh thật cao cả. Tấm lòng thật vĩ đại. Nhưng anh đã yêu một kẻ tàn tật như em, anh lại còn hy vọng cha mẹ và em gái anh cũng yêu thích em nữa kia ư? Không! Mọi người thân của anh sẽ không bằng lòng đâu!

- Vân ơi! Anh xin em hãy tin ở anh. Kiếp này, ngoài em ra, gã trai Khang Thu Thủy này tuyệt đối không kết giao với một cô gái thứ hai nào nữa, chứ đừng nói là kết hôn với một cô gái khác. Chỉ mong sao em thật lòng tin tưởng vào anh, ấy là chúng ta có thể đương đầu với mọi thực tế khó khăn.

- Em sợ anh phải khổ vì em.

- Ái tình phải trả bằng giá cao, mới là ái tình mật ngọt. Dù trường hợp thế nào, anh cũng quyết đưa em về nhà. Em có vui lòng cho anh dẫn về không nào?

Cuối cùng, suy tính mãi rồi nàng cũng phải gật đầu. Nhưng đôi mắt nàng ứa lệ. Lòng đã yêu một người, nhưng đồng thời lòng cũng nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn, đó là trường hợp và tâm trạng đặc biệt của Kiều Lê Vân. Nàng rất sợ mất Thủy, nhưng chiếm giữ được hẳn rồi, nàng lại sợ hẳn phải đau khổ.

Bấy giờ chàng trai đa tình lại đưa khăn tay chấm nước mắt cho người yêu. Lòng nhẩn nại của hẳn thật đáng ca ngợi nhưng mong mỗi rằng lòng nhẩn nại ấy sẽ bền mãi mãi. Nếu không, Kiều Lê Vân thật bất hạnh lắm thay!

Lúc này Khang Thu Thủy không còn bị Kiều Lê Vân bó buộc phải theo lời dặn nữa. Trước đây, phải từ sau tám giờ hẳn mới được phép tìm đến chân núi. Và khi ra về, lại phải về trước nàng khoảng hai mươi phút. Lý do không ngoài ý muốn của nàng là giấu diếm cái chân có tật. Nhưng đến nay nàng không còn phải lo việc ấy, và hơn nữa, hai người đã thật sự nghiêng lòng thương yêu nhau.

Hôm ấy, Thủy tới cư xá Trung Dũng đón Kiều Lê Vân ra đi. Nàng ngồi sau xe mô tô cho hẳn chở. Vì trước nay chưa ngồi xe hai bánh cho ai chở bao giờ, nên nàng rất sợ, phải choàng tay ôm lấy eo hẳn thật chặt, miệng căn dặn:

- Anh Thủy! Anh chạy thong thả thôi nhé! Em sợ lắm.

- Đừng sợ. Anh đi xe này đã mấy năm rồi!

Mặc dù hấn cho xe chạy thông thả, nàng vẫn cảm thấy đi thật chóng, chốc lát đã đến chân núi rồi. Tụt xuống khỏi yên xa, nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hấn chống xe vững chắc để đó, rồi tay trong tay, hai người dắt nhau tới dưới bóng cây đại thụ nọ.

ánh ban mai đã trải xuống khắp đất đá cỏ cây, nhưng sương đêm còn đọng trên hoa lá.

Bầy giá vẽ xong, hấn quay nhìn nàng, miệng tươi cười, tay vỗ cái ghế:

- Kính mời tiểu thư ngồi.
- Hôm nay anh không đem theo đồ vẽ?
- Ừ. Hôm nay anh khỏi cần ngại trang làm điệu nữa. Anh quăng nó vào một xó ở nhà rồi.
- Cũng được. Không vẽ thì đi dạo về làm chi cho phiền. Còn nếu anh cao hứng muốn vẽ, anh hãy dùng đồ của em.

Nghe giọng nói êm ái như ru hồn, lời lời đầy chân thành tha thiết như thốt từ đáy lòng nàng, hấn xúc động say sưa tới tâm hồn, bèn đặt một bàn tay lên vai nàng mà ca ngợi:

- Em Vân! Anh tự hào có cặp mắt không đến nỗi nào đục mờ. Anh yêu em là tuyệt đối chính xác và hợp lý! Em hãy ngồi xuống đi.
- Còn anh?

Hấn trải ngay một tờ giấy lớn lên thảm cỏ, rồi nhảy vào ngồi xếp bằng tròn trong đó.

Nàng ngồi xuống ghế, đưa tay cho hấn nắm, đột nhiên nàng nói:

- Anh Thủy à! Em có một ý nghĩ thật kỳ dị.
- Nghĩ gì thế? Nói anh nghe?

Nàng thấy như vướng mắc ở cổ họng, ngần ngại mãi mới nói được:

- Em... Em tưởng tượng đến một ngày nào đó, em ngồi xe mô tô của anh, rồi một việc bất ngờ xảy ra: Anh đánh rớt em xuống đường, em bị gãy luôn cái chân lành này...

Hấn nắm tay nàng giật giật lắc lắc:

- Kìa Vân! Sao em có ý nghĩ kỳ cục quái gở vậy!?
- Lúc ấy, hai chân em đều mang tật cả.
- Dù có thế đi nữa, anh vẫn yêu em.

Vì có chút việc gấp, Khang Thu Thủy chỉ chở Kiều Lê Vân về đến cổng nhà nàng, rồi hấn xin lỗi từ già. Nàng đứng nhìn theo chiếc mô tô phóng đi như bay, ngẩn ngơ luyến nhớ một hồi, rồi nàng quay vào bấm chuông.

Cổ nhiên, người ra mở cổng là bà Văn. Vừa thấy con gái trở về, bà liền bước ra đảo mắt nhìn ngó bốn bề:

- Thế Thu Thủy đâu? Hấn không chở con về sao?
- Anh ấy đưa con về đây, nhưng vì có việc gấp, anh ấy phải đi ngay, không vào nhà chơi được.

Hai mẹ con đi vào nhà. Bỗng bà Văn như sực nhớ ra, bảo con:

- A! Vừa nãy có điện thoại gọi con! Đó là anh Diệp Lạc. Anh ấy nói rằng chị Bình mời con tới chơi.

Kiều Lê Vân hân hoan:

- Ô! Cô cậu đi hưởng tuần trăng mật đã về? Chiều nay nhất định con phải tới thăm họ.

Bà Văn mỉm nụ cười sung sướng:

- Con à! Diệp Lạc với Hồ Bình kết thúc tuần trăng mật, thì con với Khang Thu Thủy cũng đã trở thành đôi bạn rồi nhỉ!

Chỉ là đôi bạn mà thôi ư? hai người đã yêu thương nhau, lại yêu nhau thật tha thiết:

- Má à! Cứ nghĩ đến lúc phải gặp ba má anh ấy, con lại lo sợ phập phồng... Con sợ lắm!

- Hãy can đảm lên. Người nhu nhược cũng giống như kẻ nhát sợ đứng dưới gốc cây cao, vĩnh viễn không bao giờ hái được quả ngon trái ngọt.

- Nhưng ba má anh ấy trông thấy con, họ không thích con, lạnh nhạt ra mặt, có thể ghét bỏ con nữa, con sẽ ra sao?

11. Chương 11

Bà Văn nhúu mày lo nghĩ. Nhưng bà lại phải cố nén nỗi đau buồn, gượng khuyến khích con gái:

- Dù xảy ra tình thế nào đi nữa, chỉ cần Thu Thủy không đổi thái độ, không thay lòng, ấy là con được an ủi rồi. Chứ nếu chính cha mẹ hắt hủi con, thân đi dạm hỏi con cho hắt, mà hắt lại không yêu thương con, thì có ích gì? Làm thân con gái, chỉ cốt được chồng thương yêu, ấy là cuộc đời sung sướng con ạ!

Nghe mẹ nói hợp lý, nàng không bàn luận thêm về mối lo ấy nữa. Nàng nghĩ lại: Nếu không có người mẹ giảng giải hướng dẫn cho, một cô gái như nàng sẽ đau khổ biết bao nhiêu trên đường đời? Cuối cùng, nàng khẽ nói:

- Vâng, con xin nhẫn nại chịu đựng, như lời má khuyên.

Sáng hôm ấy, bà Văn giật mình lo sợ khi thấy con gái đang ngủ bỗng rú lên một tiếng, rồi thức giấc bàng hoàng, nước mắt đầm đìa đôi má! Bà vội bước tới giường, ngồi xuống, đỡ con dậy:

- Sao? Làm sao? Con lại vừa trải qua một cơn ác mộng phải không?

Kiều Lê Văn ghen ngào nức nức không ra lời:

- Vâng... ác mộng... Khủng khiếp quá! Có lẽ con không mơ tưởng gì nữa. Con cũng không muốn sống nữa đâu!

Thì ra, trong giấc mơ, nàng đã thấy Khang Thu Thủy trở mặt xua đuổi nàng. Hắn quyết liệt dứt khoát với nàng:

- “Không! Không thể được! Cô đi đi! Tôi không thể nào yêu một cô gái thọt chân! Tôi xấu hổ lắm! Cô về đi, cho khuất mắt tôi!”

Bộ mặt giận dữ của hắn trong giấc mộng, trông dữ dằn như mặt ác thú vậy.

Sau những lời khuyên giải, trấn tĩnh của mẹ, Kiều Lê Văn gượng dậy đi rửa mặt chải đầu, rồi coi lại địa chỉ mới của vợ chồng Hồ Bình và tìm đến chơi, như lời hẹn qua đường dây điện thoại.

Đến nơi, nàng được Diệp Lạc ân cần mời mọc, được Hồ Bình thân ái khuyến khích về mối tình của nàng với Khang Thu Thủy, và khuyên nàng cứ can đảm theo hắt đến ra mắt cha mẹ hắt...

Đến ngày hẹn, Kiều Lê Văn thức dậy thật sớm, gọi xe tới một thẩm mỹ viện nổi danh, để sửa sang dung nhan, y phục.

Rời khỏi thẩm mỹ viện, nàng còn nghĩ đến cặp giò thon đẹp của cô chủ viện sửa sắc đẹp mà thèm thuồng. Nàng nghĩ: Nếu có phép gì có thể thuê mượn được đôi chân đẹp ấy, nàng quyết bạo dạn mở miệng hỏi thuê mượn một ngày, dù phải trả giá cao đến mấy, nàng cũng không tiếc tiền...

Xe về đến cổng nhà, nàng bước xuống, đã thấy cổng không đóng không cài then. Nhìn vào sân, thấy chiếc xe mô tô của Khang Thu Thủy đã dựng đó. Lòng mừng khắp khởi, khi đi qua chiếc xe, nàng còn đưa tay vuốt ve nó, như âu yếm xoa vuốt vào má chàng trai chủ nhân của nó vậy.

Rồi nàng bước nhanh vào phòng khách. Với linh tính bén nhạy, lúc ấy Khang Thu Thủy đã đứng dậy sẵn sàng. Và nàng vừa xuất hiện ở cửa, hấn đã tíu tít đón mừng:

- Em Vân! Anh nghe tiếng bước chân, đã biết ngay là em về.

Cô cậu sánh vai nhau tới cái ca-na-pê, rồi cùng ngồi xuống, mặt nhìn mặt, tươi cười ngắm nghía lẫn nhau.

- Má em đâu?

Nàng hỏi thế, vì cha nàng hôm ấy có giờ dạy học ở trường. Hấn đáp:

- Bác vừa vào nhà trong... Ồ! Em Vân! Mái tóc em hôm nay đẹp vô ngần. Trông rõ ra vẻ quý phái cao nhã.

- Em... soi gương, em thấy nó ngô nghê, quê quê làm sao ấy!

- Tuyệt đối không ngô nghê, không quê chút nào hết! Sau này, khi trang điểm làm cô dâu, em cứ uốn và bới ngay cái kiểu tóc này nhé!

- Không đâu!

Nàng giả bộ phụng phịu, nhõng nhẽo. Hấn nhìn nàng cười sung sướng. Nàng đỏ rần đôi má, trông càng đẹp lộng lẫy bội phần. Trông thật đẹp đôi! Tuy nàng có tật ở chân, nhưng trên thế giới này, có ai là người vẹn toàn đâu? Vả lại, lúc này đang ngồi, lại ngồi sánh vai với một thanh niên khôi ngô tuấn tú như Khang Thu Thủy thì trông chẳng khác gì đôi tiên nữ tiên đồng!

Nhìn mặt cảm tay, tươi cười sung sướng với nhau một lát, rồi Khang Thu Thủy đi vào vấn đề:

- Vân à! Má anh đã chuẩn bị những món ăn thật ngon để đãi em đấy.

Hấn lại cười, nói tiếp:

- Em chưa biết, đã từ hai năm qua, ba má anh bắt đầu sốt ruột: tại sao anh chưa có cô bạn gái nào cả? Rồi người này giới thiệu, người kia mai mối, hết cô này đến cô kia... anh đều lắc đầu. Ba má anh phải bực mình, lắm lúc thở dài ngao ngán vì anh. Nay anh có bạn gái rồi, tất nhiên hai cụ vui thích lắm. Do đó, hôm nay hai cụ sẽ đón tiếp em nồng nhiệt, đãi đằng em một buổi thật linh đình cho coi!

Kiều Lê Vân không biết trả lời sao đây? Lòng nàng thầm nghĩ: “Tôi đâu có đòi ba má anh tiếp đãi nồng nhiệt? Tôi chỉ cần hai cụ đừng chê tôi tàn tật là đủ rồi...”

- Thôi, mau vào thay áo, để còn đi. Anh ngồi đợi đây.

Dù chỉ trong một lát, nàng cũng sợ hấn ngồi một mình buồn bã, nàng đi lấy tờ báo trao cho hấn:

- Anh xem báo cho đỡ buồn. Và để em mở một đĩa hát...

Tiếng nhạc tiếng ca phát ra dịu dặt êm tai, nàng mới bước vào phòng riêng thay quần áo.

Đến lượt bà Văn tìm lên phòng khách. Khang Thu Thủy lập tức đứng dậy, bà bảo hấn:

- Anh cứ ngồi chơi. Em nó đã về chưa?

- Dạ về rồi.

Bà Văn liền theo vào buồng để giúp con thay áo. Vừa thấy mẹ vào, Kiều Lê Vân hỏi ngay:

- Má ơi! Má thấy kiểu tóc của con thế nào?

Ngắm nhìn một chút, bà đáp:

- Đẹp tuyệt, con à! Thật xứng với khuôn mặt của con gái tôi!... Nào, ghé gần đây, má sửa soạn giúp con cho thật tề chỉnh.

- Ba đâu, hả má?

- Ba đi có chút việc. Thủy đến được một lát, ba con mới ra đi. Con có biết ba bảo với anh Thủy thế nào không?

- Bảo thế nào?

- Ba con vỗ vỗ vào vai anh Thủy, khuyên anh ấy hãy cố gắng lên.
- Cố gắng gì thế?
- Con gái đã lớn mà còn ngây thơ quá! Cố lên mà “tán tỉnh” mày cho chóng thành đôi chứ sao?
- Ba thế thì thôi! Rõ thật...

Nàng nhõng nhẽo tiếp:

- Má ơi! Má hãy khuyên ba, từ rày sắp lên đừng nói thế nữa!
- Nói thế thì có sao? Có nhiều chàng trai bản tính rụt rè nhút nhát, cần được khích lệ mới dám tiến tới.
- Nhưng con không muốn thế đâu.
- Ủ, thì thôi! Không muốn, không muốn...

Phải tốn một chút thời giờ sửa soạn, nhưng khi Kiều Lê Vân trang điểm xong, bước ra tới phòng khách, Khang Thu Thủy chóa cả mắt, buột miệng nói với bà Văn:

- Thưa bác, Vân hôm nay thật lộng lẫy khác thường.

Bà Văn bật lên cười sung sướng. Trong chốc lát, được nghe chàng trai khen ngợi sắc đẹp của con gái, bà quên hẳn đi rằng con bà là một thiếu nữ có tật chân. Thủy giục Vân:

- Thôi, xin phép bác, để chúng con đi thôi!

Nàng mỉm cười quay nhìn mẹ:

- Con đi má ạ!
- Chào bác cháu về ạ!

Theo tiễn chàng trai và đưa con ra tới cổng, bà Văn còn cẩn thận căn dặn:

- Vân, ôm cho vững nghe! Anh Thủy, chạy vừa vừa thôi, chớ có phóng nhanh nhé!
- Con biết rồi.
- Vâng, thưa bác, cháu xin nhớ!

Chiếc xe mô tô chạy một quãng xa, bà Văn còn trông theo. Thấy Khang Thu Thủy vụt ngoảnh đầu lại nhìn bà lần nữa, bà vội đưa tay lên vẫy vẫy. Nhưng khi tay bà giơ lên thì đồng thời mặt hần đã phải quay về phía trước, để nhìn đường đi...

Đôi trẻ đi khuất rồi, bà Văn không nén nổi tiếng thở dài, lẩm bẩm nói một mình:

- Cầu trời cho con gái tôi hôm nay không bị uất ức thất vọng... Con tôi thật đáng thương. Tội nghiệp! Nó tật nguyên đau khổ. Nhưng còn may là nó có can đảm chịu đựng. Nếu không, đời nó sẽ ra sao?... Con gái đã lớn, không thể nào cứ giữ nó đơn độc ở nhà mãi được...

Những tiếng lẩm bẩm thì thảo của bà Văn chính là tiếng nói của con tim một người mẹ thương yêu con gái tha thiết vậy.

Chiếc xe mô tô chạy chậm lại, rồi từ từ dừng trước một tòa nhà to lớn phong quang. Khang Thu Thủy, như cái máy, choàng ngay tay về sau, dìu đỡ cho Kiều Lê Vân tụt xuống đất; rồi sau đó, hần mới đặt chân xuống, và dựng xe. Cử chỉ này chứng tỏ lòng ân cần săn sóc từng li từng tí của hần, đối với người yêu.

- Nhà anh đây rồi. (Hần tươi cười bảo nàng)
- Nhà cao rộng quá nhỉ! Em chưa vào lần nào, nhưng cũng đoán chắc bên trong trang hoàng sang trọng đẹp đẽ lắm.
- Nói chi chuyện ấy.

Khang Thu Thủy đưa tay ấn chuông, rồi quay lại, ghé gần tai nàng, dặn nhỏ:

- Đừng e sợ rụt rè nghe! Em cứ tự nhiên. Dù tình thế nào xảy ra, anh vẫn yêu thương em mãi mãi.

Người ra mở cổng là chị Lưu. Khang Thu Thủy liền giới thiệu:

- Chị Lưu! Đây là cô Vân, như tôi đã nói. Ba má tôi đâu, hả chị?

Kiều Lê Vân và chị Lưu khẽ gật đầu chào nhau, rồi chị Lưu đáp lời Khang Thu Thủy:

- Ông bà đang ngồi ở phòng khách, đợi chú đưa cô Vân về chơi.

- Thế ạ, chị?

Và hần quay sang bảo Kiều Lê Vân:

- Hai cụ đã chờ sẵn rồi đấy!

Tim Kiều Lê Vân tăng nhịp đập thật nhanh. Nàng sợ Khang Thu Thủy nghe tiếng đập thành thịch trong lồng ngực mình. Trong phút chốc, nàng đã toan quay đầu bỏ chạy... Nhưng rồi trở can đảm kịp thời, và thăm tự cảnh cáo:

“Phải bình tĩnh! Tuyệt đối không được đổi sắc mặt. Muốn ra sao thì ra... ” Và nàng cúi đầu, răng cắn vào môi, cố hết sức tự kiềm chế cơn xôn xang bối rối: “Đã đến bước này, dù có bị xua đuổi ra khỏi cửa, mình cũng không coi ra gì. Giờ cứ phải cứng đầu dạn mặt tiến vào xem sao!”

Lúc này chỉ có Khang Thu Thủy nhận biết nàng đang run run bởi bàn tay hần đang nắm tay nàng để dẫn dắt vào.

Vào đến cửa phòng khách, hần dừng tấp lại, đồng thời tay nắm chặt tay nàng, như có một sức mạnh chạy qua thân thể. Và hần căn dặn lần nữa:

- Không có gì đáng ngại hết! Em nhớ nghe!

Nàng khẽ gật đầu. Mà không gật đầu thì biết làm gì khác hơn?

Bước vào phòng, không thấy ông bà Khang Định Viễn đâu cả, Khang Thu Thủy lên tiếng gọi:

- Chị Lưu ơi! Ba má tôi đâu?

- Có lẽ ông bà vừa trở lên lầu. Để tôi mời hai cụ xuống.

Khang Thu Thủy bảo Kiều Lê Vân:

- Vân, em hãy ngồi xuống đây.

Hần trở tay vào cái ca- na- pê Với nàng, được ngồi xuống cái ghế dài êm ái này, thật không gì hơn. Trước mặt nàng là cái bàn chữ nhật, vừa vặn che khuất đôi bàn chân nàng. Dù khi nàng phải đứng dậy, cha mẹ Khang Thu Thủy cũng không nhìn ra cái chân tật của nàng. Bỗng Khang Thu Thủy nói:

- Các cụ ra kia kia!

Kiều Lê Vân lại xôn xang, tim đập thành thịch, muốn nghẹt thở. Nàng có cảm giác như kẻ bị cáo thấy quan tòa thẳng đường để xét xử vậy. Khang Thu Thủy ngẩng đưa tay vỗ vỗ lên lưng bàn tay Kiều Lê Vân, không ngoài mục đích trấn tĩnh tinh thần nàng.

Ồ! ông Viễn trông thật hiền từ! Chẳng có vẻ gì dữ dằn nghiêm khắc cả! Đó là ấn tượng đầu tiên trong đầu óc Kiều Lê Vân, khi trông thấy cha mẹ Khang Thu Thủy lần thứ nhất.

ông bà Viễn chưa bước tới gần, Khang Thu Thủy và Kiều Lê Vân đã đứng dậy:

- Ba! Má! Thưa... Cô Vân đây ạ!

- Chào hai bác ạ!

- Cứ ngồi! Ngồi xuống đi!

ông Viễn vừa nói vừa đưa tay ra dấu bảo Kiều Lê Vân ngồi. Rồi ông ngồi xuống một ghế nệm, mở bao thuốc, rút một điếu... Bà Viễn cũng ngồi xuống một ghế, nhỏ nhẹ bảo cô gái:

- Cô Vân à! Thủy thường về nhà, nhắc nhở tới cô Do đó, nay chúng tôi yêu cầu hẳn mời cô tới chơi.

- Dạ, cháu cảm ơn hai bác ạ!

- Thôi, mời cô ngồi xuống nói chuyện!

Và bà bảo con trai với giọng thật êm ái ngọt ngào:

- Thủy con! Vào bảo chị Lưu pha trà. Và con vào sửa soạn mâm bánh điểm tâm, bưng ra đây.

- Dạ!

Khang Thu Thủy rời khỏi, khiến Kiều Lê Vân bối rối cuống quýt, mười đầu ngón tay hết nắn bóp vào nhau, lại mân mê gấu áo. Nàng chỉ mong hẳn mau chóng trở ra phòng khách với nàng. Bỗng ông Viễn cất tiếng mở đầu câu chuyện:

- à, này cô Vân!

- Dạ?

- Cô hiện đang học trường nào nhỉ?...

Biết trả lời sao đây? Không trả lời không được. Nhưng may nhờ trí thông minh, nàng đáp ngay:

- Thưa bác, sau khi đậu tú tài, cháu quay ra học hội họa, bởi cháu rất tham thích ngành mỹ thuật này.

- Hay lắm! (Bà Viễn vui vẻ khen) Tôi rất tán thành con gái học vẽ. Thế, ở bên nhà hiện nay...

- Thưa, ba má cháu nhờ ơn trời vẫn mạnh khỏe.

- Cô là thứ mấy...

- Cháu là con một.

- Thế thì hẳn được ba má cưng yêu vô cùng!

- Dạ, có như vậy. Nhưng ba má cháu răn dạy thì lại rất nghiêm ngặt.

Bà Viễn càng hoan hỉ tươi tắn hơn:

- Tôi mới trông qua, đã biết chắc cô là người được giáo dục rất đầy đủ cẩn thận.

- Dạ, không dám! Bác quá khen.

Khang Thu Thủy bưng mâm bánh điểm tâm ra. Nhưng vừa vặn nghe cuộc đối thoại giữa mẹ và người yêu, hẳn liền đứng trơ trơ sau lưng nàng, ngẩn ngơ trở mặt há mồm, tập trung hết tinh thần để chăm chú theo dõi những lời nói chuyện, quên cả đặt mâm xuống bàn!

12. Chương 12

Ông Viễn thấy thế hỏi:

- Kìa, Thủy! Con làm sao vậy?

- A, con...

Bấy giờ hẳn mới sực tỉnh, bước gần vào giữa, cúi xuống đặt mâm bánh trên mặt bàn, rõ ràng là thái độ ngớ ngẩn. Cha mẹ hẳn đều không nén được cười. Kiều Lê Vân không hiểu ông bà Viễn cười cái gì? Nhưng lạ thay: nàng cũng mỉm miệng cười theo.

Bà Viễn ân cần mời cô gái:

- Nào mời cô! Hãy xơi tạm chút điểm tâm. Đừng có làm khách nghe!

- Dạ, cháu cảm ơn hai bác.

Bà Viễn lấy một miếng bánh trứng gà trao cho nàng. Nàng đỡ lấy, chờ bà cầm miếng khác lên ăn, rồi mới ăn theo, với dáng điệu thật lịch sự dễ mến.

ông Viễn, mái tóc đã lốm đốm bạc phân nửa, bấy giờ hạ thấp cặp kính lão xuống phần dưới mũi, giụi mắt điều thuốc, liếc nhìn ngấm Kiều Lê Văn một lát, rồi tắt tắt ca ngời:

- Cô Vân à! Thường ngày, Thủy hẩn về nhà, cứ ca ngời cô xinh tươi, đoan trang đáng mến... Nay chúng tôi được nhìn cô tận mắt, mới thấy quả thật Thủy hẩn nói không sai.

- ...

Kiều Lê Văn không biết nói sao cho ra lời lẽ khiêm nhún. Nàng chỉ im lặng, thầm cảm tạ Khang Thu Thủy vô cùng. Nàng muốn nhìn vào mắt hẩn để ra dấu tạ lòng; nhưng lúc ấy hẩn đang săn sóc nàng như kẻ tôi tớ hầu hạ chủ: hẩn đứng kè kè ở sau lưng nàng, nên nàng không tiện quay cổ lại nhìn. Im lặng chốc lát, bà Viễn lại cất giọng nói hiền từ phúc hậu bảo con:

- Thủy à! Con cũng nên ngồi xuống đây cùng ăn đi.

Bấy giờ Khang Thu Thủy mới ngồi xuống. Hẩn chăm chú tới cách ứng đối của người yêu trước mặt cha mẹ hẩn. Thấy nàng ăn nói cử động khéo léo, đúng phép lạ thường, hẩn thầm mừng vui và yên lòng.

Đột nhiên, gương mặt Kiều Lê Văn lại thoáng nét lo sợ buồn khổ: Nàng vừa nghĩ lại cái bàn chân có tật của mình. Nàng nghĩ: cha mẹ Khang Thu Thủy sở dĩ hân hoan ra mặt, ca ngời nàng hết lời, vì hai ông bà thấy gương mặt nàng kiều diễm khả ái. Nhưng nếu lát nữa đây, họ thấy rõ là nàng thọt chân, thì rồi... sự thế sẽ ra sao?

Khang Thu Thủy, qua ánh mắt, đã đoán ra mối lo của người yêu. Hẩn bèn cố ý hỏi qua chuyện khác:

- Má ơi! Em con đâu nhỉ?

Bà Viễn khẽ thở dài:

- Nó đi rồi. Em con đâu có hiền hậu, nhu mì như cô Vân! nó bộp chộp, láu táu, cứng đầu cứng cổ, và đi chơi biền biệt cả ngày!

- Tôi nghĩ: Nếu nó được gần gũi với cô Vân luôn, để nó học lấy cái nết của cô, thì còn hơn mời một cô giáo nghiêm khắc về dạy kèm cho nó.

ông Viễn biết rõ tính tình ngổ ngáo của con gái lắm, nhưng vì cứng nuông, không nỡ mắng mỏ con. Nay thấy Kiều Lê Văn nhu mì hiền hậu, phải thành thật thốt ra lời khen ngợi. Thêm nữa, nhan sắc Kiều Lê Văn lại diễm lệ ít có, trông nàng xinh đẹp như nàng tiên “dời gót ngọc” tới nhà chơi, đứng ngồi đường bệ đoan trang, ăn nói lịch thiệp đúng khuôn phép như thế này, thì ông bà Viễn không mến yêu sao được?

Bỗng ông Viễn nhìn xuống đồng hồ tay, rồi đứng dậy nói:

- Xin lỗi, giờ mời cô Vân ở đây chơi lâu lâu nhé. Tôi có việc khẩn, cần phải đi một chút.

Kiều Lê Văn lịch sự đứng dậy theo, sau khi khẽ “ạ” một tiếng. Bà Viễn bảo nàng ngồi xuống; nàng lại “ạ” tiếng nữa, nhưng vẫn đứng nhìn cho tới khi ông Viễn ra khỏi phòng, rồi nàng mới ngồi.

Chuyện trò một hồi nữa, bà Viễn bảo nàng:

- Cô Vân à! Trong nhà hôm nay tuy chẳng có thức gì đặc biệt, nhưng chúng tôi cũng muốn được hân hạnh mời cô xơi bữa cơm trưa thân mật.

Nàng đáp với giọng khách sáo:

- Thưa bác, hãy còn sớm quá. Xin bác cho cháu cảm ơn, để còn phải về.

- Đừng làm khách thế!

Và bà đứng dậy:

- Để tôi vào bếp dọn qua cho người nhà chút... Thủy ơi, ngồi đây tiếp chuyện cô Vân nhé!

Khang Thu Thủy sung sướng “vâng ạ”; rồi khi thấy mẹ đã vào khuất bên trong, hấn liền nắm lấy tay người yêu, sung sướng khen:

- Vân ơi! Em đã tỏ ra vô cùng xuất sắc. Anh vui sướng quá!

- Hai bác thật tốt!

- Bởi em rất đáng yêu.

- Nhưng rồi...

Bỗng nàng lại sầm muện bắn khoả ra mặt, khẽ trở tay xuống chân.

- Nhưng rồi khi đã biết ra, thì không hiểu... thế nào.

Hấn nói với giọng đầy tin tưởng:

- Không thể có vấn đề ấy! Em đừng lo...

- Em nghĩ anh nên nhân lúc này, đưa em về một cách thầm lặng kín đáo là hơn.

- Sao lại có thể như thế được?

Và hấn khuyến khích nàng thêm nữa:

- Em Vân! Em đã từng đối diện với thực tại không ít. Sao hôm nay em không gắng can đảm lên chút nữa? Em đã vận dụng lòng can đảm để theo anh đến đây, thì em còn ngại gì?

Nàng chăm chú nhìn hấn, có vẻ thương hại, rồi khẽ gật đầu. Nếu chàng trai bên cạnh nàng đây không thật lòng yêu thương tha thiết, thì dù đánh chết nàng đi, nàng cũng không theo đến nhà này. Muốn nàng quên buồn, hấn nói lảng qua chuyện khác:

- Này Vân, tính em có ưa thích hoa cỏ cây cảnh không nhỉ? Chúng mình yêu mến nhau cũng đã lâu, mà anh chưa nghe em nói bàn đến hoa cỏ...

- Em thích lắm! Trước đây, chỉ những lúc đứng trước khóm hoa, em mới cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ thì... (Nàng lại e lệ ra mặt) đã có anh thay thế những bông hoa rồi.

- Hay lắm! Em nói thật như mơn trớn trái tim anh vậy!

Và hấn hạ giọng:

- Anh cho em biết điều bí mật này nhé: Má anh rất yêu thích hoa. Cụ hay chăm chút vun trồng ghê lắm. Và nhất là có người ngồi đàm luận về thú chơi hoa, cùng cách trồng hoa với cụ, thì không còn gì sung sướng cho cụ hơn nữa. Muốn lấy lòng cụ, chỉ việc ngồi bàn về “Hoa đạo” với cụ, ấy là hữu hiệu nhất.

- Anh thật là vị giáo sư già dặn.

Hấn nói nho nhỏ, nhưng giọng rất tha thiết chân thành.

- Chỉ vì anh yêu em!... Yêu em... yêu em... yêu em!

Hấn ngồi nhích lại gần nàng, thái độ, cử chỉ giống như khi kê vai đối mặt ở quán cà phê, ở vườn hoa công cộng vậy. Hai người ngồi ở cái ca- na- pê êm ái để níu non thủ thỉ với nhau, quên cả cảnh thực là trong gia đình. Họ cứ ngồi âu yếm nhau như vậy, không hiểu đã bao lâu... Cho mãi tới khi nghe tiếng bà Viễn gọi, họ mới như bừng tỉnh khỏi cảnh mộng:

- Thủy ơi! Con đưa cô Vân ra vườn kiểng xem hoa một chút đi!

Vừa bừng tỉnh, cảnh mộng vừa biến đi, Kiều Lê Vân đã giật mình lo sợ trước cảnh thực. Nàng nắm tay Khang Thu Thủy thật chặt, hoảng hốt nói:

- Anh ơi! Em sợ lắm!

- Đừng sợ gì! Anh đi kèm sát bên em mà!

- Toàn thân em run lên bần bật, cơ hồ muốn ngừng thở đây này! Anh không thấy sao? Anh Thủy à, em nghĩ thật đáng trách giận anh: Tại sao anh không nói trước cho hai bác biết rõ về con người em?

- Cứ bình tĩnh! Anh đâu có đưa em ra tòa án để hầu kiện, mà em cứ e ngại sợ sệt thế!

- Còn đáng sợ hơn thế nữa! Anh...

- Em Vân, em chỉ cần biết rằng: dù trời sập đi nữa, anh vẫn yêu em, không đổi lòng, thế là đủ rồi. Nào, em đứng lên. Em đi với anh, em ngừng mặt nhìn lên hàng hoàng, em vận dụng can đảm lên cho anh nhờ.

Nàng dần lòng, cắn môi, đành liều để cho hấn nắm tay dịu dẫn ra vườn hoa sau nhà. Chỉ đi qua một cái hành lang ngắn ngủi, mà nàng thấy như cả một con đường dài dằng dặc... ánh nắng sáng lạng nhưng êm dịu. Một vườn hoa lộng lẫy đủ màu sắc hiện ra. Nào đóa hồng nở to phô sắc thắm, nào nhụy vàng còn chúm chím hơi sương. Kiều Lê Vân đang bối rối xốn xang, nên mặc dù có muôn hồng ngàn tía trước mặt, nàng cũng không còn đầu óc bụng dạ nào để ngắm nghía thưởng thức. Lúc ấy, nàng chỉ ước mong vườn hoa nứt ra một cái địa đạo, để nàng chui xuống lẩn tránh đi cho yên thân.

Lúc ấy bà Viễn đang cầm bình tưới, phun những tia nước qua mấy khóm cúc. những bông cúc đại hóa nở xòe ra thật lớn, như chào đón nữ chủ nhân. Bà đang tiến từ khóm này tới khóm kia, bỗng nghe có bước chân người tìm ra vườn. Bà liền đặt cái bình tưới xuống đất, tươi cười quay lại, để tỏ thái độ đón mừng cô khách quý mà bà đã thầm nhắm làm con dâu tương lai... Nhưng, đột nhiên nụ cười biến mất trên môi bà! Sắc mặt từ hồng hào đổi qua tái nhợt vì... giật mình kinh ngạc: Thì ra bà đã trông thấy bước đi khắp khiêng của Kiều Lê Vân...

Hết tái mặt vì kinh ngạc, bà đổi qua thái độ lạnh lùng chán ngán, đứng trơ trơ ngậy người không buồn nói một lời. Ôi! Hoài vọng về con trai của bà đã bị tan biến. ý tự tôn của bà đã bị tổn thương rồi. Bà vẫn thầm cao vọng về cậu con trai cưng của bà. Một cậu sinh viên học giỏi, đẹp trai, con nhà giàu như Khang Thu Thủy, ắt phải có được cô bạn gái, chẳng những con nhà danh môn khuê tú, mà còn phải xinh như mộng, đẹp như hoa. Thế mà nay con bà dắt về một cô gái què quặt như kia, bà còn mặt mũi nào dẫn đi giới thiệu với họ hàng, thân hữu!

- Má! Má ơi!

Nghe tiếng con gọi, bà Viễn vẫn không buồn đáp lời. Hấn đã phụ lòng thương yêu kỳ vọng của bà rồi. Hấn sẽ làm nhục bà nữa! Công lao bà sinh dưỡng hai mươi mấy năm trời, nay hóa ra công cốc, uổng phí bao nhiêu tâm huyết của bà!

Khang Thu Thủy lại hỏi:

- Kìa má!

Bà vẫn không thèm trả lời. Đợi khi hai người bước tới gần, bà mới lạnh nhạt hỏi Kiều Lê Vân:

- Nay cô! Cái chân cô làm sao thế?

Khang Thu Thủy vội đáp thay:

- Má chưa rõ. Chỉ vì...

- Ai hỏi anh, mà anh trả lời?

Bà bực tức gắt gỏng đến độ không tiếc tay, vịn bẻ cả một cành hoa hoàng cúc quý báu mà bà vừa mới tưới bón:

- Thế nào? Cô Vân, cô có thể trả lời cho tôi biết được chẳng?

- Cháu... Cháu... Cháu cũng không biết nữa.

Kiều Lê Vân chỉ có thể ấp úng được mấy tiếng như vậy, rồi nàng cúi gằm mặt nhìn xuống đất. Chung quanh nàng, trời đất như chuyển động quay tròn, đảo lộn hết thấy. Nàng phải cắn chặt răng vào môi. Nếu không, chắc nàng phải òa lên mà khóc như mưa như gió. Và nếu lúc này trong vườn hoa có cái giềng, chắc nàng sẽ không ngần ngại mà lao đầu xuống đó, chết đi cho yên thân.

May có Khang Thu Thủy luôn luôn ở sát bên nàng; hấn đưa tay nắm vững lấy tay nàng, và như truyền sang cho nàng một phần sức mạnh để đương đầu với thực tại phũ phàng. Hấn nhận thấy mẹ hấn giận dữ một cách quá đáng. Và trong khi bà thở lên hồng hộc không nói được nữa, thì hấn lại đau lòng như cắt, khi nhìn lại người yêu. Do đó, hấn bắt chắp lúc mẹ đang giận tức, hấn cứ dõng dạc khuyên lơn:

- Má à! Con dám nói rằng: dù má có đi tìm kiếm khắp con gái trên thế giới này, má cũng không kiếm đâu ra một cô gái “thập toàn” mọi vẻ, mười phần vẹn mười!

Bà Viễn giận tái mặt lần nữa, nghiêng răng đáp:

- Tôi không yêu cầu anh tìm kiếm một cô gái toàn thiện toàn mỹ! Tôi chỉ cần một cô gái biết đi ngay ngắn trên mặt đường lộ!

Khang Thu Thủy càng gan dạ hơn:

- Không! Vân là một cô gái lý tưởng. Má biết cho: Con yêu Vân rồi. Má hãy bao dung, bỏ qua ột điểm đó.

Vẫn coi như không hề có Kiều Lê Vân đứng trước mặt, bà Viễn nói những lời tàn nhẫn, khiến nàng có thể tan nát ruột gan:

- Hừm! Mẹ không ngờ cái điểm lý tưởng của con lại là cái “điểm” ấy. Ôi trời! Tức thế này chắc tôi phải chết! Tôi chết mất!

Tuy lòng đau như xé, trái tim như sắp vỡ vụn chảy tan, Kiều Lê Vân vẫn cầm lặng tái tê, chẳng biết phải nên hành động ra sao nữa. Nàng cứ cúi mặt, không dám ngẩng nhìn mặt bà Viễn. Cũng may, nàng còn chút sức mạnh kiên trì, nên chưa đến nỗi té xỉu. Khang Thu Thủy nói như van lơn:

- Má ơi! Lâu ngày đầy tháng rồi má sẽ thấy mến thích Vân. Vân hiền hậu, Vân đoan trang, Vân xinh đẹp, Vân...

- Thôi, thôi, thôi! Xin đừng nói nữa. Tôi không muốn nghe đâu.

Lúc ấy bỗng chị Lưu từ trong nhà bước vội như chạy ra vườn, cất tiếng gọi:

- Thưa bà, ông mời bà vào nhà nói chuyện ạ!

- Vào bảo với ông rằng: tôi đang mắc bận.

Chị Lưu càng ngạc nhiên vì thái độ bất thường của bà chủ, bà lại nói thêm:

- Vào đi! Vào mời ông ra đây. Bảo rằng tôi có việc cần nói nhé! Mau lên!

- Dạ.

Chị Lưu cũng lấy làm lạ, đưa mắt tò mò nhìn Khang Thu Thủy, nhìn Kiều Lê Vân, rồi mới quay vào nhà.

Chị thắc mắc, không hiểu chuyện gì đã khiến bà chủ giận tức đến như vậy.

Biết có năn nỉ thêm cũng vô ích, Khang Thu Thủy nói thẳng:

- Thôi, để con đưa Vân về nhà vậy.

Bà Viễn nghiêng răng rít lên:

- Hãy khoan! Để ông già ông ra ông xem chút, rồi hãy đi. Nếu không thấy tận mắt, ông sẽ không tin lời tôi!

13. Chương 13

Bất kể lời mẹ, Khang Thu Thủy cứ kéo tay Kiều Lê Vân bỏ đi. Nàng bước những bước đi nặng nề khó khăn. Hấn phải đi sát theo sau, dìu đỡ hộ vệ. Bà Viễn thấy thế, cũng rời khỏi vườn hoa, hai hàm răng nghiêng

chặt, mắt như nẩy lửa vì tức giận. Hai người đi vào qua phòng khách, thì vừa vặn lúc ấy ông Viễn từ trên lầu bước xuống. Ông thắc mắc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế này?

Bà Viễn theo sau hai người, dừng lại đáp lời chồng:

- Ông ơi! ông hãy nhìn mà xem, coi có thiếu không? Con ông nó làm tôi tức muốn ứa máu mà chết! Nó ngang nhiên... Ôi chào!

Khang Thu Thủy dừng lại, trang nghiêm nói:

- Thưa ba, cô Vân... cô ấy...

- Cô ấy làm sao? Nói mau đi!

Đó là lời bà Viễn thúc giục. Bấy giờ ông Viễn thấy vợ đứng ưỡn ngực, hai tay chống nạnh cạnh sườn, vẻ lịch sự thường ngày đã mất hẳn. Ông bảo bà:

- Kìa, mình! Hãy bình tâm tĩnh trí. Có chuyện gì cứ nói.

- Tôi không thể nào bình tâm tĩnh trí được.

Khang Thu Thủy dần lòng, khẽ đẩy vai Kiều Lê Vân, nghiêm trang bảo:

- Vân em! Em hãy bước đi vài bước cho ba anh xem.

Như một người máy, nàng bước về phía trước mấy bước và Khang Thu Thủy lại tiến theo nắm giữ lấy nàng, bảo nàng ngừng, và quay lại nhìn mọi người. Bà Viễn bảo chồng:

- Hỡi ông già! ông đã thấy chưa?

ôi! một cô gái kiều diễm, đoan trang, đẹp một vẻ đẹp phúc hậu như thế, mà lại bị thọt chân! ông Viễn thật hoàn toàn bất ngờ, không thể nào tưởng tượng đến một sự thật phũ phàng chua xót như vậy. Cặp mày chau lại cùng với những nếp nhăn trên trán, nhưng dấu sao ông cũng có hành động ngôn ngữ của một người đàn ông:

- Thủy à! Con hãy mời cô Vân ở lại xơi cơm trưa, rồi hãy đưa cô về. Sự thể ra sao, sẽ thông thả bàn tính và giải quyết sau.

Nghe ông Viễn nói, Kiều Lê Vân như đột nhiên lấy lại tri giác đã mất; nàng vội lắc đầu mạnh mẽ. Cố nhiên, trong lúc này, dù có sơn hào hải vị trần quý đến đâu, nàng cũng không thể nuốt nổi. Khang Thu Thủy lẽ nào không biết; nên hấn cương quyết nói:

- Giờ con phải đưa cô Vân về nhà.

Dứt lời, hấn lập tức dìu nàng ra đi, cả hai cứ nhìn thẳng ra phía cổng, không buồn quay nhìn lại. Trong không khí này, ai còn bụng nào mở miệng chào từ giã nhau một lời? hai vợ chồng già trong này cũng đứng trơ trơ, không buồn theo tiễn một bước.

Đến khi con trai và cô gái thọt chân đã đi khỏi, bà Viễn mới quay vào nhà, giáng cả thân hình xuống canna- pê đánh “phịch” một cái, và đập tay đánh “đét” lên đùi:

- Con nhà hư đồn, điên khùng! Dám rước một con què quặt về nhà! Nó toan bôi tro trát trấu vào mặt bố mẹ.

ông Viễn thẳng thắn giảng giải:

- Mình không nên tỏ lộ sự khó chịu trước mặt kẻ khác như thế! Con bé ấy tuy có tật, nhưng nó cũng có lòng tự tôn, tự ái của nó chứ?... Việc này cũng không khó. Cứ việc khuyên răn con mình đi, là yên.

- Tôi phải thổ lộ ra mặt như thế, để cho nó biết rằng: mẹ hoặc quyền dụ con tôi, không phải là chuyện dễ đâu!

- Cũng có thể con mình quyền dụ nó thì sao?

Bà Viễn nổi xung:

- A! Nói hay nhỉ? Vậy trong vụ này ông bênh ai? Con cái làm mất mặt như thế, ông còn cứ ậm à ậm ờ!
- Minh à! Tôi không hề tán thành hành động của thằng Thủy! Vả lại, hiện chúng nó chỉ mới là bạn quen với nhau mà thôi. Nào đã tai hại gì?
- Nhưng phải mau mau ngăn rẽ chúng nó. Đừng để tới khi con mình bị cái con què ấy làm ê mẩn đi; rồi còn cứu vãn làm sao được nữa?

ông Viễn bỗng tỏ rõ thái độ dứt khoát:

- Rồi. Minh yên chí. Tôi nhất định đứng hẳn về phía mình, để cấm cản con.

Nghe chồng nói thế, bà Viễn mới tạm yên tâm, và bà như vừa thức giấc sau một cơn ác mộng, do con trai bà gây ra.

o0o

Suốt dọc đường về, Kiều Lê Vân không ứa một giọt nước mắt.

Nàng muốn khóc nhưng không ra nước mắt chẳng? Không phải thế.

Khi được Khang Thu Thủy đưa về tới nhà, nàng không nỡ nhìn cha mẹ đang ở phòng khách, nàng chạy vội như điên, vào thẳng buồng riêng.

Lòng cha mẹ thương con vô bờ bến, thì trực giác của cha mẹ lẽ nào không nhận ra ngay nỗi uất ức đau buồn của con? Do đó, bà Văn giật mình, hốt hải hởi chàng trai:

- Anh Thủy! Sự thế làm sao đó?

Cổ nén nỗi đau lòng, hẳn thực thà đáp:

- Thưa hai bác, trong chốc lát kích động, má cháu đã khiến cho Vân uất ức buồn rầu. Giờ cháu xin thành khẩn tạ tội trước hai bác!

ông Văn nghiêm trang hỏi:

- Ông bà bên đó chê con tôi có tật chân, chứ gì?

- Ba má cháu thấy rằng không hợp.

- Còn anh?

Khang Thu Thủy vô cùng thành khẩn đáp:

- Cháu tuyệt đối không bị ảnh hưởng một chút nào. Trái lại, sự thế vừa xảy ra, chỉ làm cho cháu càng kiên quyết yêu thương Vân hơn nữa.

Bà Văn khẽ thở dài:

- Lời nói của anh khiến chúng tôi được chút an ủi..

ông Văn bước tới, khẽ vỗ vỗ vào vai Khang Thu Thủy:

- Cháu Thủy à! hai bác không giận ghét cháu đâu, mà còn đặc biệt cảm động vì lòng thành thật của cháu.

- Dạ, thưa không dám.

- Chỉ có điều: cháu cần suy nghĩ nhiều nữa, suy nghĩ cho thật chín chắn. Bởi lẽ, ba má cháu cũng có lý lẽ, khi từ chối, không muốn con trai mình kết bạn với một đứa con gái tật nguyền. Vậy cháu phải thận trọng trong hành động. Hôn nhân không phải là trò chơi con trẻ. Không thể vì cảm tình rung động trong nhất thời. Vấn đề này hoàn toàn do lòng cháu tự nguyện mới được.

Bà Văn nói thêm vào:

- Đúng thế. Hai bác không hề ích kỷ, muốn có lợi ỉnh. Cháu Thủy à!...

- Thừa hai bác, cháu không biết làm cách nào để chứng tỏ ý chí kiên quyết của cháu, ngoài một cách: xin quì trước hai bác, để cháu phát lời thề.

Dứt lời, Thủy quì gối ngay xuống đất. Ông bà Văn vội cùng đưa tay kéo hấn dậy:

- Đừng! Đừng làm thế!

- Chẳng cần thế. Hai bác tin ở lòng cháu!

Được ông bà Văn hiểu lòng và tin tưởng, Khang Thu Thủy liền nhìn về phía cửa buồng riêng của người yêu, miệng nói với bà Văn:

- Con xin hai bác hãy vào khuyên nhủ, an ủi Vân một chút, kéo Vân tử thân.

Như sự nhớ ra điều quan trọng, bà Văn vội tìm vào buồng Kiều Lê Vân, thì đã thấy con đang nằm ngang trên giường, không hề khóc thành tiếng, nhưng... nước mắt còn tuôn đầm đìa. Không khóc thành tiếng, ấy mới càng chứng tỏ nỗi đau đớn chua chát trong lòng. Bà Văn cũng ứa lệ, vội đưa khăn lau mắt mình, rồi ngồi xuống cạnh giường. Bà đưa bàn tay run run, vỗ vỗ vào bàn chân của con gái:

- Con ơi! Má biết con đã mang lấy nỗi uất ức mà trở về. Dù thế nào, con cũng phải tỏ ra kiên cường. Thủy hấn tỏ rõ thái độ cứng rắn phần đầu, khiến ba má được an ủi và cảm động. Được một thanh niên như Thủy yêu thương, con có bị uất ức một chút, cũng đáng giá.

Kiều Lê Vân ngồi dậy, ôm chàng lấy mẹ... Nàng khóc òa lên:

- Má ơi! Bà ấy ghê gớm quá! Con không dám nghĩ đến nữa.

- Thôi, nhất nhất hãy vì nề mặt thương tình anh Thủy mà làm ngơ đi. Anh ấy vừa quỳ trước mặt ba má, mà thề thốt đó. Vân! Anh ấy quả thật lòng yêu thương con rồi.

- Con biết điều đó.

- Vậy đừng khóc nữa. Hãy biến cái buồn, cái khóc thành một sức mạnh. Hãy cùng với hấn, tay nắm tay, bảo vệ nhau, phấn đấu cho tình yêu.

- Phải đấy! Má nhỉ? Tại sao con lại sợ chứ nhỉ? Phải. Con nghĩ lại rồi: Can chi mà con lo sợ? Từ nay, bắt chấp cha mẹ anh ấy thế nào, con cũng coi như không. Chỉ cần anh ấy không thay lòng đổi dạ là được rồi.

Bà Văn chẳng còn biết nói gì khác hơn, phụ họa với con:

- Phải. con nghĩ như thế là được rồi.

Kiều Lê Vân bèn lau khô đôi mắt, bắt đầu kể lại những việc đã diễn ra, từ khi nàng bước chân đến nhà Khang Thu Thủy, kể thật ngọn ngành tỉ mỉ ẹ nghe. Và sau hết, nàng lẩm nhẩm như nói một mình:

- Ba anh ấy tương đối hiền hòa hơn.

- Hãy coi như một giấc mơ đã qua cho rồi, con ạ!... Giờ con có muốn cho Thủy vào nói chuyện không?

- Cũng được. Con muốn nói chuyện với anh ấy.

Bà Văn buồn bã bước ra phòng khách, vẫn còn thấy chồng mình và chàng trai đang trò chuyện chưa dứt. Bà nói xen vào ngắt ngang:

- Anh Thủy ơi! Vào cho em nó hỏi.

- Thừa bác, cháu...

Hấn giật mình ngơ ngẩn, như không dám tin ở hai lỗ tai của mình vậy.

- Em đã bình tĩnh lại nhiều rồi. Hãy giúp cho em lấy lại chút can đảm.

- Dạ!

Đây là, lần đầu tiên hấn bước chân vào buồng riêng của nàng. Nhưng có điều trong giờ khắc này hấn không còn bụng dạ nào ngắm nghía cách trang trí trong chốn phòng hương của người đẹp nữa. Vừa vào đến nơi, hấn đã phải chăm chú nhìn nàng mà bảo:

- Vân à! Bác gái bảo anh vào đây.

Nàng như muốn tụt xuống đất, bước tới nhào ngay vào vòng tay hắn.

Nàng hiện rất cần đến sức mạnh của chàng trai này cổ võ cho thêm can đảm. Nhưng cố nhiên, nàng phải bỏ ý định táo bạo ấy. Nằm trong lòng một chàng trai tại nhà mình, là một điều quá lố. Huống chi, đây lại là nơi phòng the riêng tư của nàng? Do đó, nàng chỉ vỗ vỗ vào cạnh giường:

- Lại đây, anh ngồi xuống đây.

Khang Thu Thủy sung sướng ngồi cạnh giường của người yêu:

- Em Vân ơi! Lòng em bị tổn thương, anh phải đem lòng kính yêu của anh để đền bù vào đó. Dù thế nào đi nữa, em cũng cứ kiên cường vững chí! Em kiên cường ấy là anh can đảm.

Nàng ôm chặt lấy tay hắn, xúc động nói:

- Em phải kiên cường. Em phải cứng cỏi.

- Rồi mai mốt sẽ còn những cản trở rắc rối khác nữa. Em hãy chuẩn bị tâm lý cho bình tĩnh ổn cố hơn, em Vân ạ. Anh không nỡ để em chịu đau khổ một chút xíu nào nữa. Vậy nếu một ngày kia, có chuyện đau khổ hơn xảy ra, anh xin em cứ nghĩ đến tấm lòng anh yêu em mà tạm thời chịu đựng.

- Vâng, vì yêu anh, em dù bị má anh cắt xẻo một mảng da thịt, em cũng cắn răng chịu đựng.

Hắn ứa nước mắt, giọng hơi nghẹn ngào:

- Em Vân!... Anh... anh cảm ơn em quá! Anh khích vì lòng quý hóa của em vô vàn...

Nàng trở mình, đưa tay với lấy cái khăn tay ở giường, đưa lên nhẹ nhàng chấm nước mắt cho hắn, và nói giọng nhõng nhẽo:

- Hứ! Con trai mà mềm yếu đến thế ư? Đừng khóc nghe!

- Ủ. Anh xin nghe lời em.

Im lặng một lát, rồi bỗng Kiều Lê Vân nói:

- Được anh yêu, là em rất tốt số. Và yêu anh, cũng là niềm sung sướng to tát nhất của đời em.

- Thế kia ư!

- Nhưng anh Thủy à! Không hiểu anh đã nghĩ đến khung cảnh tương lai này chưa?...

- Gì thế?

- Nói giả thiết như: một ngày kia, chúng ta lấy nhau thật sự; rồi chỉ vì cái tật chân của em mà anh phải hủy bỏ cả mọi sự tiến thủ trên đường đời thì sao?

- Nếu vì em, anh phải hủy bỏ cả sự nghiệp này, tương lai nọ, anh cũng không tiếc gì! Và anh vui lòng hủy bỏ, hy sinh.

Nàng kéo bàn tay hắn, đưa áp lên má mình, im lặng không nói. Một thiếu nữ diễn đạt lòng yêu thương bằng cử chỉ ấy, còn gì ý nhị tình tứ hơn?

Khang Thu Thủy nói tiếp với giọng mạnh mẽ hơn:

- Huống chi, sự thế ấy không thể xảy ra. Em Vân à! Trái lại, anh nghĩ rằng: Phải có em trong đời anh, anh mới có đủ lòng tự tin để tiến thủ và xây dựng sự nghiệp.

- Nhưng trong tương lai, thế nào lại chẳng có kẻ chê cười, chế giễu anh!

- Nếu có, kẻ đó không hiểu được tình yêu của chúng ta sâu xa cao cả đến ngần nào. Chúng mình không thèm để ý đến lời ong, tiếng ve là được.

14. Chương 14

Nàng nói với giọng kính mến:

- Lòng anh thật cao cả khác thường. Em thật tốt số.

Giờ phút này, Kiều Lê Vân quên cả nỗi uất ức buồn tủi mà nàng đã phải chịu đựng cách đây chưa lâu. Một lời nói chân thành của người yêu, đủ làm cho kẻ được yêu được an ủi vỗ về, nhẹ hẳn vết thương lòng vậy.

- Em nên ngồi dậy chút chứ Vân! Trong lúc chịu đựng khó khăn sầu khổ, người ta không nên nằm một chỗ.

- Anh sợ em thiếu ý chí ư?

- Nhưng nằm lâu cũng gây ảnh hưởng đến sức khỏe. Thêm nữa, trong lúc phấn đấu gian nan này, chúng ta cần chú ý đến thân thể chúng ta.

Nghe hẳn nói rất có lý, nàng tươi cười hẳn lên:

- Rồi. Để em dậy

- Có cần anh tránh ra ngoài một lát không?

- Không cần. Em đã mặc áo ngủ.

- Nào, để anh đỡ em dậy.

- Chẳng cần phải phiền anh. Lúc này em bỗng thấy trong người có sức mạnh dẻo dai không ngờ, anh ạ!

Nàng ngồi dậy nhẹ nhàng, rồi bước xuống đất:

- Anh Thủy! Được thế này là nhờ ở công của anh đây.

- Đâu phải? Do sức lực và ý chí của em chứ!

- Ba má em đâu rồi?

- Có lẽ đang còn ngồi ở phòng khách

Thật vậy. Ông bà Văn đã hết buồn rầu vì vụ con gái bị hắt hủi. Lúc này ông bà vẫn vui vẻ, và cứ ngồi phòng ngoài, không ai vào “quấy rầy” đôi trai gái ở buồng trong. Trong này Kiều Lê Vân chải, sửa qua loa mái tóc, rồi bất ngờ bảo Khang Thu Thủy:

- Anh Thủy à! Tự dưng em rất muốn đi xem chớp bóng!

- Được rồi. Anh đi với em. Đi xem cho khuây khỏa nỗi buồn, hay lắm.

Tâm lý con người ta là vậy. Sau một cơn bị xúc động kích thích, rồi nỗi buồn khổ được giải tỏa, lại được người yêu êm ái vỗ về, thường thường người ta thấy cần đến một nguồn vui mới.

Nhưng phải chăng, coi chớp bóng chỉ là nhu cầu thứ yếu? Và nhu cầu quan trọng là Kiều Lê Vân muốn được Khang Thu Thủy kề cận bên mình, giữa chỗ đông đảo người ta?

oOo

Muốn giảm nhẹ nỗi buồn thương của Kiều Lê Vân, Khang Thu Thủy chỉ còn cách là chăm nom săn sóc nàng và đi kèm sát bên nàng tới chỗ này chỗ nọ.

Trước nay hẳn vẫn đinh ninh trong lòng: mẹ hẳn là người nhân đức hiền từ. Nào ngờ ngày nay hẳn đưa nàng về “ra mắt”, mẹ hẳn nở giận dữ xua đuổi nàng tàn nhẫn đến như vậy! Lúc ấy, hẳn thấy tội nghiệp cho nàng vô cùng, giận mình không cất được trái tim trao cho nàng để bù đắp vào vết thương của nàng, do mẹ hẳn gây ra.

Xem chớp bóng xong, hẳn đưa nàng về rồi lủi thủi trở về nhà hẳn. Trong đầu óc, hẳn không còn nhớ được đầu đuôi truyện phim ra sao, hay dở thế nào... mà hẳn chỉ còn nghe văng vẳng bên tay, các câu nói vô cùng đáng yêu đáng quý của nàng. Lúc hai người chia tay tạm biệt nàng nói: “Anh cứ yên lòng nghe em! Em không vì ba má anh, mà thay lòng đổi ý, phai nhạt tình yêu đối với anh đâu...”

Hắn đang rong xe từ từ trên đường về, vừa đi vừa suy nghĩ miên man... thì bỗng nghe có tiếng một cô gái kêu gọi:

- Anh ơi! Đợi em với!

Hắn nhận ra ngay tiếng Khang Tiểu Mai. Hắn dừng xe, quay cổ lại nhìn, thì thấy cô em ruột hắn rầm rập chạy tới:

- Anh! chờ em về với.

- Sao mà lại ở đây?

- Nhà con bạn em ở đây mà!

Khang Tiểu Mai thở hổn hển, rồi nhảy ngay lên mô tô, thích thú ngồi sau lưng anh:

- May quá! Hôm nay em “đại hên” nên mới bắt gặp anh ở đây. Nếu không, dù có biếu vàng, nhờ anh đi đón, anh cũng không thêm đi.

- Sao hôm nay không có “chú” nào đi “rước đèn” cả vậy?

- “Thằng” nọ, rồi thằng kia, thằng nào cũng đáng ghét hết. Từ nay trở đi, em không thêm chơi với tên bạn trai nào nữa.

- Sức mấy tin được lời cô!

Khang Thu Thủy không tin lời cô em gái cũng phải. Bởi vì Khang Tiểu Mai đã thề không thêm chơi với bạn trai, thề không biết bao nhiêu lần rồi, mà cứ mỗi lần thề xong chưa ráo mép, lại đã có một cậu bạn mới.

- à, anh! Nghe nói anh cũng có bạn gái rồi mà?

- Cô nghe nói lâu chưa?

- Anh giấu em, má cũng giữ bí mật, té ra lại chính ba cho em biết vụ này chứ!

- Em đi chơi từ sáng sớm bánh mắt, chưa về qua nhà lần nào sao?

- Chưa.

Sự thể xảy ra ở nhà, Khang Tiểu Mai chưa được biết rõ. Bây giờ cậu anh rồ ga cho xe chạy nhanh, vì không muốn nghe cô em lải nhải nhắc lại câu chuyện.

Chốc lát, đã về tới trước cổng nhà. Khang Thu Thủy dựng xe vào một chỗ. Khang Tiểu Mai múa xoay vòng cái xách tay:

- Cám ơn “bác tài tắc xi” nhé!

Khang Thu Thủy không thêm nói gì. Khang Tiểu Mai tiến vào sân. Bước vào tới phòng khách, cô gái thấy bầu không khí sao khác hẳn mọi ngày? Im lặng một cách đáng sợ... Thấy chị Lưu bước ra, Khang Tiểu Mai vội hỏi:

- Chị Lưu ơi! Sao thế này! Má tôi đâu?

- Đang tức giận.

- Tức giận tôi?

- Giận chú Thủy ấy.

- Thế ư?

Thật là chuyện lạ đối với Khang Tiểu Mai: tại sao mẹ cô lại có thể “tức giận ” cậu con trai cưng được? Chuyện xưa nay chưa hề có! Mẹ cô cưng nuông anh cô quá mức, đến nỗi cô phải ghen tức bao lần. Vậy mà hôm nay chuyện gì xảy ra, đến nỗi mẹ cô phải giận anh cô nhỉ? một nghi vấn “sốt dẻo” ghê!

Khang Tiểu Mai vội lên lầu, tìm vào buồng mẹ. Thò đầu nhìn vào, chỉ thấy một mình bà Viễn ngồi im lìm, cô gái liền bước tới bên cạnh, khẽ gạn hỏi:

- Má! Sao má ngồi một mình suy nghĩ gì đây? Bà đâu hả má?

- Chỉ tại chúng mày bất hiếu cả lũ, chọc tức tao muốn chết!

Khang Tiểu Mai ngồi xổm xuống bên gối mẹ, thỏ thẻ:

- Má đừng giận nữa đi! Từ nay má bảo gì con vâng lời này.

Bà Viễn nói liền một hơi:

- Thật tao không ngờ! Dẫu trong giấc mơ cũng không ngờ có thể xảy ra chuyện như thế.

- Chuyện gì vậy, má?

- Chỉ tại cái thằng anh mày đấy. Nó cứng đầu cứng cổ nói không nghe, bảo không được. Ai đời đi hạ mình muối mặt, chẳng còn ra tư cách gì nữa!

Thiếu tư cách? Khang Tiểu Mai nghi hoặc thắc mắc: Anh cô trước nay vẫn giữ tư cách lắm mà? Bất cứ về phương diện nào, Khang Thu Thủy cũng tỏ ra một chàng trai xuất sắc.

- Má! Phải chăng anh con thi cử chẳng được thành tích gì?

- Nếu nó không bỏ cái con ấy đi, thì hẳn học giỏi đậu cao đến đâu, tao cũng coi như vứt đi!

- Cô nào đó, không vừa ý má?

- Thôi, mày đừng nhắc đến nữa. Nói đến thêm xấu mặt, con ấy là một con tàn phế!

- Tàn phế? (Khang Tiểu Mai giật nảy mình).

- Hôm nay, nó rước cái con ấy về nhà cho tao với ba mày coi mặt. Con ấy cứ đi một bước lại lắc mình một cái, chướng mắt ôi là chướng mắt!

- Thọt chân sao?

- Chứ còn sao nữa! Tao tức uất lên muốn chết. Tao thật chưa hiểu tại sao anh mày lại mê cái con què quặt ấy được?

- Cũng có thể làm tâm trạng anh con đang lúc bất bình thường. Nếu tỉnh táo lành mạnh, lẽ nào anh ấy lại yêu thích một cô gái tàn tật như thế?

Bà Viễn càng bực tức:

- Hồng! Hồng hết rồi. Nếu chuyện này lọt ra ngoài người ta xì xào đàm tiếu rằng: “Cậu Cả nhà ông Tổng Giám Đốc có cô bạn gái thọt chân” thì tao mất mặt, chẳng còn dám vác mặt đi tới đâu nữa. Thường ngày, trước mặt tao, ai ai cũng khen nó giỏi nó hay. Bà Đồng - Lý Lưu, cứ gặp tao đâu là cười cười nói nói, một lời đùa “chị Sui”, hai lời hỏi thăm “anh Sui”. Ông bà ấy đã sẵn sàng chấm thằng Thủy nhà này làm con rể, mà cô con gái cưng của ông bà ấy, thì nào có “đui què mẽ sứt” gì đâu? Người đẹp nét ngoan! Thế mà nó cứ chê con nhà người ta, để rồi ngày nay... nó làm như thế!

Khang Tiểu Mai bỗng nảy ra một ý. Cô ghé gần tai mẹ, khẽ “mách kế”:

- Má à! Má có nổi nóng làm ầm lên, cũng chẳng được ích gì. Phải bình tĩnh nghĩ kế... ngăn rẽ đôi bên, khiến anh cả không còn dính dứ với cô ả đó nữa, thì mới được.

- Này Mai!

- Dạ?

- Đã biết như vậy, từ nay trở đi, mày đừng đỡ thằng anh mày việc gì hết, nghe! Nó nhờ gì mày cũng đừng làm.

- Đời nào con chịu giúp anh ấy? Bạn của anh chỉ là một cô gái què quặt. Con giúp anh nên chuyện, thì con có “đẹp mặt” gì đâu!

- Và còn mày nữa! Mày cũng phải chú ý đến hành vi của chính mày...

- Má cứ yên lòng!
- Thôi, đi ra. Và quay điện thoại cho ba mày, mời ổng về đây nhé!
- Con đâu biết ba hiện ở đâu?
- Chắc đang đánh cờ với bác chủ sự Hứa.
- Lúc này mà ba còn bụng dạ để đánh cờ! Thế thì thôi.

Khang Tiểu Mai lập tức chạy ra phòng khách, mở cuốn sổ, tìm số điện thoại nhà ông Hứa. Quay số rồi, cô gái áp ống nghe vào tai:

- A lô... à, em đó hả? Em nói giùm với bác Viễn tới nghe điện thoại, nghe em!

Lát sau, Khang Tiểu Mai hồi hã nói:

- Ba ơi! Ba còn đánh cờ ở bên đó nữa sao?

Đầu giây bên kia, có tiếng ông Viễn đáp:

- Ồ! Hôm nay tao thua bác Hứa mấy ván liền. Mà con ở đâu gọi tới vậy?
- Con ở nhà.
- Có chuyện gì thế?
- Má mời ba về sớm sớm cho.
- à, ba biết rồi.
- Ba ơi! Má đang buồn rầu. Con nghĩ ba nên về ngay thì hơn. Thua mấy ván cờ thì đâu có thiệt đồng xu nào! dù có thua tiền nữa, cũng thôi ba ạ.
- Ba chỉ đánh một ván cuối cùng nữa thôi. Tao phải thắng bàn này kỳ được mới nghe!
- Ba đừng quên má đang đợi, nghe ba!
- Ừ nhớ rồi. Thôi, cúp!

Khang Tiểu Mai đang còn muốn nói thêm những gì gì nữa... nhưng ông Viễn đã cúp điện thoại. Cô gái dẫu mở xịu mặt, chớp chớp đôi làn mi mắt, rồi đặt ống nói xuống máy, và... tha thần tìm vào phòng của cậu anh ruột. Vừa vào tới nơi, cô đã múa mép:

- Anh cả ơi! Má đang còn tức giận ghê lắm.

Khang Thu Thủy đáp:

- Thì em khuyên nhủ má dịu đi.

Khang Tiểu Mai ngồi xuống cái ghế phía trái, nói:

- Em đã khuyên can nhiều rồi. Em thấy rằng nỗi buồn giận này của má, chẳng phải cơn bực tức nho nhỏ trong chốc lát, mà có thể quên đi dễ dàng được đâu.
- Thế, chắc cô đã làm á tức giận?

Khang Tiểu Mai trở mặt nhìn:

- Đừng nói thế! Phen này anh đừng lấn át em như trước nữa. Anh tưởng em chưa biết chuyện gì xảy ra cả sao?
- Cô biết cái gì chứ?
- Chỉ vì anh có cô bạn gái, nên xảy chuyện.
- Có bạn gái chẳng phải là một cái lỗi. Trước nay cô có biết bao nhiêu là bạn trai, có ai tức giận cô hồi nào đâu?

- Tự nhiên! Bạn trai của em, gã nào cũng xinh trai dễ nhìn, nhanh nhẹn hoạt bát, chứ đâu có như cô bạn gái của anh...

Khang Thu Thủy dần mạnh giọng nói:

- Bạn gái của tao làm sao?

- Bạn gái của anh là một cô thọt chân, tất nhiên má phải tức giận.

Khang Thu Thủy nghĩ rằng chẳng cần phải tranh luận với em gái mình làm gì, nên hấn làm lơ, cúi xuống tiếp tục xem sách. Cứ thực mà nói, lúc này đầu óc hấn vẫn thản nhiên, bởi vì hấn tự ình đã lựa chọn đúng đắn khi yêu Kiều Lê Vân. Khang Tiểu Mai thấy anh im lặng, lại nói:

- Anh cả à! Em hy vọng anh không xử sự theo cảm tình. Anh kết bạn với cô ấy, dắt cô ấy đi chơi đây đó... Cứ thật mà nói, chẳng xứng đáng chút nào...

- Thế nào là không “xứng đáng”? Vậy cứ phải yêu mấy cô “thiên kim tiểu thư”, như con gái các ông Tổng giám đốc, Đồng lý, Đại tá, Thiếu tướng... mới “xứng đáng” sao? Này Mai! Anh nói thật cho em nghe: Hạng người như anh đây tuyệt đối không muốn phục vụ mấy cô “lọ cổ bình sứ cắm hoa” đó đâu.

Khang Tiểu Mai vẫn chưa chịu thua:

- Đàn ông con trai nào lại chẳng thích con gái đẹp? Chỉ trừ có anh... Hừm, xem ra...

Khang Thu Thủy gấp cuốn sách lại:

- Làm sao?

- Nếu không phải anh “độc chứng” thì cũng là chuyện lạ.

Khang Thu Thủy nhìn ra bên ngoài cửa sổ:

- Ủ, tao “độc chứng” ra đấy, đã làm sao nào? Mà chẳng cần can dự vào việc riêng của tao. Dù cha mẹ cũng chẳng cần can dự vào việc của tao. Tao yêu một cô gái thọt chân, hay tao yêu một... bộ xương khô đi nữa, cũng mặc xác tao!

- Ba má và em không nở lòng làm ngơ, bỏ mặc. Nếu anh tỏ ra bình thường, tự nhiên gia đình để mặc anh... A! hèn chi trước nay, giới thiệu cho anh bao nhiêu cô gái xinh đẹp, anh đều không thèm ngó ngang đến. Thì ra anh độc chứng... gần gần như vậy!

Khang Thu Thủy ngồi xuống, lại mở sách ra:

- Thôi, Mai! Tôi xin cô đi đi. Tôi còn phải học bài.

Khang Tiểu Mai tỏ ra rất ngạc nhiên:

- Ủa? Anh còn học được kia ư? Nếu là em, sợ rằng cơm em cũng bỏ, không ăn nổi, nữa là học!

- Cho nên, em chỉ nên ở nhà lo học, để lên Đại học.

- Còn anh, anh học tới tốt nghiệp Đại học, để làm gì? Bất quá cũng chỉ đến... cưới một cô vợ thọt chân là hết.

- Em không hiểu được cội rễ của ái tình.

Khang Tiểu Mai đưa ngón tay vuốt mũi một cái tỏ vẻ không thiết nữa:

- Thôi, mặc anh!... Hừm! Không hiểu cô gái thọt chân ấy đã cho anh ăn bao nhiêu bữa mê thuốc lú? Mà sao anh si tình đến thế!

- Tôi cảnh cáo cô nhé: Từ nay trở đi, tôi không cho phép cô đả động đến tiếng “cô gái thọt” nữa! Nghe chưa?

- Thế anh bảo em nói thế nào?

- Cô ấy có họ có tên đảng hoàng, cứ thế mà gọi.

- Xin lỗi! Nhưng em còn chưa có hân hạnh được biết cao tính phượng danh của cô gái xinh đẹp vẹn toàn ấy là gì.
 - Đi ra! Ra, ra khỏi đây lập tức! Và tôi tuyên bố dứt khoát cho cô hay: từ nay tôi không thích cô bước chân vào phòng của tôi nữa! Hừm! Đã chẳng nói giúp vào cho “người ta”, lại còn nói ra những lời trái tai xóc óc. Chẳng có chút gì gọi là tình máu ruột, anh em nâng đỡ lẫn nhau!
 - Ấy! Chính vì nghĩ tình máu ruột, em mới thật thà nói ra ý nghĩ của em. Nếu là người ngoài, thì chong mắt lên mà chờ đợi em suy nghĩ, em cũng chưa rĩ rằng!
 - Nhưng trong vụ này, tốt hơn hết là em cứ nhắm mắt quay đi, đừng đoái hoài tới việc của anh. Và từ nay anh cũng không can dự vào việc của em nữa... là xong!
 - Nhắm mắt mà tưởng tượng ra cô gái yêu quý của anh, thì cũng cũng chẳng thú vị gì cho em...
- Và Khang Tiểu Mai vừa bước ra ngoài vừa nói tiếp:
- Thà em đi ngủ một giấc, kéo uống thời giờ.
 - Tạ Ôn trời đất!

Cô em gái đã bỏ ra ngoài thật rồi. Khang Thu Thủy nghĩ lại, tức giận muốn chết, không còn bụng nào đọc sách nữa.

15. Chương 15

Sau nhiều lần họp bàn trong gia đình, mọi người nói đến mấy cũng không lay chuyển được ý định của Khang Thu Thủy. Lần nào, trước mặt cha mẹ, hấn cũng tỏ ra vô cùng kiên quyết: Đã yêu Kiều Lê Vân rồi, nhất định không thay dạ đổi lòng!

Phần ông bà Khang Định Viễn thì sao? ông bà vẫn còn hy vọng...

Nhất là bà Viễn: Bà vẫn chưa chịu thua Bà nghĩ, dù con bà kiên quyết đến mấy đi nữa, đây cũng chỉ là một mối tình lửa rơm bông bột nhất thời. Ngọn lửa sẽ nguội dần, con trai bà sẽ hết yêu cô gái tàn tật nọ. Thêm vào đó, còn áp lực liên tục của cha mẹ nữa, thì Khang Thu Thủy thế nào cũng phải nghĩ lại.

Hôm ấy là lần họp bàn thứ tư Sau khi giải tán, chưa ai chịu ai, Khang Thu Thủy lại cười mô tô đi tìm Vân.

Trong phòng khách, còn lại ông bà Viễn và cô con gái.

Mặt bà Viễn sa sầm. Kể từ hôm Khang Thu Thủy dẫn Kiều Lê Vân về nhà này, mặt bà chưa bao giờ thoáng hiện nụ cười. Ban ngày luôn dăm chiêu buồn giận, ban đêm bà còn mất ngủ, thao thức từng cơn.

ông Viễn thì không quá khắt khe như vợ; nên ông chỉ vì áp lực của bà mà phải tỏ ra cứng rắn trước mặt con trai, chứ trong thâm tâm, ông vẫn hoài nghi lưỡng lự. Bây giờ, thấy bà quá uất ức buồn khổ, ông đảo mắt ra dấu cho con gái... Khang Tiểu Mai rất thông minh láu lém, nên hiểu ngay ý cha bảo mình khuyên lớn an ủi mẹ. Cô liền bảo bà Viễn:

- Má à! Con nghĩ nếu má cứ lên cơn uất giận hoài, thì chỉ thêm khổ thân, hại sức khỏe, chứ có ích gì đâu? Con chắc anh Cả sẽ không yêu cô Vân lâu dài đâu, má lo ngại làm gì. Dù mặt mũi có đẹp bằng tiên, dù ăn nói không khéo bằng rồng bằng rắn, một cô gái què quặt cũng không thể nào níu kéo ràng buộc được một chàng trai lâu bền.

Bà Viễn đồng ý với con:

- Tao cũng nghĩ thế, nên tao muốn gây áp lực, để nó bỏ con đó au!

ông Viễn nhỏ nhẹ bảo vợ:

- Minh à! Gây áp lực như vậy cũng đủ rồi.

Bà Viễn lại bực mình, giọng gắt gỏng:

- Tôi thấy chưa ra gì cả, chưa thấm vào đâu! ông cũng nên nghĩ dùm kế cách gì để cứu vãn cho nó chứ.

- Không phải tôi không muốn đưa biện pháp ra, mà vì tôi chưa nghĩ được biện pháp nào hay cả.

- Chỉ tại ông đấy. Con hư tại bố! Cho nó đọc sách báo Tây, rồi tư tưởng nó quá phóng túng, chẳng còn coi gia phong ra gì!

ông Viễn lặng im. Khang Tiểu Mai xen vào:

- Má à! Má đừng trách ba nữa. Để con thử nghĩ một biện pháp, xem có thể làm cho cô Vân sồn lòng được chẳng.

- Mày nói ngay đi xem?

Bị mẹ thúc bách, đôi mắt Khang Tiểu Mai long lanh lên suy nghĩ, rồi cô ghé tới gần, choàng hai tay ôm lấy cổ mẹ mà thì thào, như sợ có người ngoài nghe lọt lời mình nói... Nghe con gái mách kế xong, bà Viễn quay hỏi chồng:

- Ông nhận thấy thế nào? Có nên thử một chút không?

ông Viễn suy nghĩ một lát, rồi chắc lưỡi:

- Cũng được, để thử coi thế nào...

- Tôi quyết không tin một đứa con gái tàn tật lại có ma lực mê hoặc con tôi, đến độ nó không thể tỉnh ngộ ra được.

Đó là lời kết luận sau chót của bà Viễn.

o0o

Hôm sau, Khang Tiểu Mai hí hửng tìm vào phòng mẹ hỏi:

- Má ơi! Không ngờ anh Cả lại ghi rõ địa chỉ cô Vân.

- Tao đã nói chắc là có mà!

- Con phải khéo léo lắm mới mò ra được.

- Tìm thấy ở đâu vậy?

- Ở mặt bìa bên trong của một cuốn sách in.

Khang Tiểu Mai đắc ý tiếp:

- Má nghĩ xem, con có nên làm nữ nhân viên tình báo chẳng?

- Mặc ý mày. Tao chỉ cần làm sao cho anh mày hết cặp bồ với con đó, là tao yên tâm.

- Má cứ yên tâm đi. Cứ đả kích hai người liên tiếp, dù họ gan lì đến mấy cũng phải sồn lòng mà bỏ nhau. Má à! Giờ con đi đây...

- Đi đi! Sao cho được việc thì làm.

- Má mất ngủ đã quá nhiều rồi đấy. Nên nằm ngủ lấy một giấc.

- Ngủ làm sao được! Buồn là buồn muốn chết luôn.

Khang Tiểu Mai nhíu cặp mày, lui ra. Mấy hôm nay, cô gái vì giúp mẹ chống lại tình yêu của anh đối với Kiều Lê Vân, mà được mẹ tin cậy, nên cô vui thích lắm.

o0o

Chiếc taxi dừng lại, Khang Tiểu Mai từ trong xe nhào ra, trông như một ngọn lửa đỏ rực: Cô gái vận đồ màu hồng khắp mình; từ áo, váy cho tới xách tay, đôi giày đều màu đỏ. Cho tới cặp môi son, mười móng tay cũng đỏ chót.

Mở ví trả tiền xe rồi, cô đứng nhìn chăm chú một lát... Đúng rồi, đây chính là cư xá Trung Dũng, và cái nhà trước mặt là nhà họ Kiều...

Cô tiến tới ấn chuông. Người ra mở là bà Kiều Khắc Văn. Bà nghi hoặc đưa mắt nhìn cô gái lạ từ đầu đến chân, rồi mỉm cười hỏi:

- Thưa cô, cô tìm ai?

- Thưa bà, đây là nhà cô Lê Văn, phải không ạ?

- Phải.

- Cháu muốn xin được gặp cô ấy.

- Cô là...

- Thưa bác, cháu là Khang Tiểu Mai. Và bác thứ lỗi: bác là bác Văn, phải không ạ?

- Tôi là má của Kiều Lê Văn đây. Mời cô vào chơi.

Chẳng cần hỏi kỹ, bà Văn cũng đã thâm đoán được cô gái này là con nhà ai rồi. Thấy cô ăn nói có lễ phép, tự nhiên bà vui lòng tiếp đón.

Vào đến phòng khách, Khang Tiểu Mai rất chú ý đến cách trang hoàng sắp đặt. Cô còn e ngại rằng anh cô đã có mặt ở đây chẳng?

- Mời cô ngồi dùng trà.

- Dạ, cháu cảm ơn bác.

Rồi Khang Tiểu Mai kể ngay lai lịch của mình:

- Thưa bác, cháu là em ruột anh Thu Thủy đây ạ. Hôm nay cháu đường đột đến thăm, không có báo trước, kể ra thật vô lễ. Mong bác lượng thứ cho.

- Sao lại nghĩ thế? Tôi rất vui mừng hân hạnh.

- Thưa, cô Văn có nhà không ạ?

- Có.

- Cháu muốn được gặp cô một chút mà.

- Thế, hai bên đã từng...

- Thưa, chưa từng quen biết nhau.

- Được rồi. Để tôi gọi em ra. Cô ngồi chơi!

Bà Văn thâm nghĩ: Gặp mặt một chút thì chẳng có gì đáng kể. Vả lại cô gái này còn non trẻ, lại là em ruột của Khang Thu Thủy, thì càng nên cho gặp con mình. Bà đẩy cửa buồng bước vào, thấy Kiều Lê Văn đang ngồi ở bàn viết nhật ký. Nàng hỏi:

- Ai đấy má? Anh Thủy đến chẳng?

- Em gái hân.

Thật bất ngờ. Kiều Lê Văn đặt cây bút xuống, đứng ngay dậy, thắc mắc hỏi:

- Cô ả đến làm gì nhỉ?

- Cô ta nói muốn gặp con.

- Con không muốn tiếp đâu. Con là kẻ không thể tiếp ai cả.

- Kìa con! Con vẫn giữ lời nói đó hoài. Biết đâu, Thu Thủy sai cô ấy đến thì sao? Chúng ta không nên ngờ cô ấy có ác ý. Thêm nữa, má đã trót nói rằng con có nhà.

- Con rất sợ gặp người lạ mặt.

Bà Văn hết sức dỗ dành con:

- Chải sơ mái tóc lại đi. Sợ dĩ mình nên tiếp, là vì cô ta là em Thu Thủy. Con cũng nên tỏ vẻ ân cần một chút.

Kiều Lê Văn không nói gì, nhưng cũng đến trước gương chải tóc. Và bà Văn lấy ra một bộ áo quần đẹp để cho con thay.

- Thay đồ đi. Dẫu sao cũng không nên vận đồ ngủ để tiếp người ta.

Lát sau, Kiều Lê Văn bước ra phòng khách, có mẹ đi kèm phía sau. Khang Tiểu Mai tuy đã biết Kiều Lê Văn bị thọt chân, nhưng chưa biết nàng đi đứng nghiêng lệch tới độ nào, nên lúc ấy, cô gái đặc biệt định thần chú ý...

Cô thấy Kiều Lê Văn đẹp thì đẹp thật, nhưng bước đi lệch mình vẹo chân như thế, quả là cô gái tàn tật, không thể che dấu được ai.

Và cô thầm nghĩ: “Như vậy, chẳng nên trách mẹ mình khắc nghiệt, khi bà phản đối việc kết giao giữa anh Thủy và cô này”.

Bấy giờ bà Văn gương tươi cười:

- Xin lỗi cô Mai nhé! Chúng tôi để cô đợi chờ hơi lâu.

Và bà quay bảo con gái:

- Vân con! Cô Mai là em ruột anh Thủy đó. Con ngồi tiếp cô, để má vào bếp trông nom công việc.

Bà Văn đã bỏ vào trong, hai cô gái khẽ gật đầu chào nhau, rồi Kiều Lê Văn nói trước:

- Mời cô ngồi.

Ngồi đối diện Kiều Lê Văn, Khang Tiểu Mai bối rối, không biết ăn nói ra sao. Trong lúc cô gái còn do dự, Kiều Lê Văn lấy bộ điệu đông dạc bệ vệ mở lời:

- Thưa cô Mai, cô là vị khách rất bất ngờ và xinh đẹp nhất trong số các tân khách đến thăm gia đình tôi, từ mấy năm nay. Tôi cảm thấy rất vinh hạnh.

Bấy giờ Khang Tiểu Mai mới uyển chuyển ứng đáp:

- Cô thật quá khen! Trước nay, tôi thường được nghe anh cả tôi nhắc nhở đến cô. Nay tôi mạo muội tìm tới gặp cô, bởi có lệnh sai khiến, cô ạ.

- Anh cô bảo đến?

- Thưa, ba tôi sai đi.

- Thế, cụ nhà...

Khang Tiểu Mai tỏ ra biết trấn an người khác:

- Cô đừng ngạc nhiên thắc mắc. Ba tôi chỉ muốn được gặp lại cô một hôm.

- Cần gặp lại tôi...

Thật lạ lùng khó hiểu! Kiều Lê Văn thầm nghĩ: nếu ông ấy muốn gặp mình, tại sao không sai Khang Thu Thủy đến, lại sai Khang Tiểu Mai? Khang Thu Thủy đâu? Không có nhà ư? Hay chàng đã bị cha mẹ cấm ngặt, không cho phép đến nhà mình nữa?... Chắc không phải như thế: Khang Thu Thủy đâu còn là đứa bé lên mười!

Vậy sự tình ra sao?

Nàng đang thắc mắc, suy tư, thì Khang Tiểu Mai tiến vào đề:

- Thưa cô, tôi chỉ mong được phép đón cô đi...
- Đi về nhà cô?

Kiều Lê Vân còn chưa hết buồn tủi về việc xảy ra hôm nọ, nên ngần ngại tiếp:

- Còn tới để...
- Thưa không. Mời cô tới trụ sở công ty của ba tôi. Ba tôi muốn một mình tiếp chuyện cô.

Suy nghĩ một lát, Kiều Lê Vân cảm thấy thái độ của cha Khang Thu Thủy bữa hôm xảy chuyện buồn, xét ra còn có thể chấp nhận được. Dầu sao ông Viễn còn trầm tĩnh, giữ phép lịch sự, ăn nói đứng đắn, đáng nể vì...

Nghĩ thế, nàng rần rỏi bảo Khang Tiểu Mai:

- Được rồi. Tôi đi theo cô.

Khang Tiểu Mai tươi cười thoải mái, trong bụng mừng rỡ vì đã thi hành xong nhiệm vụ, thành công rồi sẽ về nhà kể công với mẹ một phen, Kiều Lê Vân lại nói:

- Cô Mai à! Để tôi phải thưa trước với má tôi đã.
- Vâng. Tất nhiên phải thế.

Kiều Lê Vân vừa bước vào cửa bếp, bà Văn đã đưa tay nắm lấy tay con, nụ cười tươi vui nở trên môi, đầy ý khuyến khích cổ vũ.

- Má ơi...
- Hai bên nói chuyện gì, má đã nghe hết rồi. Con đã nhận lời đi, thì cứ đi đi. Đây là một thử thách rất tốt cho việc trui luyện ý chí, để khiến con trở nên can đảm hơn nữa.
- Có nên thay bộ đồ khác nữa chẳng?
- Mặc như vậy được lắm rồi. Xách cái xách da nữa là đủ. Để má đi lấy cho con.
- Để con đi lấy.

Bà Văn cùng theo con vào buồng, lấy ít tiền bạc bỏ vào xách tay cho con, rồi dặn đi dặn lại:

- Dù thái độ của người ta đối với con như thế nào, con cũng cứ bao dung nhẫn nại, bởi ông ấy là một bậc trưởng thượng, thêm nữa, lại là cha ruột của Thu Thủy, nghe con!
- Vâng, con biết thế.
- Con ạ, càng ngày má càng thấy yên lòng, vì thấy con mỗi lúc thêm can đảm hơn.
- Anh Thủy cũng nói: người mềm yếu thì không khi nào thực hiện được nguyện vọng của mình.
- Hấn nói hoàn toàn đúng.

Đưa chân con gái và cô khách rồi, bà Văn đóng cổng cài then, lủi thủi quay trở vào nhà, miệng còn lẩm nhẩm một mình. Đúng ra, ở tuổi bà, cái bóng dáng này thật có phần già trước tuổi...

16. Chương 16

Cô gái láu lém Khang Tiểu Mai dẫn Kiều Lê Vân tới cửa văn phòng của cha, rồi hạ giọng khẽ bảo:

- Vì ba tôi muốn gặp riêng cô, nên tôi không vào.

Nói rồi cô gái đưa tay đẩy cánh cửa vào. Kiều Lê Vân không kịp ngần ngừ do dự, phải bước ngay vào văn phòng. Ông Khang Định Viễn ngừng lên nhìn. Nàng vội chào:

- Thưa bác ạ! Cô Mai nói bác cần gọi cháu tới đây?

ông Viễn đứng dậy trở tay:

- Phải. Mời cô ngồi.

- Cảm ơn bác.

Kiều Lê Vân nghiêm trang ngồi xuống ghế, bên cạnh bàn giấy.

ông Viễn lại ngồi xuống cái ghế xoay chuyển của mình, và xoay hướng đối diện với cô gái.

- Thưa cô Vân, cô thứ lỗi đã làm phiền cô quá bộ tới đây.

- Thưa, không sao ạ. Chẳng hay bác có điều gì dạy bảo?

- ...

Thong thả rút một điều thuốc ra khỏi bao, rồi ông Viễn mới êm ái nhỏ nhẹ nói:

- Cô Vân à! Cô thật hiền hậu, tốt bụng, lại xinh đẹp, nên Thu Thủy phải nghiêng lòng mến yêu.

- ...

Nàng nghe nói, lại cảm thấy lo buồn hơn là thích thú. Nhưng nàng cứ tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

- Thủy hẳn đã yêu mến cô đến thế, thì lẽ ra không còn vấn đề gì nữa. Nhưng hiềm nỗi: tính khí má Thủy hơi khó. Trong nhà hơi có một chuyện bất như ý, ấy là bà ấy làm ầm cửa ầm nhà, tưởng có thể một sống một chết.

Đương nhiên, Kiều Lê Vân đã hiểu ông Viễn muốn nói chuyện gì rồi. Nàng vẫn lặng thinh, chờ nghe cho đến hết.

- Cô Vân à! Cô là người thông minh tế nhị, cô nên nghĩ lại và giúp cho gia đình tôi được hòa thuận êm ả như cũ, giúp ạng sống của nhà tôi được vững mạnh yên ổn... (giọng ông trở nên trầm trọng hơn). Và điều tối quan trọng vẫn là: vì học vấn, tương lai sự nghiệp của Thu Thủy... tôi khẩn thiết yêu cầu cô dứt bỏ mối liên lạc, từ nay đừng đi lại gặp gỡ hẳn nữa.

Thật giống như mũi dao sắc bén đâm mạnh vào trái tim Kiều Lê Vân! Người ta đòi nàng hy sinh thứ gì cũng có thể được. Duy có tình yêu giữa nàng và Khang Thu Thủy thì không thể... Nếu bắt nàng hy sinh, thì thật là điều tàn khốc đến cực điểm...

Nàng cúi đầu, răng cắn vào môi, chịu đựng cơn đau xót mà người ta vô tình đem đến cho nàng.

Thật ra, nàng là cô gái cứng cỏi can đảm. Nếu không, lúc này không òa lên khóc lớn, cũng phải đứng bật dậy, bỏ chạy đi rồi.

ông Viễn lại nói tiếp:

- Cô Vân ơi! Đây quả là chuyện vạ bất đắc dĩ, tôi mong mỗi cô lượng tình hiểu thấu, giúp cho chúng tôi. Và cố nhiên, để đền đáp lại, chúng tôi cũng phải có chút gì tặng cô, gọi là tỏ lòng biết ơn.

Bấy giờ Kiều Lê Vân mới nói:

- Thưa bác, cháu nghĩ rằng ái tình là một cái gì song phương. Dù cháu đáp ứng lời yêu cầu của bác đi nữa, mà...

- Thu Thủy?... Về phần Khang Thu Thủy, thì tôi với má hẳn sẽ có cách.

- Được rồi! Nếu vậy, cháu nhận lời.

- Ô! Cô Vân! Cô thật... cô thật cao cả, đại lượng. Toàn thể gia đình tôi sẽ đều cảm động vì cô.

Nàng ngừng đầu nhìn ông Viễn, rồi đứng dậy:

- Cháu là một đứa con gái có tật. Cháu chịu đựng đau khổ đã quen rồi. Chỉ mong mọi người ở bên nhà cố gắng an ủi anh ấy.
- Nhất định là thế. Chắc chắn chúng tôi phải hết sức.
- Vậy cháu xin cáo biệt.
- Ấy, khoan đã.

ông Viễn lẹ làng rút cái ngăn kéo, lấy ra một tấm chi phiếu đã ký tên sẵn:

- Cô Vân ơi! Tôi đã nói phải đền đáp lại cô chút gì. Vậy cô vui lòng nhận lấy cái này gọi là...

Nàng đảo mắt nhìn lại, thấy ghi một món tiền lớn, thì lòng sôi lên, tức giận vô cùng! Nhưng nàng bỗng sực nhớ lời mẹ dặn khi bước chân ra đi: “Bất luận trong tình thế nào, cũng cứ tạm nhẫn nhịn. Ông ấy là vị trưởng thượng, hơn nữa, còn là cha của Thu Thủy”.

Bởi kịp thời nhớ ra lời mẹ dặn, nên nàng nén được cơn giận dữ. Nếu không, nàng dám nhảy lên, vung tay tát mấy tát vào mặt ông ta!

Nghĩ lại một chút, nàng thả nhiên với tay, cầm lấy tấm chi phiếu bỏ vào xách tay, và còn bình tĩnh nói:

- Xin cảm ơn!

Nàng bước ra ngoài, ông Viễn còn đi theo sau, luôn miệng cảm ơn nàng, khen nịnh nàng, an ủi nàng bằng những lời hoa mỹ, khách sáo có, cảm động cũng có. Ông tiễn chân nàng ra đầu cầu thanh, nàng bước ra ngoài cửa sổ, ông mới trở vào văn phòng.

Ra đến ngoài cổng sổ, nàng thấy Khang Tiểu Mai còn đứng đợi ở đấy. Nàng gượng nụ cười thả nhiên cứng cổ nhìn cô gái. Khang Tiểu Mai cũng tươi cười đáp lại. Cô gái vốn rất tinh khôn láu lém, nên lúc ấy không hề nhắc hỏi chuyện gặp mặt giữa cha cô và Kiều Lê Vân. Khang Tiểu Mai chỉ nói:

- Để tôi đưa cô về!

Như không thềm đếm xỉa đến hảo ý của cô gái, Kiều Lê Vân chỉ giả bộ tươi cười nói:

- Tôi với ba cô nói chuyện thật vui vẻ, hiểu nhau rất mau chóng. Cảm ơn cô đã đưa tôi đến, lại đứng đây đợi tôi.
- Có gì đâu! Có như vậy mới phải chứ!

Miệng tuy nói thế, nhưng trong bụng Khang Tiểu Mai rất lấy làm lạ. Cô gái thắc mắc e ngại: Phải chăng cha cô đã ưng chịu chấp nhận Kiều Lê Vân?

Nhưng Kiều Lê Vân lại nói:

- Cô Mai à! Nói thế chứ, để tôi về một mình được rồi. Vì có thể ba cô còn có chuyện cần nói với cô đấy.
- Vâng. Nếu vậy, mời cô về, tôi phải ở lại đây. Chào cô nhé!

Dứt lời, Khang Tiểu Mai quay mình, chạy ngay vào sở làm của cha Kiều Lê Vân bước từng bước nặng nề thất thế. Nàng đau đớn thở dài, nhưng nén được niềm đau trong lòng, không để nước mắt ứa ra ngoài mặt. Chỉ khi nào nàng ngồi đối diện Khang Thu Thủy, hoặc nỉ non tỏ vẻ trong vòng tay chàng, thì mới chịu để nước mắt tuôn trào mà thôi. Có thật nàng đã quyết không gặp lại Khang Thu Thủy nữa? Và Khang Thu Thủy liệu có dứt khoát cắt đứt dây tình?

Hẳn nhiên, đôi thanh niên nam nữ này sắp sửa phải khốn khó vì tình yêu...

oOo

Về đến nhà, Kiều Lê Vân lập tức đổi khác: Nét cương cường kiên nhẫn của nàng tan rã hết cả. Nước mắt tuôn ra đầm đìa đôi má. Nàng giận mình không đủ can đảm lôi tấm chi phiếu trong xách tay ra, xé nát vụn đi cho vơi bớt cơn đau đớn uất ức này. Chẳng cần hỏi, bà Văn cũng đã biết con gái vừa bị uất ức trở về. Bà buồn bã ôm lấy con. Bà nhún động đôi vai, mấp máy cặp môi mấy lần, mà chưa nói ra được tiếng nào. Bà biết nói gì bây giờ đây? Bà không biết an ủi con gái bằng những lời lẽ gì cho đúng và hữu hiệu nữa...

- Má!... Má ơi! Cha hấn đã sỉ nhục lòng tự tôn tự ái của con. Ông ấy trao cho con một tấm chi phiếu lớn.
- Một tấm chi phiếu? Để làm gì chứ?
- Để được con nhận lời: không gặp mặt con trai ông ta nữa.
- Sao có chuyện vô lý như thế được?

Bà Văn tức giận nói tiếp:

- Để gì đem tiền bạc ra cân lường tình yêu!
- Má ơi! Con...
- Con à, má...

Kiều Lê Văn nghẹn ngào, cổ ngắt ngang lời mẹ:

- Nhưng con đã nhận lấy tấm chi phiếu rồi. Chẳng phải con muốn lấy, mà vì con muốn nhẫn nhịn đến cùng, con không nỡ xúc phạm đến cha anh ấy một lời nào cả.

Bà Văn khen con:

- Người ta gây uất ức cho con đến thế nào, con vẫn lạnh lùng bình tĩnh, rõ ràng là con ứng phó khôn khéo, tỏ ra có suy xét và được giáo dục cẩn thận. Như vậy, mẹ rất an tâm. Con ạ! Nhẫn nhịn và dung thứ cho kẻ khác, lòng mình còn được hã hê hơn là chửi mắng người ta, đánh đập người ta.
- Má à! Vậy con nhận lời ông ta, con không gặp mặt Thu Thủy nữa.
- Cái đó thì... cũng được! à, con ra đi chưa được bao lâu, thì Thủy hấn gọi điện thoại tới, và cho biết hấn đang đọc sách ở Thư Viện.
- Má có cho anh ấy biết rằng con đi gặp ba anh ấy?
- Không, má không nói.

Bà Văn không nói là hay lắm. Kiều Lê Văn thở một hơi dài nhẹ nhõm. Vì nàng nghĩ: hãy để chậm chậm rồi hãy cho Thủy biết vụ này, Thủy sẽ đỡ đau khổ hơn. Bà Văn lại khen:

- Cái thằng Thủy thật có chí có nết. Dù đang đau khổ vì tình yêu, hấn vẫn chăm học. Bình tĩnh được như hấn, thật hiếm có.
- Qua đường đây, anh ấy còn nói gì nữa không?

Bà Văn nhìn đồng hồ:

- Hấn dặn: Sau nửa tiếng đồng hồ nữa, sẽ đợi con ở chân núi. Tính ra lúc này cũng quá năm phút rồi.

Kiều Lê Văn bỗng đổi ý:

- Má à! Con còn có thể gặp anh ấy lần chót?

Bà Văn không nói gì. Mà thật ra, bà còn biết nói gì nữa?

Nhìn con gái lau vội nước mắt, lật đật ra đi rồi, bà mới lau nước mắt của bà. Đáng thương thay, cái lòng thương của các bậc cha mẹ trên đời đối với con cái, nhất là lòng thương của bà Văn đối với Kiều Lê Văn...

Vì đã quá quen thuộc với tầm vóc người và nhất là bước đi lệch mình của Kiều Lê Văn, nên vừa trông thấy bóng dáng một thiếu nữ xuất hiện từ xa, Khang Thu Thủy đã nhận ngay ra nàng, và hấn mừng rỡ như điên, lao mình chạy xuống đón nàng, miệng cất tiếng gọi:

- Vân ơi!... Em ơi!...

Phần nàng, hình bóng hấn cũng đã in sâu trong tâm khảm, nên lúc ấy, tuy bước đi mệt mỏi, nàng cũng liều chạy nhanh về phía hấn. Cả hai cùng chạy nhanh, vì cái đoạn đường tuy ngắn ngủi ấy, đối với họ, vẫn còn dài như trăm dặm cách xa.

Cuối cùng, hai người ôm chầm lấy nhau mà thở hổn hển.

- Vân em!

- Anh Thủy!

Khang Thu Thủy hồi hộp như đã phải xa lìa nàng cả mấy tuần nay rồi. Còn Kiều Lê Vân? nàng chỉ cảm thấy khía cạnh đau đớn của cuộc tái hội.

Hai người lại ngồi dưới bóng cây lớn, không có bộ đồ hội họa, cũng chẳng có cây đàn violon. Hôm nay chỉ có tiếng chim hót và gió thổi đùa lá cây xào xạc. Và bầu không khí hôm nay khác hẳn những ngày đã qua.

Chưa ai nói với ai một câu. Họ cứ ngồi ngẩn ngơ nhìn nhau... Sau, Khang Thu Thủy cảm thấy như ngẹt thở, hẳn phải cất tiếng nói trước:

- Kìa Vân, em làm sao thế này?

- Em... em thấy rằng... em cần phải cho anh hay: Lần gặp mặt này là lần cuối cùng của chúng ta.

- Không! Vân ơi!

Khang Thu Thủy hoảng hồn, nắm hai tay nàng mà lắc thật mạnh:

- Không được! Em không thể làm thế được. Anh sẽ phát điên mất!

Quả nhiên, nàng òa lên khóc và... nhào người vào lòng hắn, tiếp tục nức nở, nước mắt tuôn như mưa. Nằm gọn trong vòng tay người yêu mà khóc, nàng mới cảm thấy hết nghẹt cứng ở tim, choáng váng ở óc, lòng nhẹ hẳn đi. Nếu không, nỗi đau đớn cứ tích lũy dồn nén mãi mãi, thì có lẽ tâm linh nàng sẽ nổ tung mất thôi.

Khang Thu Thủy ôm người yêu trong lòng, đưa bàn tay lên nhẹ nhàng vuốt mái tóc óng ả của nàng. Hắn tuy có cảm giác êm ái, nhưng vẫn còn chưa hết lo sợ: Người yêu khóc lóc đòi chia lìa khiến trái tim hắn đau như xé.

- Em Vân!

Tiếng gọi trong hơi thở của chàng trai đau khổ, không đủ cho vách núi dội lại thành tiếng vang, cũng không đủ làm ấy con chim non trên cành cây phải giật mình, và khung cảnh xanh xanh với bầu không khí dưới chân núi này càng thêm lạnh lẽo tịch mịch.

- Em không chịu nói với anh nữa sao?

Giống như một đứa bé ngây thơ, nàng cọ đôi mắt đầm lệ vào ngực áo của hắn.

Hắn nâng cằm nàng lên để nhìn mặt, một khuôn mặt khiến ai ai trông thấy cũng phải thương mến hết lòng, tuy có ngấn nước mắt, nhưng vẫn có sức hấp dẫn mê hồn kỳ lạ.

- Anh Thủy ạ, sự thế đã xảy ra như vậy... Sáng nay, em gái anh đột nhiên đến tìm em tại nhà...

- Em gái anh? Nó...

- Cô ấy thật là vị sứ giả xinh đẹp...

Sau khi được nàng kể cho nghe tường tận đầu đuôi câu chuyện, Khang Thu Thủy giật mình nổi nóng ùng ùng:

- Sao lại có thể thế được? Tại sao mọi người có thể đang tâm sỉ nhục em bằng cách ấy! Quá quái thật! Anh không thể nào chịu nổi nữa!

- Anh Thủy! Anh Thủy! Hãy bình tĩnh hơn một chút.

- Vân ơi! Anh không thể sống không có em. Nếu quả thật đây là lần gặp nhau cuối cùng, thì thà anh chết ngay cho thoát kiếp.

Nàng vội đưa tay bịt miệng hắn, và lắc đầu can khuyên:

- Anh! Em không cho phép anh nói thế.

Và bàn tay nàng từ từ vuốt xuống ngực hần. Tâm trạng nàng thật vô cùng mâu thuẫn. Nàng đã khẳng khái nhận lời ông Viễn, để rồi lúc này nàng lại hối hận vì hành động khẳng khái chốc lát đó. Nàng nói đi nói lại:

- Anh Thủy ạ, em phải xa lìa anh, là để cho gia đình anh hòa thuận yên lành, để má anh khỏi đau ốm nguy hiểm, để anh yên chí lo xây dựng tương lai.
- Anh không cần! Anh không thiết!
- Vì yêu em, anh không thể trả một cái giá quá cao như thế.

17. Chương 17

“Bộ ba” trong nhà họ Khang thảo luận rồi rít. Ông Viễn nói:

- Cứ trả tiền, đương nhiên trả tiền là xong! Hạng con gái ấy chỉ có tiền là bỏ tình ngay.

Khang Tiểu Mai múa mép:

- Ba! Công lao này nên ghi cho con chứ? Nếu con không kiếm ra “túi gấm đựng mưa” thì làm sao thành công được?

Bà Viễn đảo mắt liếc chồng, rồi bảo con:

- Rồi, Mai. Con có công, ba má sẽ thưởng cho.

Cô con gái cứng thích chí, nhưng làm bộ không nhẽo:

- Má! Con cảm ơn ba má. Nhưng ba má thưởng cho con thứ gì, bao nhiêu tiền, con cũng chưa sung sướng bằng... những nụ cười đều đều hàng ngày của má. Con chỉ mong từ nay trở đi, lúc nào mà cũng hiền dịu tươi cười như lúc này đây, ấy là con sung sướng. Bởi vì, má hiền dịu vui tươi, điều đó chứng tỏ má không còn buồn khổ gì anh Cả kết bạn với một cô gái què nữa.

ông Viễn bật cười bảo vợ:

- Hà, hà, hà!... Bà thấy chưa? Tôi vẫn bảo mà: Con trai thường không được việc bằng con gái.
- Chưa chắc!

Một tràng cười dòn dã nổi lên, khiến không khí gian phòng buồn tẻ từ lâu, nay lại vui vẻ sống động.

Nhưng bà Viễn vẫn chưa yên tâm về cậu con cứng:

- Thăng Thủy còn chưa về. Phải chăng nó lại mò đến với con què ấy rồi?

ông Viễn khuyên nhủ vợ:

- Bà ạ! Bà cũng không nên đánh giá quá cao cái “ma lực” quyến rũ của con bé ấy. Biết đâu thằng Thủy nó chẳng đang đọc sách ở thư viện giờ này?
- Từ nay, cứ bắt nó ở nhà mà học.
- Đến thư viện học là việc cần thiết. Có gì không tốt?
- Tôi sợ nó vẫn đi lại với con què ấy!

Bà Viễn như còn chưa hết hần buồn thẹn ngẩn ngơ, sau cái hôm thấy rõ tật chân của Kiều Lê Vân. Bà tiếp:

- Bị một phen, tôi đã đủ đau đầu rồi.

Bỗng có tiếng chuông reo. Khang Tiểu Mai nhanh nhẩu:

- Nhất định là anh Cả về. Để con ra mở cổng.

Dứt lời, cô gái chạy như bay ra ngoài. Cô lệ làng đưa tay mở cánh cổng, miệng ríu rít ra vẻ thân ái với anh lắm:

- Anh Cả! Anh đã về, hay quá!

Nhưng Khang Thu Thủy chẳng những không thèm đáp một lời, mà còn không buồn nhìn vào mặt Khang Tiểu Mai nữa. Hắn cứ cúi mặt, đẩy chiếc xe mô tô vào sân.

Khang Tiểu Mai bị cụt hứng, tức uất người lên, muốn chết đi được.

Cô gái đóng mạnh cánh cổng đánh rầm, hai tay chống nạnh sườn, nhìn theo vào nhà, miệng lầm bầm tức tối:

- Anh tốt đẹp tài giỏi gì mà làm bộ!

Khang Thu Thủy bước vào phòng khách, nhưng vẫn cúi mặt, nên chưa nhìn ra cha mẹ hắn ngồi đó. Ông Viễn liền gọi:

- Thủy con! Lại đây ba bảo.

- Ba má!

Hắn tuy cất tiếng chào cha mẹ, nhưng giọng nói rõ ra bất mãn, khó chịu.

- Lại đây, ba có chuyện cần nói với con.

- Để tôi bảo với nó cho.

Bà Viễn nói rồi đứng dậy, bước đến trước mặt con trai, dáng vẻ ôn hòa thương mến, khẽ bảo:

- Thủy con! Má đâu có cấm đoán con yêu đương? Hơn nữa, đã từ hai năm qua, má vẫn khuyến khích con tìm bạn gái. Nhưng có điều là má muốn con trông ột chút; bởi con đâu phải hạng con trai tầm thường.

Khang Thu Thủy lại cúi mặt nhìn xuống. Cũng có thể là hắn không biết chống lại lý lẽ của mẹ hắn bằng cách nào. Bà Viễn lại nói tiếp:

- Con ạ, rồi sẽ có lúc con không còn quá ngây thơ khờ khạo để say mê như vậy nữa. Như đối với con Vân ấy, tự mắt con tạo cho nó trở thành một cô gái lý tưởng trong tâm trí con, thậm chí, con coi nó như là nữ thần không bằng! Con ơi! Nói rõ ra cho con nghe, con sẽ không thể không thẹn vì đưa con gái như thế.

Và bà quay lại bảo chồng:

- Anh Viễn! Anh hãy kể lại sự thể cặn kẽ cho con nó biết.

ông Viễn liền gọi:

- Thủy à! Lời má con nói không sai chút nào đâu. Hôm nay, ba không hỏi ý con trước, ba cứ hẹn gặp Kiều Lê Vân... Hà hà hà... Thật là một bất ngờ đối với bạ Ba ngỏ lời yêu cầu nó đừng đi lại với con nữa, và tỏ ý sẵn sàng thưởng cho nó một số tiền, nên nó đã nhận lời ngay. Cuối cùng, nó vui vẻ cầm tấm chi phiếu nhét vào xách tay, ngỏ lời thành thật cảm ơn, rồi ra về...

Bà Viễn xía thêm vào:

- Cái ngữ con gái như thế, thì hẳn “lý tưởng không được cao cho lắm”! cứ được trả tiền, là bất cứ thứ gì cũng có thể đem ra bán ngay. Con ơi! Con nên tỉnh ngộ lại thôi. Hãy suy nghĩ cho kỹ càng chín chắn. Tâm tình của con dốc ra vì nó, thật uống phí lắm rồi.

Khang Tiểu Mai đang bực tức trong lòng. Cô gái đứng bên cạnh cha mẹ, không biết nên nói như thế nào cho hả cơn tức này.

Trước nay, bất luận việc gì xảy ra, cô gái bề ngoài cũng cố tỏ ra chống đối lại cậu anh, nhưng trong thâm tâm thì vô cùng mến phục, nhất là công việc học hành, bài vở. Nhưng lúc này thì sao? Cô không chịu cậu anh một điểm nào hết, cũng chẳng thấy mến mộ gì nữa, bởi lẽ cô nghĩ rằng mến phục một người anh mê muội một cô gái quê, lại tham tiền, thật đáng buồn cười. Bây giờ bà Viễn thấy con trai không nói gì cả, sốt ruột thúc giục:

- Thủy! Con đã nghĩ lại chưa? Đã thấy rõ sự thực chưa?

Trong tình cảnh này, Khang Thu Thủy thật khó nói, tình thế lưỡng nan. Nghiêng về cha mẹ, thì không thể nghiêng về người yêu được. Theo người yêu thì lại phải bỏ cha mẹ. Hấn thầm nghĩ, tại sao cha mẹ hấn lại không đại lượng một chút? một chút khuyết điểm ở Kiều Lê Văn đâu đến nỗi nào, mà cha mẹ hấn khắt khe tới chỗ không thể khoan dung nhẫn nhượng được?

Hấn mệt mỏi ngừng đầu lên, nhìn mẹ, nhìn em gái. Em gái hấn lộ vẻ không đồng ý. Hấn lại nhìn sang cha hấn, rồi ánh mắt ngừng lại đó:

- Thưa ba! Ba đã sỉ nhục một người con gái trong trắng, đứng đắn, đoan trang; hơn nữa, có thể nói ba đã sỉ nhục cả cha mẹ cô ấy!

ông bà Viễn và Khang Tiểu Mai cũng kinh ngạc trở mắt:

- Sao? Nói làm sao?

Khang Thu Thủy rút tấm chi phiếu trong túi ra, vung vẩy lên trước mắt cả nhà:

- ái tình không thể đem tiền bạc mà cân lường được! Dễ thường người ta đem xỉa đến tấm chi phiếu này chẳng?

- Nhưng cô ấy đã nhận lấy.

- Sở dĩ cô ấy nhận, vì không nỡ có cử chỉ khiến ba phải sượng sùng lúc ấy. Nếu đụng phải một cô gái không được giáo dục nghiêm cẩn, cô ta đã xé tan tấm chi phiếu ngay tại chỗ rồi!

Cả nhà chưa kịp phản ứng, Khang Thu Thủy còn giận dữ nói tiếp:

- Ba à! Má à! Cô ấy tuy là một người có tật, nhưng nhân cách rất cao thượng, được giáo dục trong một gia đình cao thượng bởi cha mẹ cao thượng và phúc đức. Chúng ta không thể tự ý muốn cư xử thế nào cũng được đâu!

- Đồ con hư đồn!

Thế là bà Viễn lại nổi giận. Bà mắng tiếp:

- Nói thế thì ra nhân cách của mày không cao thượng? Gia đình mày thấp hèn? Dễ thường cha mẹ mày không cao thượng? Phải thế không? Mày nói đi?

- Con không có ý nói thế.

- Kể từ hôm nay, không cho phép mày đi lại với con què ấy nữa.

ông Viễn nắm tay vợ, ôn tồn bảo:

- Có chuyện gì cứ thông thả bình tĩnh mà nói. Mình đừng nổi giận, lại uất lên bây giờ.

- Tôi tức muốn chết được!

- Thôi, con Văn đã nhận lời tôi, chắc nó không đi lại với thằng Thủy nữa.

Bà Viễn đập tay vào nhau:

- Tôi làm sao tin được? Mất mặt! Phèn này thật mất mặt!

- Đây, tấm chi phiếu của ba đây.

Khang Thu Thủy quăng tấm chi phiếu lên mặt bàn, rồi bước vùn vụt vào phòng mình, đóng cửa cái sầm, cài chốt vững chắc.

- Má! Con muốn nói câu này.

Đó là lời Khang Tiểu Mai, cô bé láu lém tinh quái. Thấy anh vùng vằng bỏ về phòng, cô gái lại sà tới bên mẹ, ton hót thì thầm vào tai mẹ một hồi... Nghe xong, chỉ thấy bà Viễn gật đầu luôn mấy cái. Chắc bà vừa chấp thuận một ý kiến nào đó của con gái. Thật vậy, Khang Tiểu Mai mỉm cười tươi tắn, có vẻ như một niềm vui thích vì đã được trả thù. Và cô gái vẫn cảm thấy hạnh diện rằng mình là “mưu sĩ” rất đắc lực của cha mẹ.

18. Chương 18

Sự thể xảy ra lúc ban ngày, Kiều Lê Vân không sao quên được. Do đó, đêm đến, nàng không thể nào chợp mắt. Nghĩ lại việc đời, nàng thấy thật bất ngờ, khó mà tưởng tượng trước được. Cha mẹ Khang Thu Thủy ích kỷ đối với nàng ư? Điều này cũng có lý của nó: Các bậc cha mẹ trên đời, mấy ai chịu để con trai mình giao kết với một cô gái tàn tật? Nhưng cái điều thật bất ngờ, không thể tưởng tượng được, ấy là Khang Thu Thủy vẫn khăng khăng không chịu lìa bỏ nàng. Hắn vẫn yêu nàng tha thiết, không gì lay chuyển nổi lòng hắn. Nếu hắn cũng có một bộ phận tàn tật trên cơ thể, thì mới là công bằng, và không phải chuyện lạ.

Nàng trần trọc mãi không ngủ được, kê cao cái gối ở đầu lên chút nữa. Nàng ước gì có sẵn máy điện thoại ở cạnh giường ngủ, để lúc này nàng có thể nằm mà quay số gọi Khang Thu Thủy, rồi hai bên thổ thổ, tâm sự với nhau, chuyện trò cho tới sáng ngày, kể lể cho tới lúc... da nhẵn, đầu bạc... tưởng cũng chưa hết chuyện nói với nhau.

Bồn chồn thao thức trong bóng đêm thanh vắng u buồn, Kiều Lê Vân bỗng tung mền ngồi dậy, bước xuống khỏi giường, khuôn giá vẽ, đặt ngay trước giường ngủ. Kê, nàng với tay lên cao, gỡ bức chân dung Khang Thu Thủy đã được lồng kính treo trên tường, hạ xuống, cẩn thận đặt lên giá vẽ. Nàng lại leo lên giường, kê gối vào đầu, nằm nghiêng mặt nhìn ra ngắm nghía chân dung người yêu cho đỡ nhớ.

Nàng chăm chú nhìn với ánh mắt triu mến hồi lâu, rồi cuối cùng lẩm bẩm nói một mình:

- Anh Thủy ơi! Em nhận lời ba anh, mãi mãi em không gặp lại anh nữa nhé? Nếu em thực hiện đúng lời hứa, em sẽ mang theo bức chân dung của anh tới góc biển chân trời. Tuy em không còn được nghe tiếng nói đầm ấm ngọt ngào của anh, nhưng cũng còn được nhìn thấy gương mặt đáng yêu và nụ cười tươi tắn của anh...

- Không! Không thể được. Em không thể lìa bỏ anh được, anh Thủy à! Em là cá, anh là nước, cá lìa khỏi nước thì cá phải chết. Lời hứa nọ đem cân nhắc với tình yêu, thì tình yêu quá nặng. Anh Thủy ơi! Em yêu anh sâu xa, thấm thiết, đắm mê đến thế này đây, anh có nghe thấy không?

Thò bàn tay ngọc ngà băng tuyết ra khỏi cái chăn, nàng khẽ sờ mó lên bức chân dung của hắn, do chính tay nàng vẽ nên. Nàng xoa xoa vuốt vuốt như mơn trớn người thật trước mặt bằng xương bằng thịt vậy. Nàng rờ vào má hắn, ngón tay lướt qua con mắt hắn, ấn nhẹ vào đôi môi đang mỉm cười của hắn... Động tác này hoàn toàn chân thật đối với cảm giác của nàng lúc ấy.

- Anh Thủy ơi! Em lìa bỏ anh, thì anh sẽ chết thật ư?

Hồi lâu, bàn tay nàng đặt trên nụ cười của hắn bị một môi và từ từ buông xuống... Một tay môi mất, rồi một môi đến tinh thần... dần dần nàng đi vào giấc ngủ mật ngọt. Trong cảnh mộng đầy khoái lạc, nàng thấy mình cưỡi chiếc xe đạp sáng loáng, đạp khỏe phóng nhanh vun vút trên một xa lộ thật đẹp để thênh thang, miệng ca hát một bài mô tả cảm giác sung sướng. Lòng rộn ràng vui sướng, tâm linh sáng khoái vô cùng. Tay chân đều đặn, dẻo dai, khỏe mạnh...

Nàng dùng sức mạnh đạp nhanh và mạnh hơn. Xe và người lao đi như bay, và nàng tỏ ra rất gan dạ, chẳng hề e dè lo sợ gì hết...

Chợt nghe có tiếng máy xe nổ bình bịch phía sau, một chiếc mô tô vượt lên trước nàng... rồi dừng lại ở xa xa. Nàng nhìn kỹ, thì ra hắn. nàng hứng chí gọi:

- Ô! Anh Thủy!

- Kìa, Vân! Anh không ngờ người cưỡi xe lại là em! Rõ là một nữ cua- rơ đẹp mê hồn.

- Nếu không phải là anh, em đâu chịu để cho qua mặt?

- Nếu không phải là em, đời nào anh chịu dừng lại đây. Giờ em định đi đâu?

- Chẳng đi đâu cả. Em chạy lượn quanh đây chơi cho thích vậy thôi. à, lại đây, em chở anh đi chơi nào!

- Em mà chở anh thì...
- Tại sao anh lại hoài nghi Em có cặp đùi vững chắc, cặp giò thon dài và khỏe, em chở anh, coi nhẹ như chở... con ruồi mà thôi.
- A! Em mắng xéo anh nhé! Anh phạt em cho xem!
- Hích hích hích! Thế thì chết em. Em không dám mắng nữa.
- Chú ý! Anh ngồi lên, đây nè!
- Ngồi lên đi. Em sẽ làm cho anh cảm thấy vững chắc như núi Thái Sơn.

Khang Thu Thủy ngồi rất khéo ở sau yên xe. Một tay hấn ôm choàng lấy eo nàng. Nàng liến duỗi chân đạp xe tiến lên nhẹ nhàng. Hấn huyết sáo miệng một cách thích thú. Không khí vùng ngoại thành thật đầm ấm... Nàng sung sướng khê kêu:

- Anh Thủy!
- Ấy, coi chừng! Chớ quay nhìn lại sau! Phía trước nguy hiểm đấy!
- Anh yên chí. Cứ tin cậy ở tài em. Dù có té xuống đi nữa, anh cũng không sảy sót một tí da nào đâu. Mà xe mô tô của anh đâu rồi?
- Anh không cần đến nó nữa. Bởi anh đã có cô tài xế vô cùng đáng yêu, vô cùng xinh đẹp, vô cùng gan dạ, lái xe lại rất tài tình.
- Vậy bây giờ anh hãy trả tiền công cho em đi.
- Hãy chờ đến đầu bạc răng long rồi anh sẽ tính tiền trả cho.
- Một lời đã quyết nhé!
- Không thành vấn đề. Này Vân ạ, em có cặp giò đẹp mê hồn, nếu dự cuộc thi “hoa hậu chân đẹp” nhất định em đoạt giải nhất. Má anh rất quý một cô gái có cặp chân đẹp. Nếu bà được trông thấy, bà sẽ ca ngợi không dứt lời.
- Thế, giờ chúng mình đến gặp bác. Có thể vì em có cặp chân đẹp mà bác không phản đối sự kết giao giữa chúng mình.
- Em hoàn toàn xinh đẹp. Má anh không phản đối đâu.
- Anh Thủy! Giờ em ra sức phóng thật lẹ đây.
- Coi chừng! Đây là đoạn đường xuống dốc, lại quanh co gấp khúc. Thông thả đã...
- Em cần phóng nhanh bây giờ...
- Thắng lại!!!
- “Két!!! ”

Có tiếng thắng xe rít lên, nhưng... không còn kịp nữa: Cả xe lẫn người đã rơi xuống cái vực sâu thăm thẳm cả ngàn thước rồi.

Thật kỳ quái: Kiều Lê Vân không hề bị thương tích gì. Nàng hoảng hốt quay nhìn chung quanh rồi phát hiện Khang Thu Thủy nằm chết gần đó, thi thể nát bấy trong vũng máu. Nàng kêu rú lên, rồi quỳ xuống vỗ vỗ vào người hấn mà khóc như mưa:

- Ôi! Anh Thủy ôi! Chỉ tại em ngu dại! Em đáng tội chết. Tại sao em lại không chết, trời đất ôi?...

Có tiếng người kêu hỏi, rồi đèn trong buồng được bật lên sáng trưng. Kiều Lê Vân giật mình thức giấc, từ cảnh mộng trở lại cảnh thực. Nàng lồm cồm ngồi dậy, mắt lơ đãng nhìn...

- Con! Tại sao con khóc?

Nàng nhìn mẹ, tỉnh hẳn:

- Má ơi, con lại gặp cơn ác mộng. Khủng khiếp quá!
- Chắc là con để tay đè lên ngực khi ngủ. Đừng sợ nữa. Chẳng có gì đáng sợ cả.
- Má ơi! Giấc mơ có phải là điềm báo trước sự thật sẽ xảy ra không?
- Không phải. Thực tế và mộng ảo là hai sự thể luôn luôn khác biệt.

ánh mắt bà Văn lại soi rọi vào bức chân dung Khang Thu Thủy. Lòng bà cảm thấy được an ủi, khi nghĩ lại tấm lòng thương yêu thủy chung của chàng thanh niên này đối với con gái bà. Bà cũng không hiểu tại sao con gái bà si tình chàng trai ấy đến như vậy?

Cứ mỗi khi ngủ dậy, Kiều Lê Văn lại hạ bức hình Khang Thu Thủy xuống, đặt ở đầu giường. Một ngày vắng mặt Khang Thu Thủy là một ngày bà Văn lo lắng, sợ con gái mình phát điên phát cuồng, không thể sống nổi...

Bà mới hỏi thử lòng con:

- Vân à, để mẹ treo bức hình hắn lên tường, nhé?
- Đừng. Con muốn để đây cơ Má à, con cần có người sẵn sóc bên cạnh.
- Thì má ngồi cạnh đây.
- Đừng. Má đi ngủ đi. Mấy lúc gần đây má kém ngủ nhiều rồi đấy.
- Rồi. Vậy con cũng ngủ đi nhé! Đừng nghĩ vẩn vơ nữa con ạ.

Bà Văn đỡ con nằm xuống, và khẽ vỗ vỗ vào mình:

- Nhớ nghe con!
- Vâng.

Dù con cái đã cao lớn “bằng sào bằng vớ”, dưới mắt các bậc cha mẹ mềm lòng mến thương, con cái vẫn mãi mãi là những đứa bé cần sẵn sóc chăm nom. Bà Văn buông mùng xuống che muỗi cho con, lại cẩn thận đặt đôi dép dưới giường, dặn đi dặn lại hai, ba lần nữa, rồi mới tắt đèn, bước ra khỏi buồng.

Mẹ ra rồi, Kiều Lê Văn lại nhớ đến cảnh hải hùng trong giấc mộng vừa qua Thật khủng khiếp. Nàng còn rùng mình, kéo chăn trùm kín đầu... Nàng định bụng: Sáng mai gặp Khang Thu Thủy sẽ khuyên hắn đừng chạy xe mô tô nữa. “Rủi vạ nhất...” Nàng không dám tưởng tượng thêm nữa.

oOo

Những ngày sau đó, Khang Thu Thủy và Kiều Lê Văn vẫn tiếp tục gặp nhau, quyến luyến không rời, như keo như sơn ngày càng gắn bó. Thật khó có sức mạnh nào có thể chia cách đôi tình nhân son trẻ ấy được.

Bà Khang Định Viễn buồn lo vì con trai, nên đêm đêm mất ngủ, ngày ngày kém ăn. Bà cố nghĩ nhưng vẫn chưa ra kế hoạch gì hữu hiệu để đối phó với tình thế.

Hôm ấy, bà Viễn lại ngồi đăm đăm suy nghĩ ở phòng khách.

Khang Tiểu Mai thấy thế, ghé gần tăng công:

- Má à! Má quá lo buồn làm chỉ Con nghĩ á một cách thứ hai rồi, mà má cứ không chịu đi. Nếu vậy, từ rày sắp lên, con chả dám “hiền kế” gì á nữa đâu.
- Ủ, thì đi.

Bà Viễn tỏ ra quyết tâm dứt khoát:

- Để tao thân tới đấy xem thế nào.

Khang Tiểu Mai lập tức xun xoe giúp mẹ. Cô gái kêu lớn:

- Chị Lưu ơi! Má tôi sắp đi đây này!... Chị vào múc chậu nước và sửa soạn giày dép dùm chút đi!
- Vâng! Tôi vào ngay đây.

Chị Lưu đáp lời, rồi sửa soạn gấp rút cho bà chủ ra đi. Khang Tiểu Mai nói:

- Má à! Má cần rửa ráy chút, trước khi thay áo chứ?

- à!... Ủ...

Bà Viễn thở dài một tiếng nghe não ruột, như muốn xỉu người đi. Bao nhiêu nỗi buồn phiền và thất vọng hàm chứa trong tiếng thở dài ấy.

19. Chương 19

Cánh cổng nhà ông bà Văn vừa mở, Khang Thu Thủy dắt chiếc xe ra tới bên ngoài, rồi đạp máy nổ:

- Vân, ngồi lên em. Ngồi cho vững, ôm chắc lấy eo anh. Chớ có ngủ gật nghe!

- Đâu có thể.

Khang Thu Thủy còn quay đầu lại, lễ phép nói với bà Văn:

- Dạ, bác cho phép, các con đi ạ!

- Con đi nghe má!

- Ủ. Anh em phải cẩn thận coi chừng, nhé!

- Dạ, cháu xin nhớ.

Bà Văn đứng nhìn theo con gái đang ngồi sau lưng một cậu bạn trai xinh đẹp trên chiếc mô tô, thì bao nhiêu nỗi buồn bã chưa chất trong lòng bà đều tan biến đi hết. Bà đóng cổng cài then, trở vào đến phòng khách, thì vừa vận chuông điện thoại reo vang.

- A lô Đây là nhà ông Văn... A! Té ra anh Văn? Anh Văn ơi, chừng nào thì anh về?

Đầu giây bên kia, ông Văn đáp lời vợ:

- Hôm nay phải dự cuộc vui tiễn hành khoa trưởng nên tôi phải về muộn đấy. Báo tin để mình hay. Chứ con nó đâu?

- Nó vừa mới theo thằng Thủy đi chơi rồi, anh Văn à! Thằng Thủy đưa nó đi dự ca vũ mừng sinh nhật một đứa bạn của hắn.

- Có lẽ không phải khiêu vũ. Cũng chẳng phải...

- Hắn cũng nói như thế. Thủy có bảo thăm cho tôi hay rằng: Dẫn con Vân đi tham dự cuộc vui, chẳng phải là để nhảy nhót, mà là để luyện cho con Vân bạo dạn hơn lên, làm tiêu tan dần dần cái mặc cảm tự ti của nó.

- Thằng Thủy yêu thương nó như thế, thật là quý.

- Chúng mình nên cảm tạ trời phật.

- Phải. Thôi, không còn chuyện gì nữa. Tôi cúp nhé!

- Vâng, em đợi anh ở nhà.

Bà Văn đặt ống nói xuống, rồi trở vào buồng của con gái. Bà âm thầm xếp đặt thứ này thứ nọ cho chỉnh tề trật tự. Các bà mẹ thương không quản khó nhọc vì con, huống chi bà Văn chỉ có mỗi một mụn con gái, mà nó lại mang tật.

Bà sợ bụi bặm bám vào bức hình Khang Thu Thủy, nên bà lấy tấm vải thật nhẹ mỏng và sạch tinh, phủ lên đấy. Bà không hiểu con gái mình đã quen treo bức hình lên tường? Hay là nó chủ ý để ở giá vẽ? Bà không dám động chạm di chuyển theo ý mình nữa.

Trên bàn cũng ngổn ngang đủ thứ. Bà lại chịu khó sắp xếp lại cho con. Và nhân đó, bà trông thấy cuốn nhật ký của con:

- “Dù tình thế có xoay chuyển tới đâu đi nữa, mình cũng quyết không núng nẩy mở miệng nói với bất cứ ai rằng mình rời bỏ anh Thủy. Anh Thủy không thể thiếu mình. Mình càng không thể thiếu anh ấy. Đời này kiếp này, mình phải sống bên Thủy, mãi mãi, không thể rời nhau. Trời ơi! Sao cha mẹ anh ấy không đổi tính mà cư xử nhân từ đối với hai đứa một chút? Mình tuy có chút tật nhỏ, nhưng mình có thể vận dụng hết tấm lòng, đem hết tuổi xuân và năm tháng của đời ra, để khuyến khích Thủy, gần gũi Thủy. Tại sao mình lại bị thọt chân? Má ơi!...”

Nhìn qua trang nhật ký, bà Văn lại đau lòng ứa lệ. Tội nghiệp con gái bà biết bao! Trang nhật ký này càng chứng tỏ mối tình của đôi trẻ không ai dễ gì phá hoại được. Nếu không thế, thì đây sẽ là một màn bi kịch thương tâm.

Chợt nghe tiếng chuông reo, bà Văn giật mình, vội cầm khăn tay của con lau khô nước mắt, rồi vội vã đi ra mở cổng.

- Thưa bà cho phép hỏi: Đây có phải là nhà ông bà Văn không ạ?

- Dạ thưa phải. Bà tìm...

- Tôi muốn xin gặp ông hoặc bà Văn.

- Thưa, chính tôi đây. Mời bà vào, và cho biết quý danh ạ?

- Dạ, thưa nhà tôi là Khang Định Viễn, tôi là má của Khang Thu Thủy.

Bà Văn biết là bà Viễn, mà vẫn nồng nhiệt đón mời:

- A, thì ra ông bà thân của cậu Thủy. Chúng tôi rất hân hạnh vui mừng.

- Cảm ơn bà lắm lắm.

Bà Viễn được mời vào phòng khách. Chủ khách nhấp trà, trò chuyện khách sáo một lát, rồi bà Viễn sắp sửa nói vào vấn đề thật sự... thì bỗng nghe chuông điện thoại reo. Bà Văn vội đứng dậy.

- Bà thứ lỗi...

- Dạ, không dám.

Trong khi bà Văn ra cổng xem ai ấn chuông, thì bà Văn ngồi trong này, vừa đưa mắt nhìn ngắm gian phòng khách khắp một lượt, vừa thầm nghĩ những lời lẽ khéo léo cứng cỏi hơn, để lát nữa thuyết phục người đối thoại. Cứ như nhận xét của bà, thì bà Văn là một người dễ tính rất dễ thuyết phục. Và bà thậm chí cảm giác coi thường.

Chốc lát, nữ chủ nhân trở vào, khoan thai nói:

- Thì ra người bưu tín viên đưa thư Kia, bà Viễn! Kính mời bà xơi trà đi chứ!

- Dạ, xin vâng.

Bà Viễn nâng tách trà lên, nhưng bà chưa hề hớp một hớp nào, đã nói:

- Thưa bà, hôm nay tôi đường đột tới xin gặp bà...

- Không dám. Có chuyện gì, xin cứ tự nhiên cho hay.

Bà Viễn đặt tách trà xuống:

- Sự thể như vậy, thưa bà: Cháu Thủy nó còn non trẻ, đang ở tuổi cần chăm chú vào việc học. Vì lo cho tương lai của cháu, tôi và ông nhà tôi ngày đêm khuyên lơn cổ vũ, và trước nay cháu nó học thật khá, tấn tới đều đều, bà con thân hữu ai ai cũng mừng cho chúng tôi. Ôi! Thế mà gần đây cháu nó...

Bà Văn tỏ ra rất lịch sự, lễ độ, cứ chăm chú lắng nghe, không xen vào một tiếng. Bà Viễn thở dài nói tiếp:

- Khoảng hai tháng trở đây, cháu nó đột nhiên đổi tính, nó đổi khác đến nỗi chúng tôi không dám tin nữa. Nó không còn tha thiết gì đến việc học, như trước nữa. Tôi ngỡ không hiểu tại sao. Cho mãi đến một hôm, bị cật vắn gay gắt, nó mới để lộ cho thấy lý do: Thì ra nó đã yêu đương trai gái rồi.

Đến đây bà Văn mới mỉm miệng nói, trong khi ánh mắt vẫn hiền hòa thân mật, không có một vẻ chống đối nào:

- Thưa bà, theo tôi nghĩ, một sinh viên đại học đã sắp đến ngày tốt nghiệp rồi, thì có yêu đương cũng là chuyện bình thường, có gì đáng ngại?

- Nhưng vợ chồng tôi, cũng như ông bà ngoại của cháu, đều có một kỳ vọng khá cao ở cháu, như mong cháu nó có ngày xuất ngoại du học. Bởi cháu nó là một viên ngọc quý trong đại gia đình họ Khang.

- Thường thường tình yêu có thể khích lệ một thanh niên cố gắng xây dựng tương lai sự nghiệp.

- Vâng, hầu hết chúng ta đều nghĩ thế. Nhưng người ta cũng không thể phủ nhận ảnh hưởng to tát của tình yêu đối với học vấn, sự nghiệp. Bởi yêu đương là một chuyện gây tốn phí nhiều thì giờ, tiền bạc và tinh thần.

Bà Văn nói với giọng cứng rắn hơn:

- Nếu nghĩ như thế, thiết tưởng bà nên khuyên răn ngăn giữ cháu đi.

- A! (Bà Viễn thở dài) Nhưng cháu nó bỗng đổi tính, nói không nghe, bảo không được nữa rồi!

- ...

Bà Văn có vẻ thương hại, ngồi im không nói gì. Bà Viễn nói tiếp:

- Thưa bà, chúng ta đều là những kẻ làm mẹ, nên đều không lạ gì nỗi lòng “ích kỷ” của người mẹ, khi muốn cho con cái hơn người. Tuy nhiên, đó cũng là lẽ thường tình, phải không thưa bà?

- Bà nói rất đúng.

- Vậy, xin thú thật: tôi đã vô tình động chạm đến lòng tự ái của cô Hai nhà tạ Thưa bà, mong bà thử đặt giả thiết: Nếu con trai của bà kết bạn với một cô con gái có tật, thì bà nghĩ sao? Tôi dám chắc bà sẽ phản đối. Trên đời này, có ai lại muốn có một nàng dâu “hữu tật” bao giờ?

Mặc dầu trong lòng rất giận ghét bà Viễn, ngoài mặt bà Văn tỏ ra người có phong cách cao cả, khoan dung. Bà vẫn ôn tồn nói:

- Bà nói rất đúng và thực tế.

- Do đó, hết thấy mọi người trong nhà tôi đều phản đối sự giao du giữa Thu Thủy và cô Hai.

- Thật ra, chính tôi cũng phản đối.

- ...

Bà Viễn trở mặt vì bất ngờ. Bà Văn tiếp:

- Tôi nghĩ rằng: một cô gái có tật, mà dám chấp nhận tình yêu của một chàng trai bề ngoài thật xinh đẹp, lại thêm học giỏi học cao nữa, thì thật là một sự thể nguy hiểm, không nên nghĩ đến. Một tình yêu như thế, liệu có bền lâu được chăng?

- Vâng. Có những lúc con tôi đã hành động theo cảm tình.

- Vậy, bà nên kiếm cách ngăn giữ con trai bà. Bởi vì con gái tôi đã chịu đau khổ vì số phận rồi, tôi không muốn thấy nó phải đau khổ vì một cuộc hôn nhân trắc trở sau này nữa.

Bà Viễn nghe giọng nói đanh thép, thì thở dài liên tiếp:

- Ôi!... Khó thay!... Tôi thật không còn biết phải làm thế nào cho được nữa đây?

Bà Văn thừa dịp, liền lựa giọng khuyên giải, thức tỉnh:

- Thời đại đã thay đổi mất rồi, bà Viễn ạ. Đời này thanh niên đua nhau tự do luyện ái. Lời cha mẹ răn dạy không còn đủ sức ngăn giữ được con cái, mà cũng không gây được ảnh hưởng đáng kể nào nữa. Tôi đã khuyên can con gái tôi, và cũng khuyên can cả cậu Thủy nữa rồi, mà đâu có ngăn cản được? Cả hai cứ coi như gió thoảng ngoài tai.

- Thưa bà, vậy chỉ còn có một cách: tôi xin bà răn cấm cô Hai, không cho gặp mặt con tôi nữa. Nếu không sớm cắt đứt mối liên lạc này, thì tôi xin nói thật rằng: tương lai sáng lạng của con tôi sẽ bị tan vỡ vì cô Hai mất thôi!

- Phần tôi, lại rất lo lắng, sợ rằng cảm tình chân thành của con gái tôi bị cậu Hai coi làm trò chơi, rồi nó sẽ khổ! Vậy, để khỏi mất lòng nhau, để giữ cho êm đẹp cả hai nhà, chúng ta hãy cùng lo quản thúc giữ gìn lấy con mình. Tôi bảo đảm với bà rằng: Con gái tôi sẽ không khi nào bước chân đến nhà bà để tìm gặp cậu Thủy.

- Tôi mong mỗi bà làm ơn cấm cản dứt khoát cháu Thủy, đừng cho nó tìm đến đây nữa.

- Thì trước nay tôi vẫn cấm cản! Nhưng bà chưa biết: con trai bà rất khéo quyến dụ, ăn nói lịch sự khôn ngoan. Tôi không thể dùng đến sức mạnh xua đuổi cậu ấy được.

Trước khi tìm đến nhà này, bà Viễn đã chuẩn bị rất nhiều lý lẽ; bà định tâm sẽ nói rất nhiều. Thậm chí, bà còn rắp tâm làm âm ỉ sôi sục lên một phen, nếu cần, để đạt tới thắng lợi. Nhưng lúc này nghĩ lại, bà đã cảm thấy tắc kỳ ngôn lộ! Sau khi trông thấy bà Văn, bà Viễn thấy rằng sự thể không đơn giản như bà tưởng tượng. Rồi khi đối mặt đọ lời bà cũng chẳng hơn được bà Văn. Có thể nói: bà bị thua lý!

Thế là bà Viễn đứng dậy:

- Thôi, xin cảm ơn bà đã có lòng tiếp đãi. Tôi xin phép cáo biệt.

- Bà hãy ngồi chơi chút đã. Vội gì?

- Thôi, không thể ngồi lâu. Xin phép cáo biệt.

Ra khỏi nhà ông bà Văn, bà Viễn thấy hối hận, bà lẩm nhẩm qui lỗi cho cô con gái bà:

- Chỉ tại cái con Mai! Nó cậy khôn, múa mép xúi mình đến nhà người ta...

Buổi ca vũ mừng sinh nhật cô bạn của Khang Thu Thủy thật náo nhiệt tưng bừng. Từng cặp, từng cặp, các cô các cậu ôm nhau nhảy như điên. Khang Thu Thủy cứ ngồi kè kè sát bên cạnh Kiều Lê Vân để cùng nhau thưởng thức tài nghệ của các bạn. Thỉnh thoảng hấn lại trở tay vào một cặp, hoặc một cô, một cậu xoay tới gần, rồi ghé miệng vào tai nàng mà kể lai lịch...

Lát sau, Kiều Lê Vân hỏi:

- Anh Thủy ơi! Anh thật không biết nhảy? Vậy tại sao anh còn dẫn em tới dự?

- Bạn mời, không lẽ từ chối, ngồi nhà? Việc cần thiết cho anh là: nuôi dưỡng, tăng cường tính bạo dạn cho em. Sau này, dù gặp trường hợp nào, em cũng không ngán sợ, không co đầu rụt cổ nữa. Với lại...

Và hấn cười, hỏi:

- Em có muốn nghe thêm chẳng?

- Có, muốn.

- Với lại, anh muốn cho các bạn anh được biết: anh có cô bạn gái xinh đẹp đáng yêu như em đây.

Cảm động vì lời nói, nàng thấy tự hào, lòng sung sướng lạ thường, như hoa xuân nở tung. Nàng nhìn hấn với ánh mắt thiết tha, trong khi lòng say men tình ngây ngất. Những bóng người xoay lộn, nhảy nhót không còn lọt vào đôi mắt nàng, tiếng nhạc âm ỉ rậm rật không còn lọt vào lỗ tai nàng nữa. Chỉ còn hình ảnh Khang Thu Thủy trong đáy mắt, chỉ còn tiếng nói của Khang Thu Thủy trong não tâm nàng.

- Ô kìa! Thủy, sao không nhảy?

Nghe anh bạn này hỏi, anh bạn kia hỏi, Khang Thu Thủy chỉ cười, xua tay đáp lớn tiếng:

- Tổ không biết nhảy!

Rồi cô bạn học tóc dài bước đến, trang trọng lịch sự bảo:

- Kìa anh Thủy! Anh mời chị Vân nhảy đi chứ!

- Cô biết đấy: tôi đâu có biết nhảy? Cô Vân cũng vậy.

- Thưa chị Vân! Tôi rất cảm ơn chị có lòng yêu mến, quá bộ tới dự vũ hội mừng sinh nhật của tôi. Giờ đã thế... thì mời anh với chị chiều cổ trà nước bánh quả nhiều nhiều đi cho!

- Cảm ơn chị.

Cô gái tóc dài xòa kín bờ vai mời khách xong, lại bỏ đi chỗ khác. Bóng dáng yếu điệu của cô đã lẩn khuất vào đám đông, Kiều Lê Vân thành thật nói:

- Cô ấy thật đẹp. Càng trông càng xinh.

Khang Thu Thủy trở tay nói:

- Em trông kìa, cái anh chàng đang ôm cô “díp” đỏ mà nhảy kia, chính là “bồ” của cô tóc dài đó.

- Người cao lớn nhỉ!

- Bạn học đều gọi hắn là “Sếu Vườn” đấy.

- à, anh Thủy này, Diệp Lạc với Hồ Bình sao không tới?

- Anh cũng không rõ. Mà nghe nói: Cô Bình là mưu sĩ rất cừ của em?

- Thế, anh Lạc không phải là quân sư của anh chắc?

- Cặp vợ chồng son ấy thật khôn khéo. Gần đây em có gặp họ không?

Kiều Lê Vân xoay xoay đĩa bánh kẹo trên bàn:

- Cứ mỗi khi có chuyện buồn nản, khó nghĩ, thì em lại tìm đến con Bình. Thật thà mà nói, nó quả là liều thuốc trấn tĩnh tinh thần của em.

Khang Thu Thủy nói với giọng biết ơn:

- Anh vô cùng cảm động vì lòng tốt của vợ chồng hắn. Nếu không có họ, anh dễ gì được biết em, yêu em sung sướng như vậy!

- Phần em, từ hôm đi lại với anh, em “xa” hẳn ba cô bạn tốt.

- Thật đáng tiếc nhỉ!

Thật vậy. Đã lâu rồi, Kiều Lê Vân không còn tìm đến chơi với ba cô Khâu Anh Đài, Hoa Lệ và Vương Nhụy nữa. Mà cũng chẳng mấy lạ: Cô nào cũng đã có cậu nấy: ai ai cũng mắc bận chuyện yêu đương cả mà!

Một bản nhạc chấm dứt, các cặp ngừng nhảy, ùn ùn đưa nhau về các bàn. Một anh bạn học mang kính trắng bước tới bàn Khang Thu Thủy và Kiều Lê Vân, toe toét cười bảo:

- Anh Thủy ơi! Tôi nhờ anh bói dùm ột quẻ nào!

Khang Thu Thủy bật lên cười, không nói gì. Kiều Lê Vân chẳng hiểu ý tứ thế nào, ghé tai Khang Thu Thủy hỏi nhỏ:

- Anh ấy muốn nói gì thế?

- A!... Chả là anh ấy thấy chúng mình cứ ngồi lì một chỗ hoài, không nhảy nhót, không di chuyển đi đâu cả; anh ấy muốn nói giỡn rằng chúng mình ngồi đây vạch chữ lên mặt bàn, chơi trò bói “Xích tự” với nhau. Và anh ấy nhờ bói dùm một quẻ.

Nghe Khang Thu Thủy giảng giải, Kiều Lê Vân rất thích thú. Ngồi giữa chỗ đông đảo mọi người, trong bầu không khí náo nhiệt và sôi nổi, vui vẻ trẻ trung ngày, nàng không còn cảm thấy một chút tự ty nào nữa. Và

cũng có khi nàng quên bẵng đi, không còn nhớ mình là cô gái thọt chân. Nàng tuy không khiêu vũ, nhưng cũng được lấy cái vui nhộn sung sướng, quên hết mọi nỗi buồn thường ngày.

Nàng lại ngồi cạnh Khang Thu Thủy. Chỉ riêng cái sự thể gần gũi hần cũng đủ khiến cho nàng quên hết ưu sầu rồi. Thế mới biết rằng: tình yêu của người yêu đủ bù đắp hàn gấm vào chỗ thiếu kém của người được yêu vậy. Kiều Lê Vân chẳng là một bằng chứng sống động đó sao?

Sung sướng thay! Nàng đang ngồi theo dõi đám đông khiêu vũ... từng cặp, từng cặp, ôm nhau quay theo nhạc điệu Valse dìu dặt, nhẹ nhàng, trẻ trung... Người nhảy say sưa, rạo rực, thì người ngồi ngắm nhìn, thưởng thức nghệ thuật, cũng đẹp mắt đẹp lòng, và say sưa như du hồn vào cõi mộng trời mơ.

oOo

Bà Viễn trở mắt, sở sàng mắng con gái:

- Nhảy! Nhảy! Lại nhảy nhót chứ gì! Mày đi biệt suốt ngày đến tối, rồi vác xác về nhà là nằm! Chứ thằng anh mày đã về chưa?

- Dạ chưa.

Khang Tiểu Mai quàng cái gối đang ôm trong lòng ra:

- Má! Má đến đây... thế nào?

- Hồng to rồi! Chỉ tại mày! Mưu kế của mày chẳng ra cái chó gì hết.

- Sao? Họ không chịu tiếp? Họ từ chối khéo?

Bà Viễn uể oải ngồi xuống:

- Điều đó thì không!... Rót cho tao tách trà đi.

Khang Tiểu Mai bưng trà đến ẹ:

- Má nói đi, cho con được biết: Cô Vân có nhà không?

- Tao làm sao biết! Ai mò vào buồng riêng của nó mà dòm!

- Thế thì, mười phần chắc chín là... lại đi chơi với anh cả rồi.

Bà Viễn lắc đầu lắc cổ, nhăn mặt nhú mày buồn bã:

- Sự thể xảy ra đến như vậy, tao thật không dám tin rằng nó là con tao nữa.

Khang Tiểu Mai như quá sốt ruột, hối hả hỏi tiếp:

- Má! Đến đây, rồi kết quả ra sao?

- Bà Văn còn tỏ ra oán giận thằng Thủy quyến dụ con gái bà ấy, thì mày còn bảo tao tới đây làm gì? Tới mà trách người ta nữa sao? Tao biết nói không lại với bà ấy, nên tao đành trở về. Chỉ tại cái mưu hèn kém của mày, nên tao lại bị người ta oán giận.

Khang Tiểu Mai vẫn chưa nản lòng:

- Đừng lo, má à! Có thất bại rồi mới thành công. Chỉ cần nghĩ ra biện pháp hữu hiệu, con tin chắc sẽ có ngày đạt mục đích.

- Còn biện pháp nào nữa?

Cô gái lại thừa cơ gạ gẫm:

- Con có cách khác mách má. Bây giờ con chẳng còn một đồng trong túi. Ngày mai có phim hay, con định đi xem, má cho con xin ít tiền...

- Hỏi xin ba mày ấy.

- Dạ.

Khang Tiểu Mai dạ rồi, ghé tai mẹ thì thầm mách kể... Sở dĩ cô gái hết lòng giúp mẹ, là vì cô không muốn có một người chị dâu tương lai thọt chân.

20. Chương 20

Ái tình là thứ tình cảm cố chấp, cho nên khi yêu nhau, người ta bất chấp hoàn cảnh khó khăn. Một cặp trai gái đã yêu nhau tha thiết, thì khó mà chia rẽ họ ra được. Ai càng cố tâm chia rẽ họ, càng tỏ ra mình ngu xuẩn, và uống phí tâm cơ.

Trường học đã khai giảng, nhưng chuyện yêu đương vẫn không gây ảnh hưởng đến việc học của Khang Thu Thủy.

Hôm ấy vừa vào ghi tên xong, hần tìm ngay ra một trạm điện thoại công cộng gần đấy, quay số về nhà Kiều Lê Vân.

- A lô Dạ thưa bác, cháu là Thủy đây. Cháu xin được nói chuyện với Vân... Da... Cảm ơn bác.

Càng bị cha mẹ ngăn cản, Khang Thu Thủy càng yêu Kiều Lê Vân thiết tha. Và lúc này hần đang chờ đợi cái giọng nói trong trẻo êm ái của nàng...

- A! Em Vân. Anh vừa ghi tên xong.

- Thế hả?... Vậy em xin giúp đỡ để anh đón nhận một niên khóa tốt đẹp.

- Cảm ơn em. Này Vân ơi! Anh đang muốn gặp em đây...

- Thì mới vừa tới qua đây thôi.

- Nhưng với anh, như vậy là quá lâu rồi. Giờ anh đến nhà em? Hay là...

- Anh đợi em ở một nơi nào đó thì hơn; vì nhà có khách.

- Em ra đi có được không?

- Được. Khách rất là bạn thân của ba em mà. Không khéo các cụ lại sắp sửa chơi bài đây.

- Nếu vậy... Anh chờ em ở nhà số 2... chỗ mọi hôm ấy nhé!

- Rồi! em đến ngay đấy.

Ra khỏi trạm điện thoại, Khang Thu Thủy vui sướng, khe khẽ huýt sáo... Hần bỏ quên một cuốn sách trong ấy, mà không hay... Nhưng bỗng nghe tiếng kêu:

- Bỏ quên sách nè!

Khang Thu Thủy giật mình, nhìn vào tay, rồi quay lại xem ai gọi, thì thấy một thiếu nữ tóc dài buông xõa bờ vai, đang tươi cười nhìn hần:

- Anh Thủy! Tưởng của ai, không ngờ lại là sách của anh chứ! Nếu biết trước, tôi... cứ lờ đi, cho anh đáng đời.

- A, Lê!... Con gái phải tốt bụng chút chứ!

- Anh ghi tên chưa?

- Rồi, còn Lê?

- Cũng vừa mới ghi xong..

- Chắc lại quay điện thoại gọi “Sếu Vườn” chứ gì?

- Thừa hơi đâu mà gọi hần!

- Ủa? Lại làm sao rồi?

Cô sinh viên Đỗ Lê khẽ nhún vai:

- Cho “de” rồi. Đàn ông con trai đều không thể tin được! Ấy, xin lỗi, không có anh trong đó.

- Vì có gì mà “de” nhau vậy?

- Một tối nọ, tôi đi thư viện, rồi thơ thẩn ra vườn, đi dạo trong bóng tối mờ mờ... bỗng bắt gặp anh chàng đang thủ thủ thì thò thì với cô nàng Châu Ni, trường Cao Đăng Thương Mãi! Anh với ả cầm tay nỉ non, thật mê ly “mất ngủ”...

Khang Thu Thủy tỏ vẻ bức mình ra mặt:

- Không thể tha thứ được! Châu Ni làm sao hơn được Lễ Sếu Vườn nó quá tham lam, bao nhiêu cũng chưa đủ. Thôi, đừng buồn nữa Lê ạ. Lê nên mừng vì đã sớm phát giác, để dứt khoát cho rồi.

- Em cũng nghĩ vậy đó.

Và Đỗ Lê nói với giọng thật đáng thương hại:

- Em đang đau buồn muốn chết đây. Anh đưa em đi chơi chút được chăng?

Khang Thu Thủy cứ thành thực đáp:

- Rất tiếc, lúc này thật “kẹt quá”! Tôi mới vừa hẹn qua điện thoại với Kiều Lê Vân. Cô ấy đang đợi tôi. Tôi phải chuẩn bị đưa Vân đi coi chớp bóng đây...

Nhưng Khang Thu Thủy vội uyển chuyển lời nói:

- Và cả Lê nữa! Tiện đây, mời Lê cùng đi với chúng tôi. Có Lê nữa, chắc là Vân vui thích lắm.

- Thôi cảm ơn. Anh sửa soạn đi đi thôi. Tôi chưa thể đi được. Tôi rất mến mộ Lê Vân, nhất là sau ngày được gặp mặt. Và tôi càng khâm phục anh.

Khang Thu Thủy gượng cười mời lần nữa:

- Tôi đi chơi với Vân, không có tình ý gì khác, ngoài tình bạn.

Đỗ Lê nói:

- Không! Tôi đâu có ý nghĩ như thế.

Và nàng thông thả bước đi sắc mặt buồn rười rượi, tuy giọng nói vẫn hiền dịu nhẹ nhàng:

- Anh mau đi đi thôi. Đừng nên để cô Vân phải chờ đợi lâu quá. Giờ tôi phải về nhà...

Đỗ Lê đi khỏi... Khang Thu Thủy thầm thắc mắc: Sao “Sếu Vườn” lại không biết yêu thích cái thân hình yếu điệu xinh đẹp của Đỗ Lê như kiêu Thập thế. Lê thật thà quá. Nhưng liệu rồi Lê có gây rắc rối và trừng phạt “Sếu Vườn” với Châu Ni chăng?

Khang Thu Thủy nghe chuyện bất bình như thế, thì bức tức lắm. Hắn nghĩ: ái tình là chuyện trang nghiêm. Kẻ đùa giỡn ái tình đáng bị đem đốt chết. Nghĩ đến Kiều Lê Vân, lòng hắn mới được an ủi, và quên dần chuyện buồn của cô gái Đỗ Lê...

Hôm ấy không có xe mô tô, thật bất tiện. Khang Thu Thủy vội vã đi tới bến xe. Hắn nghĩ đến cặp Diệp Lạc, Hồ Bình: thật là đôi vợ chồng sung sướng trong hạnh phúc. Hắn thầm ngợi khen vô cùng. Cứ nhìn những bước đi vội vàng của Khang Thu Thủy, đủ biết chắc hắn sẽ trung thành mãi mãi với tình yêu.

oOo

Hầu như cùng một lúc, hai người yêu nhau cùng đi đến nơi hẹn. Khang Thu Thủy hớn hỏ nắm chặt tay Kiều Lê Vân:

- Em! Em là một thiếu nữ càng nhìn càng đẹp. Đôi ánh mắt em mới trong sáng làm sao! Đôi ánh mắt tạo ra cả một trời hạnh phúc.

- Em đã tẩy rửa chúng nó bằng nước mắt mắt rồi.

Rõ ràng Khang Thu Thủy chưa hiểu được ý ngầm của câu nói này. Hắn bỡ ngỡ nhìn nàng, và nàng phải giải thích ngay:

- Anh Thủy à, từ cái ngày em chưa quen anh trở về trước, nước mắt em đã khô cạn rồi. Ba má em cứ cho rằng em đã đổi tâm tình thành cô gái vui sống! Nhưng thật ra, ba má em không biết nỗi bi quan trong lòng em.

- Em Vân, em...

- Cho đến khi anh bước vào khu vườn tình cảm của em, con người em mới sống lại, và em lại khóc được. Anh Thủy à! Nước mắt tẩy rửa đôi mắt, đối với em, chẳng phải là việc có hại. Do đó, anh đừng nên buồn cho em. Em mong anh khen ngợi đôi mắt trong sáng của em nữa.

- Ngồi xuống đây đi. Vườn hoa này mới đẹp làm sao! Thật tịch mịch yên tĩnh. Ngoài hai chúng ta, dường như không còn người nào khác.

Hai người ngồi xuống thảm cỏ. Bàn tay nàng đặt lên trên đầu gối chàng. Tay Khang Thu Thủy đặt trên tay Kiều Lê Vân. Cả hai cùng mỉm miệng nhìn nhau, không nói mà như nói rất nhiều...

Khang Thu Thủy toan đem chuyện “Sếu Vườn” thay lòng đổi ý, bỏ người yêu cũ, theo người mới... kể cho Kiều Lê Vân nghe. Nhưng rồi nghĩ lại, hấn không dám kể nữa; sợ gây ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, một tâm trạng chỉ có thể tăng cường ổn cố tùy từng lúc.

Lát sau nàng cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Anh Thủy à! Má anh từ cái hôm tìm đến nhà em...

- Đừng! Đừng nhắc nữa.

Khang Thu Thủy khẽ ngắt lời Kiều Lê Vân:

- Em Vân ơi! Chúng mình hãy cùng nhau bàn tới việc rất sốt dẻo này...

- Được lắm. Nhưng... em còn chưa đoán ra: việc ấy là việc gì vậy?

- Thì anh nói chớ ra, là em hiểu ngay mà.

Khang Thu Thủy mỉm miệng cười có vẻ bí mật, rồi tiếp:

- Em hãy chuẩn bị tinh thần cho vững để nghe nhé! Nếu không, em sẽ hoảng hồn lên mất!

Kiều Lê Vân chưa chi đã ngạc nhiên trở mặt:

- Ủa? Gì mà ghê vậy? Anh nói đi!

- Em có thừa nhận rằng em yêu anh hay không?

- Thừa nhận.

- Em có thừa nhận rằng anh yêu em với tất cả tấm lòng chân thành không?

- Nhận thấy thế.

- Nếu vậy...

Hấn khẽ vỗ vỗ lên lưng bàn tay nàng, rồi nói với giọng kiên quyết:

- ... Thì lấy anh đi!

Thật quá đột ngột đối với Kiều Lê Vân! Nàng ngẩn người ra đưa tay lên dụi mắt như cái máy. Nàng hãy còn ngỡ đang trong giấc chiêm bao.

- Em Vân! Em không chấp nhận anh sao?

- Em...

Trong chốc lát, quả thật nàng chưa biết trả lời như thế nào cho phải...

- ... Em chẳng biết nói thế nào nữa đây?

- Chỉ cần em gạt đầu cho anh một cái.

Kiều Lê Vân gật đầu một cái, nhưng nàng tỏ ra đặt biệt tỉnh táo sáng suốt:

- Anh Thủy ơi! Em tuy có can đảm nhận lời anh, nhưng anh phải cần nhận rõ sự thực: Ba má anh, cho tới bạn hữu của anh, đều không muốn cho chúng ta gần gũi nhau, huống chi là chuyện kết hôn!
- Hiếu thảo với cha mẹ là một việc; anh muốn lấy vợ là một việc khác. Không thể vì hiếu, mà cúi đầu đi lấy một cô gái không hợp ý anh. Nếu lấy, thì còn gì là ý nghĩa của hôn nhân nữa?
- Nếu muốn lấy em, thì anh làm sao xin được cha mẹ đồng ý?
- Anh đã có biện pháp

Và hẳn yêu cầu:

- Em ơi! Em hết lòng tin tưởng ở anh, thì cũng xin em củng cố và tăng cường niềm tin của anh.
- Đương nhiên em phải thế.

Nhưng nàng lộ vẻ suy nghĩ sâu xa:

- Nhưng có điều là anh vừa bắt đầu niên học, còn phải cố gắng chú tâm để sang năm thi tốt nghiệp, thì không còn thời giờ để lo việc kết hôn.

Khang Thu Thủy vui vẻ đặt kế hoạch:

- Có chứ! Em à, anh định như vậy: một khi được cha mẹ đồng ý, là anh lập tức chọn một ngày thứ bảy để cưới nhau. Ngày hôm sau là chủ nhật, được nghỉ ngơi 24 giờ. Nếu cần phải đi hưởng tuần trăng mật ngay, anh sẽ xin phép nghỉ học. Nếu cùng nhau đồng ý hoãn lại, thì anh cứ đi học, cho đến ngày tốt nghiệp xong, anh sẽ đền bù cho em một thời gian trăng mật dài gấp bội.

Nàng đỏ mặt vì mắc cỡ, không nhẽo nói:

- Em có thể đòi anh bù gấp đôi. Còn trong niên khóa, em không thể gây ảnh hưởng không tốt cho việc học của anh.
- Em tốt với anh quá!
- Cứ xét sự đặc ý của anh lúc này, thì có vẻ như mọi việc đã quyết định rồi vậy.
- Chứ lại còn chưa quyết nữa sao?

Hắn xê xích lại gần nàng chút nữa, rồi tiếp:

- Anh coi như việc đã được quyết định rồi. Vậy... chúng mình cứ quyết định như thế.

Nàng lấy giọng vô cùng êm ái, nhỏ nhẹ bảo hắn:

- Anh à, phần cá nhân em, em xin đồng ý về nguyên tắc. Nhưng em xin được dành quyền tu chính. Bởi vì còn ba má em. ý kiến của cha mẹ, đối với em, thật vô cùng quan trọng.
- Điều đó phải lắm rồi.

Mấy con chim vỗ cánh bay tít lên cao, bay đi thật xa... Phải chăng chúng bay đi báo tin mừng với những nơi nào đó?...

21. Chương 21

Đưa Kiều Lê Vân về đến cổng nhà nàng, Khang Thu Thủy tỏ ra rất tinh nghịch: Hắn đưa tay vén tóc nàng lên, ghé miệng vào tai, rì rì rỏ rỏ:

- Anh không vào nhà nữa. Nhưng trái tim anh vẫn theo em vào đấy!

Tiếp theo ngay câu nói là một... cái hôn đánh “chút” vào bên má Kiều Lê Vân! Đây là lần thứ nhất hân bạo dạn tỏ cử chỉ âu yếm lả lơi như thế.

Nàng chẳng những không tỏ vẻ tức bực hay mắc cỡ, mà còn mỉm cười sung sướng, nét mặt tươi lên hơn hớn... Lát sau, nàng vẫn còn thấy say sưa, chìm đắm vào ảo cảnh, cảm thấy như đôi môi mềm mại ướt át đang còn dính vào má mình, chưa rời.. Thật ra, Khang Thu Thủy đã lên xe đi khỏi...

Bà Văn ra mở cổng.

- Vân con! Con làm sao thế?

- Má! Con...

Đôi má nàng càng đỏ lên rần rần. Nàng đâu dám thật thà kể lại cái hôn của Khang Thu Thủy tặng nàng, dù là kể với người thân yêu nhất đời!

- Thu Thủy đâu?

- Anh ấy về rồi.

- Thôi, vào đi. Sao mà trông con ngẩn ngơ, như không biết đường trở vào nhà nữa vậy!

Nàng nắm tay mẹ mà đi; càng tỏ lộ bước chân đi lạch, khiến người trông thấy phải động lòng thương.

- Ba đâu hả má?

Vừa hỏi mẹ, nàng đã kêu lên:

- Ba ơi!

ông Văn hạ tờ báo xuống:

- Kìa, con! Thủy hân không đưa con về ư?

- Dạ có. Lần nào anh ấy cũng đưa về. Nhưng nếu có chuyện cần về gấp, anh ấy chỉ đưa đến cổng, nhưng không vào nhà.

- Chắc là con đi chơi vui thích lắm?

- Sao ba biết, hả ba?

- Cứ nhìn qua mặt con, là biết ngay.

Kiều Lê Vân giật mình, như cái máy, nàng đưa tay lên xoa vào má, và thầm nghĩ: “Lẽ nào cái hôn của Thủy còn để lại dấu vết trên má mình?” Bà Văn nói:

- Có chuyện trò gì, thì hai bố con ngồi bàn với nhau nghe! Tôi vào bếp nấu cơm đây.

Nhưng Kiều Lê Vân kéo tay mẹ, ép ngồi xuống ghế:

- Má! Hãy đợi chút. Con có chuyện này, muốn thưa với ba má.

ông Văn tươi cười nhìn vợ:

- Bà ngồi xuống đi. Ăn cơm hay không, không mấy quan hệ. Chuyện của con, chúng mình không thể không nghe.

Cô gái bắt đầu kể lể:

- Thưa ba má, hôm nay, sau khi ghi tên học, anh Thủy liền gọi điện thoại, hẹn con đi chơi. Không ngờ, gặp nhau chưa được bao lâu, anh ấy ngỏ lời cầu hôn. Lúc ấy, con phải giật mình, vì sự thể quá đột ngột.

ông bà Văn cùng cảm thấy vui sướng, quay nhìn nhau chăm chú. Rồi bà Văn nắm lấy tay con gái, ân cần hỏi:

- Thế, cuối cùng con trả lời ra sao?

- Con đã nhận lời.

- Được! Tốt!

ông Văn giơ ngón tay cái lên nói tiếp:

- Con gái ba can đảm đấy.

Bà Văn vui vẻ nói theo:

- Tôi cũng không phản đối. Cái thằng Thủy ấy rất hiền lành tử tế.

Kiều Lê Văn nói:

- Tuy nhiên, con có bảo rõ anh ấy rằng: Chỉ mới cá nhân con đồng ý trên nguyên tắc thôi. Con còn phải hỏi ý kiến ba má.

ông Văn chưa hết tươi cười:

- Con gái của ba ơi! Ba má cùng đồng ý nữa đây. Và lúc này ba sung sướng có lời mừng con!

Bỗng gương mặt Kiều Lê Văn thoáng vẻ ảm đạm:

- Ba mừng như vậy sợ quá sớm! Bởi vì cha mẹ anh ấy còn chưa bằng lòng chấp nhận. Ông bà ấy sẽ phản đối kịch liệt hơn.

Người cha thương yêu con vẫn đầy lòng tin tưởng:

- Con chẳng cần quá lo về sự phản đối ấy. Ba thấy thằng Thủy nó tỏ ra quyết tâm. Có quyết đoán mới nên việc. Vân à! Ba với má cảm thấy tự hào tự mãn vì con đây. Con đã tự lực tìm lựa được người con yêu, thì con cứ tự do hành động.

Bà Văn tiếp lời chồng:

- Chẳng những con vui sướng, mà ba má cũng vui sướng.

Bấy giờ Kiều Lê Văn đang ngồi ép mình vào mẹ, ông Văn đưa tay nắm lấy con gái, kéo về phía mình, xoa đầu vuốt má con, cử chỉ vô cùng cưng nuông thương mến:

- Con à! Con muốn lấy chồng vào ngày tháng nào tùy ý. Lúc nào cũng được.

Một cuộc tranh luận dữ dội lại diễn ra tại nhà họ Khanh. Bà Viễn hậm hực kêu lên:

- Không! Không thể được! Tuyệt đối không được. Mày lấy nó? Hừm! Rõ ràng mày phát điên rồi!

- Má ơi! Lâu ngày dày tháng, rồi má sẽ yêu mến Vân.

- Vĩnh viễn muôn đời! Tao quyết không khi nào mến được một đứa con gái thọt chân. Nhà họ Khang này, từ đời nào tới đời này, chưa bao giờ xảy ra chuyện mất mặt như thế!

Khang Thu Thủy dậm cãi lý:

- Sao lại có thể gọi là chuyện mất mặt? Con gái người ta hơi hớ, đâu phải gái giang hồ ăn chơi? Má à! Con xin má đừng hạ hất nhân cách của Vân như vậy. Không ưng thì chỉ nói là không ưng.

ông Viễn bắt đầu lên tiếng:

- Này Thủy! Con không nghĩ đến tổ tiên một chút, cũng không nghĩ đến cha mẹ đang sống sờ sờ đây một chút. Con chỉ biết nghĩ đến riêng con thôi ư? Lấy một đứa con gái thọt chân, rồi con sẽ không có hạnh phúc, và con sẽ tự hủy hoại cả sự nghiệp tương lai.

- Không! Không thể như thế đâu!

Khang Thu Thủy không còn kìm hãm được cơn uất ức nữa. Hấn kêu lên:

- Không thể!... không... thể!...

Khang Tiểu Mai xen vào:

- Anh Cả! Anh cũng phải có chút lý tưởng chứ!

Khang Thu Thủy gầm lên, như quát tháo vào mặt em gái:

- Không... cầu... mày!... Tao... không... khiến! Mày đừng có dây dưa vào!...

Khang Tiểu Mai không chịu thua:

- Hừm! Em thừa hơi mà dây dưa vào!

Bà Viễn lúc ấy đã giận uất tái mét nét mặt đi:

- Mày phải mở mắt cho lớn ra mà nhìn nhận sự thật: Sở dĩ bọn tao phản đối mày, chính là vì muốn cứu vớt mày chứ! Mày là giọt máu nối dõi tông đường họ Khang, là khúc ruột bọn tao cắt ra, làm sao bọn tao có thể mở mắt ngồi nhìn mày sa hầm sẩy hang, tự hủy diệt cuộc đời cho được?

ông Viễn cũng nói với giọng nặng nề đau buồn:

- Thủy con! Con nghĩ lại cho chín, sẽ thấy lời má con nói rất hợp lý. Trên đời, có cha mẹ nào lại không yêu thương con, muốn cho con khá con hay?

- Con nhận biết ba má thương con. Nhưng về phương diện hôn nhân, ba má nên cho con quyền lựa chọn. Con nguyện sống trọn đời bên người con yêu, chứ không muốn sống dù là một ngày, với người con không thích.

Bà Viễn vẫn khẳng khái giữ quan niệm riêng:

- Nếu mày chịu sống chung với một cô gái khác, mày sẽ phát giác ra rằng: trong thiên hạ có người còn đáng yêu gấp trăm ngàn lần con Kiều Lê Vân.

Khang Thu Thủy phải xuống giọng năn nỉ:

- Thôi, xin má nghĩ lại: Tuy nó là đứa con gái có tật, nhưng duyên số đã buộc con vào với nó, thì ba má cũng chẳng nên cấm cản con.

Mẹ hần vẫn kiên quyết như chặt sắt chém đinh:

- Không! Không thể được. Trừ phi mày không thiết cái nhà này nữa, mày không cần đếm xỉa đến cha mẹ nữa, mày mới làm được thế.

- Má ơi! Xin má đừng khích động tim gan đầu óc con nữa. Nếu không, con đến phát điên mất.

- Thà để ày phát điên còn hơn để mày lấy một con tàn tật.

ông Viễn thấy tình thế đến chỗ bế tắc, thì thở dài náo ruột:

- Thôi, hãy tạm gác vấn đề này lại. Mai sẽ bàn thêm. Thủy! Con hãy về phòng riêng, đừng chọc giận má mày thêm nữa.

Đó là biện pháp tạm thời nhưng rất sáng suốt của ông Viễn. Nếu không, thì có chuyện đổ vỡ to, khó mà thu xếp được.

Khang Thu Thủy uất ức đặng cay, hùng hục tìm vào phòng riêng. Hần ngồi đăm đăm ở bàn học một hồi, rồi rút ngăn kéo, lấy ra một tập album. Hần lật giở vài tờ, gương mặt kiều diễm khả ái của Kiều Lê Vân đã xuất hiện, như cười đón hần, nhưng khuyến khích hần giữ vững ý chí quyết tâm, đồng thời an ủi cho hần quên cơn uất ức.

Nhân đó hần lẩm nhẩm khẽ với tấm hình:

- Em Vân ơi! Anh xin em cứ yên lòng. Anh có đức tự tin và nghị lực. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ đạt được mục đích là cùng nhau sống chung trọn đời.

Nhìn ngắm bức ảnh Kiều Lê Vân với ánh mắt tha thiết, mến thương, rồi hần lại lẩm nhẩm hỏi:

- Em ơi! Tại sao người như em mà lại có tật ở chân? Nếu trong hai chúng ta, kẻ có tật là anh, thì có phải tốt hơn không!

Kế, hấn gấp tập ảnh, cắt vào ngăn kéo, đi lại đôi giày vào chân và bước ra ngoài để ra đi... Hấn vừa đẩy chiếc mô tô ra, thì thấy Khang Tiểu Mai bước đến gần:

- Anh lại đi tìm cô Vân?

- Mày đâu có “thừa hơi” mà can dự vào việc của tao?

Thấy anh đáp gắt giọng và mai mĩa, sắc mặt lạnh như tiền, Khang Tiểu Mai đâm bướng bỉnh:

- Khi đã “mê” nhau thì “cái gì” cũng thơm! một kẻ có tì vết không ai thềm ngó ngang, mà anh coi như châu ngọc quý báu!

- Tôi cảnh cáo cô lần chót: Từ này cấm “cô” không được nói điều đó nữa! Nhớ chứ?

- Nếu cần nói, cứ nói, đã sao! Thọt thì nói thọt! Chẳng lẽ nói thế nào?

- Phải ày biết tay mới xong!

Khang Tiểu Mai vốn là cô gái láu lém, thấy nguy thì lẹ cẳng nhanh chân, đâu có dại dột chậm chạp để ăn đòn? Cho nên, vừa thấy Khang Thu Thủy chống cẳng chiếc mô tô lên, cô gái đã ba chân bốn cẳng bỏ chạy, miệng thì kêu lớn:

- Má! Má ơi! Anh cả đánh con nè má!

Khang Thu Thủy không đuổi đánh, lại dắt xe ra khỏi cổng, rồ máy chạy đi. Cô em gái quá quắt của hấn lại ra oai... vắng mặt, miệng lầm bầm nhiech rửa:

- Được rồi! Tôi mong cho anh lấy cái con què ấy đi! Tôi sẽ không thềm coi nó là chị dâu. Rồi tôi sẽ chứng kiến cuộc đời anh tàn lụi trong tay nó!

- Mai ơi! Mày đâu rồi?

- Dạ? Con vào ngay đây, má!

o0o

Quả thật Khang Thu Thủy đến gặp Kiều Lê Vân tại nhà nàng. Khi còn chưa xuống xe mô tô và ấn chuông, hấn đã ầm kèn toe toe rồi. Và nàng thì đã quá nghe quen tiếng kèn xe ấy, giống như có một nguồn linh cảm tiếp nối tâm trí nàng với nó, cho nên bấy giờ nàng chạy vùn vụt ra mở cổng. Hấn chưa kịp xuống xe, nàng đã hỏi:

- Có cần vào chơi chút không?

- Có.

Hấn sực nhớ ra, lập tức bước xuống, đẩy xe vào sân. Nàng nhận thấy sắc mặt người yêu không vui, nên muốn đem những cái vui hiện đang có ra, xua đuổi nỗi buồn cho hấn. Nàng nắm ngay lấy tay hấn một cách thân ái nồng nhiệt, miệng tươi cười bảo:

- Ba má em không có ở nhà.

- Vân ơi! Anh...

Nàng cứ ôn tồn hiền dịu nói:

- Có gì, đợi lát nữa hãy nói. Hãy vào ngồi nghỉ một chút đã anh. Em thấy anh có vẻ mệt mỏi quá. Chắc là anh mới đọc sách quá lâu?

Hạnh phúc như ngấm vào máu tim, chảy khắp cơ thể hấn. Nàng như làn gió xuân mát rượi, mơn trớn tâm hồn, khiến hấn quên đi nỗi uất ức, buồn rầu vừa xảy ra ở nhà. Hấn đi theo sau nàng như đứa bé ngoan ngoãn. Hấn nói:

- Em đừng lật đật tiếp đãi. Anh đâu phải người khách đến nhà em lần đầu!

Nàng quay nhìn hấn, tươi cười đáp:

- Nhưng đây là lần thứ nhất em tiếp đãi anh một mình. Anh thích ăn gì uống gì nào? Trong tủ lạnh có nhiều thứ.

- Gương mặt tươi vui với ánh mắt trong sáng của em là thứ đồ uống ngon miệng mát lòng nhất, khiến anh chưa uống đã thấy say say.

Trước mặt có kê cái tủ lạnh đó, Kiều Lê Vân dừng lại. Khang Thu Thủy đứng sau lưng, hai tay nắm vai nàng, và hần tình nghịch thổi nhẹ nhẹ vào những lọn tóc nàng.

- Đừng có thổi nghe!

Nàng quay cổ lại, không nhéo gắt yêu:

- Đầu em đầy bụi bẩn đấy. Thổi, nó bay vào tủ lạnh bây giờ!

- Nhưng trong bụi bặm đó có hòa lẫn chút hương thơm của người đẹp. Ai ăn uống những thức trong tủ lạnh, cũng sẽ hóa thành người đẹp! Em Vân ơi! Hãy lấy một trái táo cho anh ăn đi nào, bởi vì con người anh không được đẹp.

Đưa trái táo cho hần ăn, bỗng nàng bật lên cười khúc khích. Hần ăn làm sao? Hần làm giống như một kẻ chưa được ăn táo bao giờ: Vừa cầm lấy, đã khát ngay một miếng!

- Ấy! Sao anh không gọt vỏ?

- Hương thơm người đẹp đang quyện trên lớp vỏ táo này.

Tay cầm tay cùng ngồi xuống, rồi nàng đưa bàn tay ngọc, nâng tách trà thơm lên, thông thả hớp một hớp. Kế, nàng mới từ từ trao cho chàng:

- Thứ lỗi! Em trót uống trước rồi.

- Chỉ? có nước trà em uống còn dư, anh mới thấy thơm ngon đặc biệt.

Đôi mắt long lanh chăm chú rọi sâu vào đáy mắt Khang Thu Thủy, nàng như muốn khám phá một điều gì?

Cuộc sống của cô thiếu nữ tàn tật nhưng đa tình, trước nay vốn vô vị. Nhưng kể từ ngày cô có được tình yêu của chàng trai trước mặt này, cô đã nhảy vọt hần vào thế giới khoái lạc. Như thế thì, dù có lúc cô phải ứa vài giọt lệ, cũng chẳng đáng kể gì.

- Anh Thủy à! Hôm nay anh thật khéo nói.

- Cứ ngồi trước mặt em, là anh trở thành cái máy nói. Em có khó chịu không?

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Không! Em rất thích nghe anh nói chuyện. Tiếng nói của anh, những âm thanh dịu dàng, trong trẻo, ngọt ngào này... khiến ai nghe cũng cảm thấy vui sướng.

- Nhưng có những lúc...

Hần cúi đầu hạ giọng nói tiếp:

- ... Tiếng nói của anh khiến cho em phải buồn khổ. Chẳng hạn như lúc này... Lúc này anh kể cho em hay rằng ba má anh không đồng ý cuộc hôn nhân của chúng ta...

Nàng không hề tỏ ra giận mình, hoặc lấy làm lạ:

- Ba má anh phản đối mạnh mẽ tới ngần nào, em có thể tưởng tượng ra được rồi... Anh Thủy à! Có rất nhiều việc đời mà con người không thể thành công với chỉ một lời nói. Hãy cứ từ từ, rồi sau này sẽ hay. Đừng lo buồn chán nản. Rồi sẽ có ngày chúng ta đạt tới mục đích.

- Lời khuyến khích của em là sức mạnh tiếp thêm cho anh. Vân à! Hèn chi, cứ mỗi khi lòng buồn rầu hoặc thắc mắc, anh lại khát khao được gặp mặt em.

- Anh cứ đến đây, bất cứ lúc nào cũng được. Trừ những buổi tìm tới nhà Hồ Bình, có thể nói, em chẳng đi đâu cả. Đã lâu rồi, em không đến gặp bọn Anh Đài, Hoa Lệ, Vương Nhụy. Bọn họ thì cũng có đến tìm em, nhưng lần nào cũng không gặp, vì em đã đi chơi với anh rồi.

- Bọn họ đã biết chúng ta yêu nhau chưa?

- Rồi; chính má em cho họ hay Họ đều biết mặt anh, từ cái hôm đám cưới Hồ Bình ấy mà.

- Họ có dè dặt phê phán gì về mối tình giữa chúng mình không?

- Không. Các bạn học của em đều rất tốt đối với em, tốt đến độ không thể tốt hơn được nữa.

Kiều Lê Vân đắc ý với câu vừa nói. Nàng mỉm nụ cười ngọt lịm, trông càng tươi đẹp bội phần, rồi lặng lẽ ngả đầu vào vai Khang Thu Thủy. Trong giờ phút này, nàng là kẻ tốt số nhất. Dù ai đem cả quả địa cầu cho nàng, để xin đổi lấy Khang Thu Thủy, nàng cũng không chịu đổi. Phòng khách thật tịch mịch. Không có ai trong này ư? Nếu có, thì người đó hẳn phải nghe rõ nhịp đập của hai con tim. Chàng và nàng cứ im lặng nhìn nhau, không nói mà tình ý rất nhiều...

Hồi lâu, Khang Thu Thủy cất tiếng phá bầu không khí im lặng:

- Em Vân à! Anh đã ngỏ lời xin sống chung với em. Em đã thưa lại hai bác chưa?

- Rồi...

- Hai bác nói thế nào?

- Hai cụ hoàn toàn tôn trọng ý kiến của em.

Khang Thu Thủy nghe nói, sung sướng quá, đến nỗi đứng bật dậy như cái lò so và kéo theo cả người yêu. Rồi hắn ôm chầm lấy nàng:

- Anh yên tâm sung sướng quá rồi. Đối với anh, ba má em là hai nhà từ thiện, vui lòng bố thí làm phúc!

- Rồi sẽ có ngày ba má anh cũng biến đổi thành hai nhà từ thiện.

- Em thật đại lượng, không hề oán giận ba má anh.

- Chính vì các bác là hai đấng sinh thành của anh. Thêm nữa, trước nay ba má em không để cho em được oán giận ai hết.

- Em Vân ơi! Anh...

Nàng ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn. Cái ôm chặt chẽ mà lại êm đềm ngọt ngào, cứ tiếp tục chưa dứt. Trên đời những người yêu nhau mà chưa được ôm nhau trong vòng tay, thì hẳn phải buồn tiếc mãi mãi.

22. Chương 22

Trường đại học khai giảng đã lâu. Khang Thu Thủy học hành vẫn xuất sắc. Thật vậy, tình yêu không hề gây ảnh hưởng đến việc học của hắn, dù tình yêu ấy bị cha mẹ hắn cấm cản dữ dội, gây buồn phiền cho hắn rất nhiều.

Trước mặt cha mẹ, hắn đã tranh luận hết sức tới mười lần, và cả mười lần hắn đều thất bại. Nhưng hắn vẫn không nản chí thoái bộ, mà càng tranh đấu, càng hăng hái thêm.

Trái lại, chỉ có lòng tin tưởng của Kiều Lê Vân bị giảm bớt. Nàng tuy vẫn tiếp tục cổ vũ và an ủi hắn, mỗi lần hắn thất bại trước cha mẹ, nhưng nàng biết rõ rằng ông bà Viễn sẽ không thay đổi thái độ đâu.

Trong lòng lo buồn, nhưng đối trước Khang Thu Thủy, nàng vẫn gương nét mặt vui tươi, ra vẻ đầy lòng tin tưởng. Nàng thật đã chịu đựng đau khổ quá đủ rồi vậy.

Biết tìm biện pháp nào bây giờ? ái tình mật ngọt nhất trên đời lại cần phải trải qua những nỗi cay đắng nhất.

Trong kỳ thi thứ nhất của niên học, vào buổi chiều hôm ấy, Khang Thu Thủy đang múa bút như rồng bay trên mặt giấy, nên không ngờ rằng giờ khắc ấy, tại nhà người yêu của hắn, lại có hai người khách tìm tới.

Ra mở cổng, vừa trông thấy khách là... mẹ và em gái của Khang Thu Thủy, Kiều Lê Vân trước hết phải giật mình, áy náy lo! Nhưng rồi nàng lập tức lấy bộ điệu tự nhiên, nhỏ nhẹ mời họ vào nhà. Ruột nàng nóng lên vì bối rối. Lại thêm lúc ấy mẹ nàng không có ở nhà, nàng càng cảm thấy lo.

- Mời bác, mời cô ngồi.

Bà Viễn nắm lấy tay con gái cùng ngồi xuống, trong khi đôi mắt luôn luôn nhìn ngó nhận xét. Khang Tiểu Mai khẽ thúc thúc vào mình mẹ, rồi mới nói:

- Xin cô đừng pha trà làm chi Chúng tôi có chuyện cần đến thưa với cô chút.

Nhưng rồi trà nước đã được bưng ra đặt trước mặt, mẹ con bà Viễn vẫn không ai nói một tiếng “cảm ơn!” Cũng có thể là họ sơ ý quên khuấy đi?

- Rất tiếc, ba tôi đi dạy học, má tôi cũng vừa đi khỏi.

- Hôm nay, chúng tôi cần nhất là được gặp cô.

Kiều Lê Vân thầm tự cảnh cáo: “tuyệt đối không được luống cuống, cũng chẳng nên tỏ thái độ bức tức, nếu không nể mặt họ, thì cũng nể tình Khang Thu Thủy. Người có sức nhẫn nại thì mới đối phó được với tình thế”.

- Thưa bác, bác tới...

- Con tôi đã đòi hỏi âm cửa âm nhà, một, hai đòi lấy cô mới nghe. Hắn đã yêu cầu chấp thuận tới mười lần rồi.

- Thưa, anh ấy cũng có nói với cháu như thế.

- Tình thế càng ngày càng gay go, cô có biết chăng?

- ...

Kiều Lê Vân lắc đầu.

- Do đó, tôi cần phải đến gặp cô.

- Thưa bác, bất luận bác tìm đến đây với ý gì, cháu vẫn vui mừng được gặp bác.

- Lúc này cứ thật thà nói chuyện, chẳng cần khách sáo.

Khang Tiểu Mai xen vào:

- Anh tôi nhất định đòi kết hôn với cô, không được thì không chịu. Má tôi thì tuyệt đối không nghe. Do đó, mẹ con cãi vã âm cửa âm nhà, và tình thế đến chỗ giằng co gay gắt. Nếu cứ giằng co thêm nữa, thì không thể liệu lường được hậu quả.

Bà Viễn nói với một giọng đáng sợ:

- Cho nên tôi đã hạ quyết tâm rồi. Nếu như con tôi cứ khăng khăng đòi lấy cô, bất chấp mọi sự, thì tôi đành phải... treo cổ tự sát!

- Thưa bác, bác nghĩ...

Dẫu sao thì Kiều Lê Vân cũng chỉ là một cô gái còn non dại, cho nên mới nghe bà Viễn dọa thế, nàng đã sợ hãi, toàn thân run lên, chẳng biết ăn nói, cử động ra sao, cứ ngồi nhìn ngơ ngác.

Khang Tiểu Mai thừa dịp nói:

- Thưa cô Vân! Giờ thì cô là người duy nhất có thể cứu được mạng sống của má tôi mà thôi.

Bà Viễn tiếp lời con:

- Tôi tin rằng cô không nỡ lòng nào để cho bị kịch ấy xảy ra. Mong cô suy nghĩ cho chín.

Khang Tiểu Mai kể lời mẹ:

- Cô Vân ơi! Tôi van xin cô đấy.

Bà Viễn rọi đôi ánh mắt thật ghê gớm vào mặt Kiều Lê Vân:

- Cô cần phải suy xét thêm nữa. Nếu như cô thật lòng thương yêu con tôi, thì cô hãy kịp thời rời bỏ nó ra.

- Nếu không, cô sẽ làm hại anh tôi, và tính mạng má tôi lâm nguy.

Kiều Lê Vân đưa hai tay ôm lấy đầu, nói như kêu lên:

- Tôi không thừa nhận cái tội danh ấy! Đó chẳng phải là việc của cá nhân tôi!

Bà Viễn cười nhạt một tiếng:

- Cô chỉ việc nhận lời bỏ nó, là chúng tôi không oán trách gì cô nữa.

- Bà với cô muốn tôi phải đi đâu? Phải làm gì bây giờ?

Bà Viễn và Khang Tiểu Mai không hẹn mà cùng ngẩng người ra nhìn nhau: Thật vậy. Đòi Kiều Lê Vân phải làm gì đây?

Rốt cuộc, lại nhờ khối óc tinh ranh của Khang Tiểu Mai xoay chuyển lệ làng luận điệu:

- Chỉ cần cô không thêm nghĩ đến anh ấy, không gặp mặt nữa, không yêu anh ấy nữa... Rồi lâu dần, ngày qua ngày, anh ấy sẽ nguôi lòng đi, không còn tìm tới gặp cô nữa.

Bà Viễn tiếp lời con:

- Đấy! Cứ như thế là được. Cô có thể giúp cho chẳng?

- Tôi... Tôi...

Tội nghiệp Kiều Lê Vân! Cuối cùng nàng phải òa lên khóc. Cô gái nào nghe nói đến án mạng và tội trời mà lại không sợ hãi?

Thấy Kiều Lê Vân khóc, Khang Tiểu Mai liền đảo mắt ra dấu ẹ. Hai mẹ con cùng đứng dậy. Bà Viễn còn nhấn tâm nói:

- Cô khóc, rồi cô hãy nghĩ lại cho chín. Nếu như cô cứ còn dan díu với con tôi, không chịu buông nhau ra, thì cô sẽ phải gánh chịu trách nhiệm về mọi hậu quả xảy ra.

Bà dứt lời, Khang Tiểu Mai nắm tay bà; hai mẹ con lệ làng bước ra ngoài, chỉ còn trơ Kiều Lê Vân khóc nức nở trong phòng khách. Thật là việc đau đớn không ngờ cho nàng, còn hơn trong cơn ác mộng.

Nàng ôm đầu, nằm quay xuống ca- na- pê, sụt sùi khóc tới nửa tiếng đồng hồ nữa, vẫn chưa thấy bà Văn trở về. Bà chưa thể về kịp lúc này được, vì bà phải ra phố mua mấy thứ đồ cần dùng.

Quá đau buồn, quá khổ sở, Kiều Lê Vân khóc hồi lâu mệt lả người đi, vẫn chưa có ai an ủi ột lời, sẵn sóc ột chút. Cuối cùng nàng ngủ thiếp đi trên cái ca- na- pê. Và chẳng bao lâu, nàng lại đi vào một ác mộng.

Bà Văn đi phố trở về. Bà lấy làm nghi hoặc: tại sao cổng ngoài không cài then? Đảo mắt nhìn khắp sân nhà, cũng không thấy chiếc xe mô tô quen thuộc của Khang Thu Thủy. Chồng bà thì hẳn còn đang dạy học, đâu đã hết giờ mà về? Vậy thì, phải chăng con gái bà ra đi đã quên cài cánh cổng?

Bà vội vã bước vào phòng khách. Bà giật mình khi thấy con gái bà đang ngủ lả lóc trên ca- na- pê, lại còn mê sảng nữa:

- Tôi sợ lắm! Tôi sợ lắm! Ối!!!...

Nghe con kêu thét lên, bà giật mình, lập tức lay gọi rồi rít:

- Vân! Vân ơi! Dậy đi con.

- Má! Má ơi! Con sợ muốn chết!

- Con lại mơ thấy chuyện dữ rồi. Mau ngồi dậy đi.

Bà đỡ con dậy, hỏi:

- Tại sao con lại nằm đây ngủ?

- Con sợ lắm!

Kiều Lê Văn còn chưa hết tức tưởi vì chuyện đã qua Nàng ôm chặt lấy mẹ:

- Má ơi! Con nằm mơ thấy một con quỷ cái, nó xù đầu xòa tóc, nó thè lưỡi ra, dài ơi là dài!... Và nó đưa lưỡi dài quấn lấy cổ con, toan thắt xiết chặt lại con cho chết. Con cố rầy rụa, gỡ thoát, và bỏ chạy thực mạng.

Thân hình run lấy bầy, nàng kể tiếp:

- Con sợ quá, thiếu chút nữa thì tắt thở mà chết!

- Từ nay phải nhớ kỹ: Khi ngủ chớ có đặt tay lên ngực mà mơ thấy chuyện ghê sợ!

- Tại sao lại nằm mơ nhỉ?

Chẳng phải bà Văn không nghe thấy lời con hỏi, nhưng bà vẫn không đáp, vì mắt bà vừa nhận ra hai tách trà đặt ở bàn tiếp khách. Bà suy đoán một chút, rồi đưa tay nâng cầm con gái lên, nhìn vào mắt:

- Có ai đến đây vậy? Mà sao con khóc?

- Mẹ anh Thủy và em gái anh ấy.

Bà vội hỏi:

- Họ lại tới? Họ tới làm gì? Con mau kể lại á nghe!

- Họ đến đây uy hiếp con.

- Uy hiếp con? (Bà Văn tròn chồn bối rối) Họ uy hiếp như thế nào?

Sau khi nghe con kể đầu cuối cặn kẽ sự thể vừa diễn ra, bà Văn cảm thấy tức giận, ầm ục trong lòng. Người ta thật đã khinh thường gia đình bà quá lắm. Bà lầm bầm nói:

- Không ngờ! Làm như thế mà họ coi được! Này con! Thế con ăn nói ra sao?

- Con chẳng nói gì. Còn biết nói gì? Vì thế con bật lên khóc. Má ơi, trái tim con tan nát ra rồi.

- Hèn chi con nằm mơ thấy ác mộng như vậy.

Và bà Văn lại gương trấn tĩnh con:

- Đừng sợ, nghe con! Bọn họ chỉ dọa nạt thế thôi. Chứ dẫu cho án mạng xảy ra thật sự đi nữa, chúng ta cũng chẳng có trách nhiệm gì hết!

Kiều Lê Văn lại đau đớn khóc thút thít:

- Má ơi! Con không thể chịu đựng nổi vụ uy hiếp tinh thần này. Con phải dứt tình với Thu Thủy mới được.

- Ôi chào!...

Bà Văn chỉ còn biết thở dài, chứ còn biết nói sao? Bà biết rằng con gái bà tuyệt giao với Thu Thủy, cũng chẳng phải việc dễ, mà tiếp tục khuyến khích đôi trẻ yêu nhau, thì lại càng khổn khổ gay go nhiều hơn, và sợ con gái bà không chịu đựng nổi, sẽ bị khủng hoảng tinh thần, tới mức chứng thác loạn thần kinh.

Suy đi nghĩ lại một hồi, rồi bà kiên nghị nói:

- Mẹ hấn chỉ dọa, chứ không treo cổ tự sát đâu. Con chẳng cần quan tâm thắc mắc, cũng đừng sợ gì. Má biết con với Thu Thủy chẳng chịu lìa nhau, không ai ngăn rẽ được.

- Con phải bỏ hấn, má à! Chính vì yêu thương hấn, mà con phải xa hấn. Con đã suy nghĩ kỹ rồi. Con không thể làm hại đời hấn. Thà con chịu đau khổ một mình vậy.

- Hấn cũng sẽ đau khổ.

- Qua một thời gian, rồi hấn sẽ quên con, và không đau khổ nữa.

Bà Văn thật cũng đáng tội nghiệp như con gái bà. Nước mắt ứa ra, bà nói:

- Má cũng chẳng có ý kiến gì để giúp con nữa. Tùy con tự liệu mà quyết định lấy thôi.

Lấy tay áo lau nước mắt, rồi Kiều Lê Vân đưa tay ôm lấy cổ mẹ, ghé miệng gần tay thì thầm, như sợ có người ngoài nghe lọt. Chỉ thấy bà Văn luôn luôn gật đầu... Và Kiều Lê Vân kết luận:

- Má à! Hãy cứ thử làm như thế xem sao...

Bà Văn buồn rầu nói:

- Cũng được. Chỉ có điều là khổ cho thằng Thủy.

- Để cho anh ấy phải đau khổ dai dẳng, sao bằng cho anh ấy đau khổ một lần, rồi thôi.

- Đi rửa mặt đi, con!

- Giờ con viết ngay lá thư.

Kiều Lê Vân dùng biện pháp nào? Bà Văn chỉ còn biết nghe theo con gái. Dẫu biết trước biện pháp ấy còn đem lại nỗi đau khổ to lớn hơn, bà cũng đành mặc cho con thử một chút.

23. Chương 23

Chiều hôm ấy, thi xong, Khang Thu Thủy đặc ý về bài vở, thoải mái rời khỏi giảng đường. Hấn lại trông thấy bóng dáng thiếu nữ đáng thương của Đỗ Lê đang thất thểu đi phía trước. Hấn sợ cô sinh viên thất tình này bị giạt mình thêm phiền, nên hấn rón rén chậm bước, rồi né tránh nàng.

Bước vào trạm điện thoại, hấn quay số bấy lần, vẫn không nghe một ai nhắc ông nói lên. Hấn lấy làm lạ: Kiều Lê Vân đi đâu? Bác Văn gái nữa? Như chưa nản lòng, hấn quay thêm ba lần nữa. Nhưng vẫn không có ai tiếp nghe. Hấn thầm đoán:

- Chán hấn Vân tìm đến nhà Hồ Bình rồi.

Nhưng bỗng hấn sực nhớ: không phải! Hồ Bình với Diệp Lạc cùng đang có mặt ở trường mà!

- Phải chăng lại mới xảy ra chuyện gì? Mình phải lập tức đến xem.

Hấn lẹ làng đi lấy xe mô tô, mở máy chạy như bay... Hấn thêm ga, tăng tốc độ, tăng nữa, tăng thêm nữa...

Đến trước cửa nhà nàng, hấn hồi hả ấn chuông. Hấn nghe tiếng bước chân người, rồi có tiếng hỏi:

- Ai đấy?

- Thưa bác, Thủy con đây ạ.

Cánh cổng mở. Hấn nhận thấy đôi mắt bà Văn còn ướt lệ, thì thầm đoán có chuyện gì xảy ra. Hấn vùn vụt đi vào nhà, miệng gọi lớn:

- Vân ơi! Vân ơi! Anh tới đây. Em ở đâu?

Phòng khách vắng tanh. Phòng riêng của nàng cũng vắng lạnh. Hấn lại chạy ra phòng khách, hốt hải hỏi:

- Bác ơi! Vân đâu ạ? Vân đi đâu rồi?

Bà Văn giụi mắt lắc đầu:

- Bác cũng không biết nữa. Nó gửi lại cho cháu một phong thư đây. Cháu cầm lấy xem đi.

Mở lá thư, đôi tay hần run run giờ ra, và đọc thấy:

"Anh Thủy,

Đừng buồn khổ khi biết em ra đi, anh nhé! Mọi tình của chúng ta, cứ để nó được lưu lại mãi mãi trong ký ức não tâm chúng ta! Giờ chấm dứt này của nó, sẽ là đầu mối trở lại sự yên ổn và hạnh phúc của anh. Chứ nếu nó cứ tiếp tục nữa thì bi kịch sẽ có lúc xảy ra. Anh cứ hỏi, má em sẽ kể lại cho anh biết cái sự thể đáng sợ, mới xảy ra ngày hôm nay.

Chỉ còn cách tốt nhất là em phải đi xa Anh đừng có tìm kiếm em. Em có thể kiên cường mà sống. Chỉ mong sao anh có thể quên được nỗi đau buồn mau chóng. Hãy vùi đầu vào sách vở. Anh đạt tới thành công và hạnh phúc trong tương lai, ấy là niềm an ủi lớn lao cho em vậy.

ái tình chân chính không nhất thiết phải cần có sự sống chung trọn đời. Anh hiểu như thế chứ? Anh Thủy! Phần em, em không bị cô đơn buồn bã đâu, vì em đã có bức chân dung của anh bên mình. Mỗi khi nhớ đến em, anh hãy cầm cây đàn violon lên! Tiếng đàn sẽ giúp anh quên đi nỗi buồn đau nhưng nhớ.

Thôi, chúng ta xa nhau nhé! Anh Thủy ơi! Đây là tiếng kêu gọi cuối cùng của em.

Vân

(viết vội)"

Đọc xong lá thư ngẩn ngui, nước mắt Khang Thu Thủy đã rơi xuống ướt đầm cả tờ giấy. Hần gần như nổi điên:

- Không! Con phải có Vân! Con không thể sống thiếu Vân! Con phải đi tìm Vân!

Bà Văn càng đau buồn, chẳng biết an ủi Khang Thu Thủy bằng lời lẽ nào. Rồi bỗng thấy hần quỳ xuống đất, ôm choàng lấy chân bà mà van lơn năn nỉ:

- Bác ơi! Bác cho con biết đi! Vân đã đi đâu thế? Để con đi tìm Vân về. Chứ bác với bác trai không thể thiếu Vân bên cạnh được!

Bà gắng kéo hần đứng lên. Bà mấp máy đôi môi run run hồi lâu, mà chưa nói nên lời. Bởi lẽ bà không thể phá hỏng kế hoạch của con gái.

- Bác ơi! Con... Con... Con cần phải có Vân, thì mới sống được.

Bà Văn nói một cách khó khăn ấp úng:

- Em nó... Nó bỏ ra đi bất ngờ, không báo trước gì cả.

Đột nhiên Khang Thu Thủy chạy vụt ra ngoài như điên. Bà Văn hoảng sợ, chạy theo ra kêu gọi:

- Cháu Thủy! Thủy ơi! Cháu Thủy!

Nhưng Thủy đau khổ đến mê man đầu óc, đã nhảy lên xe mô tô chạy đi rồi. Bà Văn vẫn đứng ở cổng gọi với:

- Thủy ơi! Cẩn thận nhé! Coi chừng cẩn thận, cháu ơi!

Bà quay vào, tay gạt nước mắt. Thật ra bà không quen phụ diễn màn tuồng đau khổ loại này. Còn biện pháp nào nữa? Chỉ vì cần có một trái tim chân thành để cứu chữa cái chân tật nguyên của con gái, mà bà phải gắng làm theo ý nó.

oOo

Đã ba ngày rồi, không thấy Khang Thu Thủy xuất hiện nữa. Bà Văn thầm đoán: Chắc là hần giận con gái bà dứt tình bỏ nghĩa, nên thôi không tìm đến nữa. Nếu hần bỏ thật, thì lại là một cái may lớn trong sự không may.

Nhưng vấn đề có đơn giản như thế không? Tình yêu giữa đôi trẻ không thể trong chốc lát mà thanh toán đi được.

Khi một con người ngồi cô đơn ở nhà, thường không khỏi nghĩ quẩn.

Hôm ấy, sau một hồi suy nghĩ, bà Văn đang định đứng dậy đi kiểm công việc gì trong nhà để làm cho khuây khỏa... thì bỗng chuông điện reo lên. Bà thẫn thắc mắc:

- Chắc không phải Thu Thủy tìm đến!

Thật thế! Chẳng phải Khang Thu Thủy. Nhưng cũng chẳng phải chồng bà, hay con gái bà trở về... Mà đây là cha mẹ và em gái Khang Thu Thủy! Cả nhà họ Khang đã kéo đến nhà họ Kiều vậy.

Sắc mặt cả ba người đều lăm lăm và bất ổn. Bà Văn bắt giắc lui lại một bước, thì bà Viễn cười nhạt một tiếng:

- Thưa bà, hôm nay chúng tôi lại quấy rầy bà lần nữa.

- Không dám! Mời bà, mời ông, mời cô vào chơi.

ông Viễn đến đây lần thứ nhất, nên tự giới thiệu:

- Thưa bà, tôi là ba Thu Thủy, nay đến thăm gia đình ta.

- Dạ, rất hân hạnh. Kính mời ông bà ngồi chơi.

Bà Văn lẳng xẵng đem thuốc điều, rót nước trà mời khách, và không có một phán đoán vội vàng nào về mấy người khách bất ngờ này. Chờ cho bà Văn ngồi xuống đối diện, rồi ông Viễn mới lựa lời vào đề:

- Bởi có một việc, cần phải đến gặp bà. Vậy xin bà thứ lỗi đường đột.

Bà Viễn chẳng buồn nhường lời chồng trước mặt người ta, cứ tranh lấy lời:

- Anh Viễn! Anh cứ ngồi đó, để tôi thưa chuyện với bà Văn. Tại sao anh không nói thẳng vào chuyện?

Và bà quay nhìn bà chủ nhà:

- Thưa bà, con trai tôi nó đi biệt dạng đã ba ngày nay chưa thấy về nhà, cũng không bước chân đến trường học. Chúng tôi đoán hắn nó đến với con gái bà, hoặc đem nhau đến một nơi nào rồi. Tóm lại, xin bà trả cháu nó về với chúng tôi.

- Tôi thật không khỏi giật mình!

Bà Văn không thể không nói như vậy. Bà tiếp:

- Tại sao tôi phải giấu cậu ấy đi nhỉ? Lẽ nào tôi lại để cho cậu ấy đem con gái tôi đi chơi xa Bà ăn nói như thế, tôi thiết tưởng thật có chỗ...

- Nếu không vì cô Vân, thì con trai tôi đâu có lâm vào tình trạng vô phương cứu chữa như ngày nay!

Bà Văn cố nén cơn tức giận trong lòng:

- Thưa ông Viễn! ông nghĩ thế nào về lời nói của bà nhà?

- Tôi... Tôi...

ông Viễn tắc kỳ ngôn lộ, thì cô con gái láu lém của ông xen vào:

- Thưa bà, ba tôi cũng nghĩ như má tôi vậy.

Bà Viễn khoanh hai tay trước ngực, trông giống như hạng đàn bà tinh quái đánh đá:

- Con gái tôi nó nói đúng. Hôm nay chúng tôi tới đây là để được gặp mặt con trai chúng tôi.

Bà Văn vẫn trang nghiêm, không hề lớn lời to tiếng:

- Thật là điều không thể bàn luận được! ông bà bảo tôi phải đi tìm hắn ở đâu? Tôi thành thật cho ông bà hay rằng: Cũng đã ba ngày qua, không thấy hắn tới đây. Dầu thế nào thì đối với hắn, tôi cũng quan tâm không ít.

- Hừm! (Bà Viễn lạnh lùng hừm một tiếng).

ông Viễn nói:

- Thưa bà, cháu Thủy là đứa con trai duy nhất nối dõi tông đường nhà tôi. Vạn nhất, rủi xảy chuyện gì bất ngờ, thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Dù thế nào cũng mong cô Hai nhà ta buông bỏ nó ra.

Bà Viễn tiếp lời chồng, vẫn với giọng chường ta khó nghe:

- Còn cứ dạn dít với nó, thì nhà ông bà cũng chẳng được hay, được lợi gì. Tôi xin nhắc lại thêm một lần nữa: Chúng tôi quyết không thay đổi chủ ý, không bao giờ để cho nó lấy cô Hai đâu.

- Dẫu sao, thì một khi bước chân đến đây, ông bà cũng là khách của nhà tôi, tôi không hề ăn nói xúc phạm đến ông bà. Nhưng ông bà đã xúc phạm đến tôi hơn nhiều rồi.

Bà Viễn vẫn “hừm” một tiếng lạnh lùng. Bà Văn tiếp:

- Thưa ông, thưa bà, thưa cô Ba! Có một sự thật mà quý vị cần biết rõ là: Con gái tôi vì nghĩ đến khối lương nhà họ Khang, đến tương lai sự nghiệp của Thu Thủy, e ngại cho tính mạng của bà, nên nó đã hạ quyết tâm: dứt khoát bỏ cậu Thủy rồi, không còn ngó ngàng tơ tưởng gì đến cậu ấy nữa! Đối trước sự hy sinh tinh thần của nó như thế, kẻ làm mẹ như tôi cũng cảm thấy tự hào tự kiêu. Đương nhiên, tôi hiểu rõ nỗi đau khổ của con tôi lắm.

Bà Viễn vẫn còn hoài nghi:

- Có thật như thế chẳng?

- Thưa bà, can có gì tôi lại phải nói dối nhỉ? Vậy, từ hôm nay, mong rằng bà hãy giữ gìn răn cấm con trai bà đi, đừng cho hắn tìm đến đây nữa, ấy là tôi tạ Ôn trời đất. Nếu không, tôi cũng đành bó tay, bởi vì tình yêu là một cái gì kỳ diệu lắm. Con cái chúng nó không nghe lời cha mẹ, thì cha mẹ biết làm thế nào?

- Được rồi! (Bà Viễn đứng dậy) Mong bà răn dạy cô Hai chọ Tôi thì răn dạy con tôi. Thôi, chúng tôi về.

Không ai nói thêm nữa lời, vợ chồng con cái nhà ông Viễn ùn ùn ra khỏi phòng khách. Bà Văn lặng lẽ tiễn chân họ ra cổng.

Trở vào nhà bếp, bà Văn xới một bát cơm, thêm vào ít thức ăn, rồi bưng vào buồng cho con gái. Bà buồn bã hỏi:

- Con ơi! Con nghe lọt hết rồi chứ?

- Má à! Lúc này con chỉ thắc mắc về anh Thủy: Không hiểu anh ấy bỏ đi đâu? Vạn nhất, rủi anh ấy... thì chẳng hóa ra con làm hại đời anh ấy hay sao?

Bà Văn trấn tĩnh con:

- Hắn cứng cỏi lắm, quyết không làm chuyện gì ngu xuẩn đâu. Thôi, con hãy ăn chút cơm.

- Con không thể ăn được.

- Kìa con! Đã ba ngày rồi con không ăn gì cả.

- Tốt hơn hết là chết đói cho yên.

- Đừng ăn nói gở như thế! Nay, ăn đi, má đút cho.

- Con ăn không được! Con nuốt không vào nữa.

Bà Văn phải lựa lời khéo léo:

- Nhịn đói thì thân thể sa sút, thiếu não khó coi. Nếu con còn để cho Thủy nó nhìn mặt, nó sẽ càng buồn đau con ạ.

Kiều Lê Văn động lòng vì lời mẹ nói. Nàng gượng ngồi dậy, vẻ mặt đã có phần tiêu tụy, và nàng sợ hãi tiếc vì hành vi của mình: “Mình làm khổ mình thì không quan hệ mấy; nhưng không nên để cho Thủy phải khổ đau!”

- Không hiểu anh ấy bỏ đi đâu?

- Chắc chắn là hắn đi tìm con đấy.

- Phải rồi! Chắc thế! Anh ấy đã từng nói: Nếu một ngày nào đó không thấy mặt con nữa, thì anh ấy sẽ đi khắp chân trời góc biển để tìm con.

- Kìa con!...

Kiều Lê Văn đã từ trên giường dùng dùng bước xuống:

- Má ơi! Con phải đi tìm anh ấy. Con phải đem anh ấy về. Con không thể để cho anh ấy khổ thân như vậy.

Bà Văn nắm tay con, giữ lại:

- Biển người ngập đất, con biết hẩn ở đâu mà tìm!? Ngồi xuống đi, con! Con đã ốm yếu đi nhiều rồi. Đây, hãy cố ăn chút cơm. Nếu không, con sẽ ngã bệnh liệt giường mất!

- Ôi chao! Má ơi! Má...

Nàng lại phục xuống lòng mẹ mà khóc nức nở, thật thê lương đau xót, khiến ai nghe cũng tê tái lòng, huống chi mẹ nàng! Và mẹ nàng chỉ biết để mặc cho đôi hàng lệ tuôn trào.

Bà đã khuyên lơn an ủi nhiều rồi. Bà còn biết nói gì khác để hàn gắn vết thương lòng cho con gái? Bàn tay mặt của bà vuốt ve mái tóc rối bù của con, bàn tay trái bưng bát cơm cũng run lên lấy bầy. Bà phải đặt bát cơm lên chiếc bàn đêm. Rồi không nén được nữa, bà ôm lấy con. Hai mẹ con ôm nhau mà khóc.

24. Chương 24

Kiều Lê Văn được bác sĩ tới tận nhà chích thuốc bổ dưỡng, vì nàng bỏ cơm đã nhiều ngày.

Hôm ấy, trời mưa gió ầm ầm, như cũng thương cảm với người khổ não mà sụt sùi nhỏ lệ. Kiều Lê Văn đang nằm liệt trong buồng bỗng nghe tiếng chuông reo. Nàng chồm dậy, đòi chạy ra mở cổng.

Bà Văn vội nắm giữ:

- Con! Để ba ra mở cho.

Và bà gọi chồng:

- Anh Văn ơi! Mau ra mở cổng. Cũng có thể là cô Bình đấy. Cô ấy có gọi điện thoại, hẹn đến thăm con Văn mà.

Kiều Lê Văn kêu lên:

- Má ơi! Đã một năm qua, con không được thấy mặt anh Thủy nữa. Phải không hả má?

- Chỉ mới có mười ngày thôi mà!

- Mười ngày? Mười ngày sao dài quá? Sao lâu quá vậy? Má nói dối con phải không?

Lát sau, bỗng có tiếng ông Văn gọi riu rít ở ngoài phòng khách:

- Mình ơi! Mình à! Thu Thủy đã về nè! Anh Thủy về đây này!

Lập tức Kiều Lê Văn chồm dậy, đòi mẹ dìu ra ngoài để gặp mặt người yêu. Nhưng khi bà Văn kéo đôi dép đến chân giường cho nàng, nàng bỗng lại đổi ý:

- Má hãy ra trước đi, xem anh ấy thế nào? Con ở trong này nhìn trộm nghe lén chút. Biết đâu anh ấy đã đổi khác. Thu Thủy hôm nay không còn là Thu Thủy của hôm nọ?

Bà Văn bước ra ngoài. Tới phòng khách, bà đứng khựng lại, khẽ kêu:

- Ô! Thủy cháu?

Thì ra Khang Thu Thủy bỏ đi mấy ngày, quần áo đã nhàu nếp, dơ bẩn, đầu tóc rối bù, râu ria đâm ra tua tủa xồm xồm. Thấy bà Văn giật mình ngẩn ngơ, Khang Thu Thủy vội quỳ xuống tạ lỗi:

- Bác ơi! Con... con tìm kiếm khắp nơi, mà không thấy Vân đâu! Con thật có tội! Xấu hổ quá! Con là đứa vô dụng, đáng chết đi cho rồi!

ông bà Văn đang dỗ dành an ủi Thủy, thì bỗng Kiều Lê Vân từ trong buồng chạy ra. Nàng gào lên vì xúc động. Thế là đôi trẻ ôm chầm lấy nhau, kể lể lú lo àm nhà àm cửa. Ông bà Văn lặng lẽ rời khỏi phòng khách, để mặc cho Vân với Thủy tình tự khóc than.

Mười ngày xa cách, đối với đôi tình nhân, dài như cả một thế kỷ. Thôi thì mặt nhìn mặt, tay cầm tay, nói đi rồi nhắc lại... Cuối cùng, họ đi đến chỗ quyết tâm: Quyết không xa rời nhau nữa. Khang Thu Thủy cam kết với người yêu rằng nếu cha mẹ hắn còn cấm cản hoặc chưa chịu chấp nhận cuộc hôn nhân, thì hắn sẽ có biện pháp quyết liệt.

Rồi Kiều Lê Vân đi lấy quần áo của cha, trao cho người yêu thay Khang Thu Thủy tắm rửa, cạo râu chải tóc, và nghỉ tại nhà nàng. Hắn được chăm sóc còn hơn ở nhà hắn nữa.

oOo

Đã mười ngày qua, nhà họ Khang như bị mây sàu sương thấm bao trùm. Tỉnh thoảng lại có một cuộc bàn luận sôi nổi tại phòng khách, để rồi chẳng đi đến đâu. Ông Viễn lo rối ruột. Bà Viễn uất quá, nên hay nói dối: Không thiết đưa con trai hư đốn nữa! Về thì về, đi thì cho đi luôn!

Cho đến buổi họp nhau bàn kế hôm ấy, ông bà Viễn mới được cô con gái hiến cho biện pháp thứ ba:

- Ba má hãy nghe con nói đây: Anh Cả thế nào rồi cũng phải về, nhưng về rồi, vẫn đâu hoàn đấy. Anh ấy đã mắc vào vòng đam mê si dại rồi. Nếu má còn nóng giận, quyết liệt la rầy cấm cản, thì đổ vỡ gia đình, chẳng được ích gì. Vậy, theo ý con nghĩ thì...

- Thì cho chúng nó lấy nhau?

- Kìa, má! Má lại nổi nóng rồi. Hãy để con nói hết đã! ý kiến của con là: trong lúc tình thế gay go quá, phải tạm dùng kế hoãn binh.

ông Viễn lập tức khen con gái:

- Hay! ý kiến hay lắm. Rồi trong thời gian hoãn binh, sẽ từ từ tính biện pháp giải quyết.

- Trong tình thế quá căng thẳng này, chỉ còn cách chấp nhận cho hai người lấy nhau. Cố nhiên là phải có điều kiện.

Bà Viễn nóng nảy:

- Điều kiện thế nào?

- Buộc anh Cả phải chờ đến ngày tốt nghiệp Đại học, rồi lại phải thi hành quân dịch đầy đủ, bấy giờ mới được cưới vợ.

- Thì năm này nó thi tốt nghiệp rồi đó!

Nghe vợ nói, ông Viễn lại sực nhớ ra, lắc đầu bảo con gái:

- Nếu vậy ba má không thể ngăn cản nó được nữa. Mà nếu nó vì yêu đương đến nỗi học không được, thi không đậu, thì lại chẳng phải là chuyện hay. Nói ra thêm chán, chẳng đáng cầu mong.

Bà Viễn hỏi thêm:

- Và sau quân dịch thì sao?

Nhưng Khang Tiểu Mai láu lém xúi:

- Má à! Đừng lo gì. Ba má có thể buộc anh Cả xuất ngoại du học.

- Nhưng trước khi ra đi, chắc chắn nó đòi cưới con què ấy trước đã!

- Cười thì cứ cười. Rồi đợi khi anh Cả ra nước ngoài chúng ta sẽ lập kế làm cho đôi bên phải bỏ nhau. Vả lại, cái mã ngoài đẹp trai hấp dẫn của anh ấy, một khi ra ngoại quốc, lo gì không có một cô du học sinh thật đẹp phải lòng? Lúc ấy chẳng cần phải khuyên anh Cả bỏ vợ nữa.

ông Viễn có vẻ nghi ngại:

- Rồi còn con Vân ở nhà? Chúng ta giải quyết cách nào?

Bà Viễn nghiêng răng rít lên:

- Thì mặc xác nó! Nó sống hay chết, ai thèm quan tâm! Chỉ vì nó mà nhà chúng mình cơ khổ bấy lâu nay. Sau khi ưng dùng mưu kế của con gái, sắc mặt của bà Viễn chưa tươi lên được phút nào, đã lại buồn rười rượi.

ông Viễn dư hiểu lòng vợ, nên nói ngay:

- Còn thằng Thủy, đến hôm nay nó vẫn chưa về, phải làm sao đây?

- Thử đăng báo “nhắn tin”, gọi anh ấy về, ba ạ!

Bà Viễn lập tức phản đối:

- Không được! Tao không muốn cho ai đọc thấy. Trừ phi, từ nay đến chết, tao không bước chân ra khỏi nhà, không nhìn mặt một ai nữa.

ông Viễn chiều ý vợ ngay:

- Không đăng thì thôi. Nhưng tôi tin chắc, rồi thằng Thủy sẽ tự động trở về.

Bà Viễn và Khang Tiểu Mai im lặng không nói gì nữa.

o0o

Sau mười ngày bỏ nhà ra đi, Khang Thu Thủy mệt mỏi rã rời. Hôm ấy, hấn về nhà Kiều Lê Vân. Sau khi tắm rửa, cạo râu chải tóc, ăn uống no nê, hấn nằm quay ra giường nhà người yêu mà ngủ. Nàng âu yếm kéo chăn nhẹ nhẹ đắp lên mình hấn; chăm chú nhìn ngắm gương mặt tuấn tú nhưng đã gầy gò hốc hác của hấn, lòng rạt rào thương hại, xúc động sâu xa Bà Văn dìu con gái ra khỏi phòng khách, nhỏ nhẹ bảo:

- Con cũng nên về buồng riêng, ngủ một giấc cho đỡ mệt.

Nàng ngoan ngoãn vâng lời. Nàng nằm trên giường, mắt nhìn theo mẹ đang bước ra khỏi buồng... rồi bỗng nàng lại khê kêu:

- Má ơi! Khi nào anh ấy thức dậy, má vào gọi con dậy nhé!

Bà Văn nhẹ bước lui ra. Chính bà cũng đã quá mệt mỏi vì những công việc lặt vặt.

o0o

Sáng hôm sau, Khang Thu Thủy thức giấc, cảm thấy khỏe khoắn trở lại, hấn mạnh dạn trở về nhà. Chị Lưu ra mở cổng trông thấy hấn, chị giật mình và mừng rỡ, khê kêu:

- A, Chú đã về!

- Chị Lưu ơi, ba má tôi đâu?

- Đang ngồi rầu rĩ trong nhà kia. Chú về, thì ổn ngay.

Mở cổng cho Thủy rồi, chị Lưu vừa bước vào vừa nói lớn:

- Thưa ông! Thưa bà! Chú Thủy về đây này!

ông bà Viễn ngồi trong nhà, vẫn còn nghi ngờ lỗ tai của mình nghe lầm. Cho tới khi nghe rõ tiếng cậu con cưng, ông bà mới dám tin chắc:

- Ba ạ! Má ạ!

ông Viễn nói với giọng vui vẻ hài lòng:

- Ba cũng biết chắc con sẽ về mà.

Bà Viễn lòng mừng rộn lên nhưng ngoài mặt cố giả bộ thản nhiên:

- Mấy ngày qua, mày đi đâu vậy?

Khang Thu Thủy thẳng thắn đáp:

- Lê Văn bỏ nhà ra đi, nên con đi khắp nơi tìm kiếm.

- Số tiền trong ngăn kéo, chính mày lấy đem đi?

- Vâng. Con không thể ra đi với túi rỗng, tay trắng.

- Thế thì hết chỗ nói rồi.

Bà Viễn lại tức giận mắng con:

- Chỉ vì một đứa con gái tàn phế, mày đã bất chấp nỗi lo âu thắc mắc của cha mẹ, mày không thèm nói một lời, bỏ ra đi biệt tích bấy nhiêu ngày!

- Chính vì cô ấy tàn tật, mà con không thể không đi tìm.

- Thế, có tìm thấy không?

- Tìm được rồi.

Bà Viễn cười nhạt:

- Hừm! Cố nhiên là phải tìm ra. Một con què thì bỏ đi xa được mấy nỗi?

- Má! Con van xin má đừng nói như thế nữa.

Bấy giờ ông Viễn phải đảo mắt ra dấu ngầm với vợ. Nhưng bà Viễn không buồn để ý. Ông đành phải gọi bảo con:

- Thủy! Nếu vậy, mày phải trình bày năn nỉ với má mày cho khéo. Ba tin rằng má mày có thể cho phép đấy.

Khang Thu Thủy liền xuống giọng đau khổ van lơn:

- Má ơi! Má chỉ cần chấp nhận cho con lấy Văn, là hết thấy mọi việc khác, má bảo làm gì, con cũng xin vâng.

Bà Viễn thừa dịp thay đổi thái độ:

- “Anh” nói thật đấy chứ?

- Con đâu dám nói dối? Bất cứ việc gì khác, con đều không dám trái ý má với ba.

- Rồi. Tao bằng lòng.

Khang Thu Thủy mừng rỡ như điên, rồi rít nói:

- Má! Má ơi! Má tốt quá! Má thương con vô cùng. Cho phép con quỳ xuống tạ ơn má đi.

- Nhưng tao chấp nhận với điều kiện.

- Chỉ cốt được lấy Lê Văn, rồi điều kiện gì con cũng xin vâng nhận.

- Mày hãy ngồi vào ca- na- pê kia, rồi tao nói. Tao đã chết đâu mà cần mày quỳ lạy cúng vái!

ông Viễn nhúm mày, nhăn da trán khẽ kêu: “Kìa, mình!”

Khang Thu Thủy vâng lời mẹ, bước đến ngồi vào ca- na- pê:

- Thưa má, được như vậy, trọn đời con luôn luôn hiếu kính ba má, và chắc chắn Lê Văn cũng biết ăn ở đúng đạo như vậy.

Suy nghĩ một lát, rồi quả nhiên bà Viễn thi hành mưu kế của con gái:

- Tao đồng ý cho chúng mày lấy nhau, nhưng không chấp nhận hỏi cưới ngay. Mày phải làm sao cuối năm tốt nghiệp đại học, lại phải đi thi hành quân dịch đầy đủ, lúc bấy giờ...

Khang Thu Thủy ngất ngang như “cướp” lời mẹ:

- Dạ! Xin vâng. Con xin tuân hành đúng mọi ý muốn của má.

Đến đây, và bắt đầu từ đây, trước mặt Khang Thu Thủy, bà Viễn thôi không dùng danh từ “con thọt”, “con què” hoặc “con nhỏ tàn phế” nữa. Bà nói:

- Mày không được vì “con Vân” mà nhụt ý chí tiến thủ, mà gác bỏ việc xuất ngoại du học. Trái lại, mày phải cố gắng hơn trước, chăm chỉ hơn trước, để xuất dương. Đã làm phiền lòng cha mẹ một lần rồi, nay con phải đền bù lại bằng cách ấy.

- Vâng. Tốt nghiệp rồi, con xin đi du học. Con không để ba má thất vọng.

ông Viễn thở ra một hơi nhẹ nhõm:

- Được rồi. Cứ quyết định như thế. Bây giờ là phần của con, phải làm sao tạo lại niềm vui vẻ cho gia đình như cũ.

Khang Thu Thủy cũng thừa thế, tiến thêm một bước:

- Thưa ba má, ba má đã có lòng thương con, thì thương cho trót: Từ nay, xin cho phép con được đưa Vân về nhà chơi. Lâu dần rồi ba má sẽ thấy mến thích “nó”.

Bà Viễn đã trót rồi, đành chịu luôn:

- Được rồi. Vì tương lai của mày, vì muốn cứu vớt mày, ba má đành bao dung nhẫn nại hết thảy. Chỉ có điều là: mặt khác, mày phải gắng tranh đua với người ta.

- Cảm ơn má! Cảm ơn ba! Con nhất quyết cố gắng.

Dứt lời, Khang Thu Thủy bỏ ra ngoài, lao mình chạy đi. Bà Viễn lớn tiếng kêu:

- Mày đi đâu đó?

- Con đến báo tin cho Vân hay. Chắc Vân cảm động vì lòng thương của ba má ghê lắm!

Tiếng nói còn văng vẳng, nhưng bóng người đã biến mất. Bà Viễn thở dốc lên, mặt cau có nhìn chồng:

- Ông thấy con ông chưa? Nó chạy lẹ không? Hừm! Để con trai ra mà được tích sự gì!

- Minh à! Hãy rộng rãi một chút cho lòng đỡ bức tức. Con nó lớn khôn rồi, giống như con ngựa khỏe tuốt giây cương, nó chạy lung tung khắp nơi, làm sao ghìm giữ cho được?

- Tại sao ông lại để cho nó tuốt dây cương? Nói đi nói lại, chung qui chỉ tại ông chẳng được tích sự gì hết! Đến tuổi này mới thấy chăm nuôi con trai không bằng chăm nuôi con gái... Nếu không có con Mai, liệu ông có nghĩ ra được cái kế “hoãn binh” này chăng?

Lát sau, Khang Tiểu Mai trở về, và cô gái biết nay tin sốt dẻo.

ông Viễn bảo con gái:

- Kìa, Mai! Má mày vừa mới khen mày đó.

- Thật ư? Má?

Cô gái sà ngay đến bên mẹ, ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu gối mẹ:

- Má khen con thật ư? Má khen về việc gì?

- Anh mày nó về rồi đấy.

- Thật ư! Anh ấy đâu rồi?

- Lại đi tìm cái con què ấy rồi. Chả là vì tao đã nói chấp nhận cho chúng lấy nhau mà! Vì muốn cứu vớt nó, tao bắt buộc phải dùng kế hoạch của mày vậy.

Khang Tiểu Mai đắc ý vô cùng:

- Đó là cách duy nhất! Ngoài ra không còn kế nào hơn nữa. Má à! Giờ má cứ yên lòng. Dẫu có bắt họ tự tử để cùng “sống thác với tình”, họ cũng lắc đầu quỳ quạy!

- Giải! Đáng lý, nên ày theo học khoa tâm lý.

ông Viễn khen con gái một câu, trong khi Khang Tiểu Mai mỉm cười sung sướng, rồi cứ kề miệng vào tai mẹ mà ton hót lia lịa, ríu rít như con khướu bách thanh...

oOo

Một khi tinh thần phấn khởi vì tin vui, thì con người dù đang đau yếu, cũng cảm thấy khỏe khoắn hăng hái lên!

Khang Thu Thủy đến nhà Kiều Lê Vân báo tin: mẹ hẳn chấp thuận cho hẳn kết hôn với nàng; chẳng những nàng mừng rỡ sung sướng, mà đến cha mẹ nàng cũng tươi vui rộn ràng. Mọi người cười nói liên liên. Thật là một tin tốt lành sung sướng đệ nhất, một ngày không thể quên trong đời.

Riêng Kiều Lê Vân, nàng cảm động tới ứa nước mắt, sụt sịt khóc. Đây hoàn toàn không phải khóc vì buồn, mà chính là trường hợp “lạc cực sinh bi” vậy.

Sau một hồi chuyện trò hả hê, Khang Thu Thủy nói:

- Thưa hai bác, để ăn mừng cái ngày đắc thắng vui sướng này, con xin hai bác cho phép đưa em Vân đi chơi ạ.

ông Văn nói vội như tranh lời vợ:

- Được rồi. Anh em cứ đi!

Bà Văn hân hoan mỉm cười:

- Phải. Nên ra ngoài dạo chơi, cho thư thái. Cháu Thủy à! Có cháu đi kèm em Vân, hai bác mới yên lòng.

- Hai bác tin cậy, cháu cảm động khôn xiết.

- Vân ơi! Hãy vào đây, má giúp con thay áo. Ai cũng vậy, mỗi khi thay đổi áo quần, sửa soạn tóc tai một chút, đều phấn chấn tinh thần, trông rạng rỡ con người lên...

ông Văn với Khang Thu Thủy ngồi ở phòng khách tiếp tục nói chuyện. Một già một trẻ vui vẻ cười nói như quên hẳn mọi sự bên ngoài.

Độ nửa giờ sau, Kiều Lê Vân và mẹ nàng từ nhà trong bước ra. Đôi trẻ lúu rú ngỡ ngàng chào ông bà Văn để ra đi. Ông Văn còn vui vẻ dặn thêm:

- Rồi. Đi đi. Và anh em có thể ăn bữa tối ở một nơi vừa ý nào đó cho tiện.

25. Chương 25

Từ ngày Khang Thu Thủy và Kiều Lê Vân yêu đương gắn bó với nhau, thì Khang Tiểu Mai biến thành mưu sĩ bên cạnh mẹ. Bà Viễn mỗi khi lo nghĩ đến vụ con trai mê gái mà muốn đưa ra biện pháp này, kế hoạch nọ, đều phải có ý kiến của cô con gái cưng, bà mới yên lòng. Thái độ khắt khe ác liệt của bà đối với Kiều Lê Vân trước đây, đã đổi ra thái độ đầu dũa, “giả từ bi” như ngày nay, là công cán của Khang Tiểu Mai vậy...

Hôm ấy, cô gái tăng công với mẹ, rồi lại gạn gẫm:

- Má ơi! Con đi dự vũ hội ở nhà con bạn, nên tối nay sẽ về trễ chút đó. Con xin phép má, nghe má!

- Về trễ chút thì không quan hệ. Nhưng nếu mày đi cặp bồ với một thằng thọt chân, thì đừng có vác mặt về đây nữa.

- Ô! Đâu có chuyện “trời rơi xuống đất” ấy? Con đâu có lảm cẩm như anh Cả! Thêm nữa, con trai thọt chân thì... làm sao khiêu vũ được, mà đến dự hội?

- Thôi, đi thì đi đi!

Cô gái còn ton hót thêm:

- Má à! Con còn quên, chưa kể chuyện này với má: Sáng hôm qua, con gặp anh Cả dắt cô Vân đi lượn phố, dung dăng dung dẻ vào các cửa tiệm.

- Rõ thật mắt mặt!

- Con tiến đến gọi anh Cả và con giả vờ thân mật nắm tay Vân. Cô ta tưởng con “mê” cô ta lắm. Rồi con còn luôn miệng tán tụng cô nàng là xinh đẹp nhất...

- Xinh đẹp nhất ở cái... căng thọt.

- Nghe con khen cô ấy đẹp nhất, rồi thái độ anh Cả như thế nào? Má thử đoán xem?

- Tao hơi đầu mà đoán!

Khang Tiểu Mai múa mép vẽ vờ:

- Nghe con luôn miệng khen cô Vân đẹp, anh Cả cười hô hô hình hích, cười như không lúc nào ngậm miệng vậy. Miệng cười, tay cũng múa may theo: Nào vuốt vai, nắm tay, nào xoa áo vuốt tóc cô ấy... trông thật âu yếm si mê.

Nghe đến đây, bà Viễn lại tức vô cùng, nét mặt hầm hầm.

Khang Tiểu Mai chọc tức mẹ, rồi lại vuốt giận:

- Má à! Con biết má buồn giận ghê lắm. Nhưng mỗi khi gặp mặt họ, má nên cố quên đi, phải giả bộ thương mến, gượng tươi cười lên chút.

- Hừm! Già đầu như tao còn phải đóng kịch đóng tuồng trước mặt tụi trẻ ranh, tao cảm thấy xấu hổ lắm.

- Nhưng nếu má không tỏ ra thân mến “cô nàng”, thì bao nhiêu công lao mưu kế trước nay đều uổng hết. Bởi lẽ anh Cả lo sợ cô nàng ở nhà một mình sẽ chịu buồn khổ. Và như thế, ba má có xua đuổi anh ấy ra nước ngoài, anh ấy cũng không chịu đi.

- Thế thì phải làm sao?

- Thì cứ giả bộ thương mến cô Vân, cho anh Cả tin tưởng. Anh ấy sẽ yên tâm để cô Vân ở nhà mà ra đi.

- Ôi chào!...

Trong khi bà Viễn thở dài sườn sượt, thì Khang Tiểu Mai uốn éo ra đi, ăn diện lộng lẫy, điệu bộ lả lướt như đoá hoa trước gió...

Cô gái có vẻ đắc ý, cơ hồ không hề nghĩ đến cái hậu quả do mưu kế của mình tạo ra, một hậu quả khác hơn là cô dự liệu...

oOo

Hôm ấy là một ngày chủ nhật đẹp trời. ánh nắng ban trưa không gay gắt, mà dịu dàng ấm áp thật dễ chịu. Bữa ăn thân mật được gia đình họ Khang dọn ra ở phòng khách. Ngồi ở đây, người ta có thể thưởng thức những hương thơm của các loại hoa, từ bên ngoài cửa sổ thoáng thoáng đưa vào...

Các món ăn sốt dẻo ngon lành được bày trên mặt cái bàn chữ nhật. Bà Viễn như quên hẳn Kiều Lê Vân là cô gái thọt chân, và quên luôn ngôn ngữ cử chỉ của mình từng gây đau khổ cho nàng trước đây. Bà dịu dàng hiền hòa khuyên mời nàng:

- Kìa, Vân! Gấp thức ăn đi chứ, cháu! Đừng làm khách, nhất là đừng quá khép nép câu nệ! Chỗ người nhà cả mà!

Kiều Lê Vân rất lễ phép đoan trang:

- Dạ, cháu cảm ơn bác ạ.

ông Viễn bảo con trai:

- Thủy! Con lựa món ăn cho Vân đi. Vân thích món gì, hăn con phải biết rồi chứ!

Khang Thu Thủy lúng túng, chẳng biết có nên săn sóc người yêu quá nhiều, trước mặt cha mẹ và em? Nhưng nghe cha thúc giục, hăn cũng đưa đũa gắp một miếng gan gà, bỏ vào bát cơm của Kiều Lê Vân.

- Cảm ơn anh ạ.

Đây là cảnh thực, nhưng nàng vẫn còn ngờ chiêm bao. Đôi má nàng ửng hồng thêm nữa, và trong thâm tâm thì hạnh phúc tràn đầy. Giờ phút này, nàng vô cùng cảm động trước thái độ ân cần của ông bà Viễn. Nhất là bà Viễn: Bao nhiêu món ăn ngon trong mâm cơm, bà đều lần lượt gắp và tiếp vào bát của Kiều Lê Vân.

- Thưa bác, bác cũng xơi đi chứ ạ? Để mặc cháu!

Bà đóng tuồng rất giỏi:

- Hôm nay chủ nhật, cơm nước xong rồi, để Thủy hăn đưa cháu đi chơi cho vui.

Bà quay bảo con trai:

- Thủy nhớ nhé! Đi đến đâu, vui chơi chỗ nào cũng vậy, con đều phải chú ý săn sóc Vân mới được.

- Dạ, con vẫn chú ý như thế, trước nay.

Khang Tiểu Mai như cảm thấy mình bị lạnh nhạt, bị bỏ quên. Cô gái một mặt lạnh lẽ và cơm vào miệng, uể oải nhai, như không còn biết ngon, một mặt thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cậu anh ruột, rồi lại nhìn Kiều Lê Vân. Và trong thâm tâm, cô thầm khen cái mối tình tha thiết giữa hai người. Chà! Cậu anh cô thật si tình hết chỗ nói.. Cô thầm nghĩ: Trên đời này, không có niềm sung sướng nào hơn sự sung sướng được người yêu yêu mình, với tất cả tấm lòng chân thành tha thiết. Cô gái nghĩ lại mà buồn: Cô đã có được là cô gái sung sướng như Kiều Lê Vân? Vân là cô gái thọt chân. Cô thì lành mạnh đầy đủ, mà cũng xinh đẹp không kém. Vậy, tại sao cô không được chàng trai nào yêu chân thành hết lòng như anh cô yêu Kiều Lê Vân? Bọn con trai ấy chỉ biết khiêu vũ với cô, đưa cô đi xem chớp bóng, đi du ngoạn ngoại thành, đi ăn uống ở các quán, tiệm... Ngoài ra, họ không biết đến chuyện gì thanh cao tha thiết hơn nữa...

Đang suy tư mông lung, bỗng Khang Tiểu Mai giật mình:

- Kìa, Mai!

- Dạ? Ba bảo gì con ạ?

- Sao con không gắp thức ăn?

Nghe ông Viễn nhắc con gái, Kiều Lê Vân liền đưa đũa gắp một miếng ăn ngon, với tay bỏ vào bát cơm của Khang Tiểu Mai, mỉm miệng cười thân ái. Khang Tiểu Mai nhỏ nhẹ nói:

- Cảm ơn chị.

Trước cảnh ấy, lòng Khang Thu Thủy sung sướng như hoa nở. Hăn đang khao khát có sự hòa thuận thân mật giữa người yêu và người trong gia đình hăn.

Bữa cơm chấm dứt trong bầu không khí khác thường. Ăn xong, Khang Tiểu Mai thân mật nắm tay Kiều Lê Vân, dắt tới cùng ngồi ở ca- na- pê, mời uống trà và đem tập album ra mở từng tờ xem ngắm với nhau. Bà Viễn cầm một quả quít thật lớn, trao cho Vân:

- Sau bữa cơm, ăn tráng miệng trái cây tươi là bổ nhất. Vân ăn quả quít này đi. Ngọt lắm đấy.

- Cháu cảm ơn bác!

Kiều Lê Vân mau miệng tạ Ôn và vội vàng đứng dậy tiếp lấy quả quít. Bà Viễn bảo con gái:

- Mai! Con muốn ăn, lại lấy một quả mà ăn.

Khang Tiểu Mai “vâng” một tiếng, rồi đảo mắt liếc nhìn mẹ một cái.

Chỉ có Khang Tiểu Mai là biết rõ ý tứ mẹ nàng, khi bà ân cần săn sóc Kiều Lê Vân: Đó là cử chỉ của con mèo già, già bộ thương con chuột vậy.

26. Chương 26

Tâm trạng bà Viễn thật mâu thuẫn. Lòng mong mỗi một tương lai sáng lạng cho con, khiến bà thầm chờ đợi ngày Khang Thu Thủy tốt nghiệp đại học với cấp bằng ưu hạng. Nhưng mặt khác, bà lại cũng muốn con có một người vợ xinh đẹp hoàn toàn, không mang tật gì, bà muốn chia rẽ Thủy với cô gái thọt chân, cho nên có những lúc bà hầu như... sợ con đậu đạt, thành công sau niên học! Điền đầu sốt ruột vì lo nghĩ nhiều phen, rốt cuộc bà được cô gái cứng rắn trấn tĩnh:

- Má đừng ngại. Anh Cả đậu đạt vẻ vang, má cũng chưa phải thực hiện lời hứa! Muốn lấy cô Vân, anh Cả còn phải thi hành quân dịch đầy đủ, và còn phải qua cuộc thi tuyển du học sinh của tòa Đại Sứ nữa kia mà! Lo gì?

Rồi ngày thành công của Khang Thu Thủy đã tới: Kết thúc bốn năm học, hắn được ban cấp bằng, đội mũ vương, mặc áo thụng vẻ vang!

Bức ảnh chụp hắn với “mũ cao áo dài” được phóng đại treo ở phòng khách, giống như ngôi sao chiếu rọi ánh hào quang, gây rạng rỡ cho gia đình, dòng họ vậy.

Trong những ngày chờ đợi quân dịch, Khang Thu Thủy không mấy lúc có mặt ở nhà. Sự thể thật dễ hiểu: Hắn luôn tìm tới nhà họ Kiều, trò chuyện với ông bà Văn, ăn cơm tại đây, rồi đưa Kiều Lê Vân đi khắp nội thành, ngoại ô Chuyện tâm tình tâm sự tưởng không bao giờ có thể hết được.

ông Viễn mắc bận công việc ở hãng. Khang Tiểu Mai còn đi chơi hơn cả anh nữa. Do đó, bà Viễn thường cô đơn ở nhà, và nghĩ đến tương lai con cái, bà càng thêm âu lo buồn bã.

Hôm ấy, ngồi đầm chiêu ở phòng khách một hồi, rồi bà Viễn bỗng đứng dậy, tha thẩn bước đến phía dưới bức ảnh của con trai, bức ảnh chụp hắn với “mũ cao áo rộng”. Bà ngược mắt lên nhìn ngắm con rất lâu... Rồi bà lẩm nhẩm nói với... bức ảnh:

- Con ơi! Về phương diện học vấn, con thắng lợi hơn người như thế, mà tại sao về phương diện ái tình con lại thua kém người quá đáng như vậy? Con của mẹ Ồi! tại sao con lại đi yêu một đứa con gái thọt chân? Lê nào con không nghĩ rằng hành động như thế là con gây đau lòng cha mẹ? Con ơi! Mau thức tỉnh khỏi cơn mê, đi con! Lúc này đang còn kịp đấy con ạ!...

Bức ảnh có bao giờ biết trả lời? Thế là bà Viễn buồn rũ người, gieo mình xuống chiếc ca-na-pê như người bị thương nặng, rồi bà nằm nhoài ra đó. ánh mắt bà có vẻ tuyệt vọng, không hiểu ngày mai rồi sẽ ra sao?...

Thật ra, bà Viễn đã và đang còn tự tìm lấy những buồn phiền chồng chất ình.

oOo

Bà Viễn tiếp tục chuốc lấy buồn phiền, nhưng cũng có lúc bà phải gượng bộ mặt tươi vui thân ái. Chẳng hạn như hôm tiễn chân Khang Thu Thủy lên đường thi hành quân dịch, bà đã phải cùng chồng gượng nói gượng cười với ông bà Văn. Và đây là lần đầu tiên, hai cặp vợ chồng đứng tuổi trò chuyện thân mật với nhau trước mặt người ngoài.

Trong khi ấy, Khang Thu Thủy nắm tay Kiều Lê Vân, kéo tới cạnh bức tường nhà ga, riu rít trò chuyện, trao đổi lời ân ái. Đôi trẻ như quên cả sự có mặt của đôi bên cha mẹ, tại nơi tiễn biệt này vậy.

Bà Viễn thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn cậu con trai nắm tay vuốt tóc cô gái thọt chân, và lòng bà càng rộn lên nổi bực tức, bực tức nhưng vẫn phải cắn răng ngậm miệng, nên càng rầu rượi hơn. Cho tới khi xe sắp chạy, con trai bà lại chạy đến gần bảo cho biết: "Hắn đã dặn Kiều Lê Vân, trong những tháng ngày vắng mặt, cô gái sẽ đến chơi nhà hắn nhiều hơn, để cha mẹ hắn hiểu rõ cô hơn.

Trong thâm tâm, bà Viễn đâu có mong như thế! Càng trông thấy Kiều Lê Văn nhiều hơn, bà càng buồn phiền nhiều hơn.

Tuy nhiên, sau khi chuyển xe đưa chàng trai Khang Thu Thủy lên đường thi hành nhiệm vụ, hai cặp vợ chồng đứng tuổi chia tay ra về rồi, Kiều Lê Văn ghi nhớ và làm đúng lời dặn của người yêu. Và đáp lại, Kiều Lê Văn qua thăm nhà họ Khang, chơi mười lần, thì Khang Tiểu Mai cũng phải qua chơi nhà họ Kiều một, hai lần, gọi là đáp lễ.

Phần Kiều Lê Văn, nàng còn biếu tặng Khang Tiểu Mai, nay thứ này, mai món nọ, và có lần nàng đã yêu cầu mẹ nàng mua thứ hàng thật tốt thật đẹp, may một bộ đồ đắt tiền và hợp thời trang, để nàng tặng Khang Tiểu Mai. Khang Tiểu Mai đã hết lời cảm ơn và ca ngợi tài khéo của bà Văn. Tuy nhiên, trong thâm tâm, cô gái vẫn không hề động lòng trước sự cư xử tử tế và thân ái ấy. Sở dĩ cô ấy đi lại nhà họ Kiều, sở dĩ cô đôi khi kể vai sánh bước với Kiều Lê Văn, là vì cô muốn thi hành cái nhiệm vụ dò thám và “phản gián” để lập công với mẹ cô vậy.

oOo

Hôm ấy, nhờ cuộc nói chuyện qua đường giây điện thoại, và được Kiều Lê Văn thành thật báo cho biết: Khang Thu Thủy đã gửi thư từ quân trường về cho nàng. Khang Tiểu Mai lập tức chạy vào tăng công với mẹ:

- Con nói không sai mà! Anh cả tới quân trường một cái, là vội vã viết thư gửi ngay về cho cô Văn!

Bà Viễn vội hỏi:

- Con què ấy đã nhận được thư của thằng Thủy rồi ư?

- Cố nhiên là nhận được rất sớm.

- Thằng hư đồn hết chỗ nói! Bố mẹ nó còn sống đây mà nó coi như chết rồi. Tao không thèm mong đợi thư từ gì của nó nữa.

- Đừng quá giận mà để lộ ý muốn ra ngoài, má! Giờ hãy cứ giả bộ coi chuyện đó như không quan hệ gì cả.

- Mày nữa, mày cũng chẳng tốt gì với tao! Sao cứ bắt tao phải đóng vai tuồng đau khổ này mãi? Cần chửi là tao chửi. Cần đánh là tao đánh. Nó muốn bỏ đi khỏi nhà này, thì tao cho nó đi chết đâu thì chết! Tao không thiết nữa.

- Khang Tiểu Mai có vẻ ức vì bị mắng oan, nhưng cô gái lẹ miệng nói:

- Má ơi! Má còn lạ gì? Lúc này anh con đang si mê cô nàng mà!

Bà Viễn giận dữ:

- Thế nào là mẹ Chính con què đó quyến dụ anh mày chứ! Hừm tao muốn giết con đó quá à!

Khang Tiểu Mai há hốc mồm vì sợ:

- Con không tán thành hạ độc thủ! Người hạ độc thủ để rồi phải đền mạng, là hạng người ngu đần, vô mưu, bị đời chê cười khinh bỉ.

Lúc ấy, bỗng thấy chị Lưu lật đật chạy vào:

- Thưa bà! Hình như là thư của chú Thủy nè!

- Đưa tôi xem. (Khang Tiểu Mai giật lấy phong thư) Má ơi! Đúng lá thư của anh Cả.

- Bóc ngay ra xem.

- Chứ má mong đợi không?

Khang Tiểu Mai tình nghịch hỏi chọc tức mẹ, vì thấy mẹ sốt ruột muốn nghe lời thư ngay Bà Viễn trong chốc lát, không biết nói sao. Khang Tiểu Mai bước thêm một bước, tới trước mặt mẹ:

- Nào, để con đọc á nghe.

Bà Viễn giọng bức tức:

- Hãy khoan! Đưa cặp kính đây tao xem. Chữ con trai sao mà viết nhỏ li ti như chữ con gái vậy? Chẳng còn ra hào khí nam nhi gì cả.

Bà Viễn mang cặp kính lão vào mắt, rồi hai mẹ con cùng nhìn vào lá thư của Khang Thu Thủy:

Thưa ba má

Vừa được đưa tới quân trường là con bận rộn công việc tối mắt tối mũi lại. Tuy nhiên, nhờ tinh ý, con cũng kịp thời thích ứng với hoàn cảnh ở đây mọi sự đều đầy đủ. Cơm nước nhà binh cũng khá, ba má đừng lo gì.

Tuy chưa đến ngày thi xuất ngoại du học, nhưng cũng xin ba má chú ý dùm con. Mặc dù bận rộn, con vẫn không quên học ôn bài vở khi có giờ rảnh.

Vân là đứa con gái rất ngoan, rất tốt, và rất có hiếu. Lâu lâu rồi ba má sẽ mến thích nó. Lại nhờ em con nữa, những khi rảnh việc, mong em Mai đưa dùm Vân đi chơi, chị em cùng vui, hy vọng mau chóng cùng nhau thân thiết.

Ồ! Tiếng kèn tập hợp lại vang lên ngoài kia rồi. Con xin được tạm dừng ở đây. Có tin gì thêm sẽ viết dài hơn ở thư sau.

Kính chúc cả nhà bình an hạnh phúc

Con của ba má:

Khang Thu Thủy”

Xem xong, Khang Tiểu Mai lại ton hót với mẹ:

- Con dám chắc lá thư gửi cho cô Vân, anh Cả không viết ngắn ngủi mấy hàng như vậy đâu. Chắc phải là tràng giang đại hải.

Bà Viễn thở dài:

- Ôi chào! Sắp có đứa con dâu, tức là sắp mất thằng con trai!

- Mãn hạn quân dịch, cứ hỏi thúc anh Cả xuất ngoại au, ấy là kế cách hay nhất.

- Đưa thư này cho ba mày coi. Phần tao, tao không thêm trả lời thằng con bất hiếu này nửa dòng, nửa chữ nào hết.

Khang Tiểu Mai lại ghé thì tai thì thăm ton hót mấy câu nữa, trước khi cất giữ lá thư của anh, để chờ đưa cho cha.

Trong thời gian Khang Thu Thủy thi hành quân dịch, Kiều Lê Vân đã sống những ngày tháng nhớ nhung khắc khoải và cũng được hưởng những ngày hội ngộ sung sướng rất rào. Tuy số ngày vui sướng ít hơn số ngày chờ đợi ngóng mong rất nhiều, nhưng bù lại, những ngày ngắn ngủi Khang Thu Thủy được về phép, là những mảnh thời gian không thể nào phai nhạt trong tâm trí nàng. Thôi thì tay nắm tay, mặt nhìn mặt, mắt rưng rưng lệ vì “lạc cực sinh bi”. Nào đưa nhau đi ăn tiệm, đi giải khát ở quán hàng đông đảo tài tử giai nhân, nào họp mặt hàn huyên với các bạn học...

Tuy nhiên, trong thời gian ấy, Kiều Lê Vân cũng bị một phen choáng váng tái tê, khi vô tình nghe được tin “đích xác”... Khang Thu Thủy phản bội nàng!

Tin này do một thanh niên đồng khóa và cùng thụ huấn tại quân trường với Khang Thu Thủy, đem về cho nàng. Lần đầu tiên nàng bị đau lòng vì hành vi trai tơ bạc hãnh của Khang Thu Thủy. Chàng sinh viên, tên là Lý Bất Bình, cho Kiều Lê Vân hay những cảnh Khang Thu Thủy chơi bời trác táng, trong những ngày giờ được nghỉ, ra thị trấn hưởng lạc. Tim nàng đau nhói từng cơn, mỗi khi hần nhắc đến tên một cô gái đẹp phải lòng Khang Thu Thủy và được Khang Thu Thủy ôm ấp trong lòng, được nắm tay quàng vai đi dạo phố. Lý Bất Bình nói rằng: Khang Thu Thủy nhờ cái mã đẹp trai, đã được rất nhiều gái vùng ấy ái mộ, và Khang Thu Thủy thay đổi tình nhân như người ta thay áo sơ mi vậy!

Tin đầu sét đánh ngang đầu! Kiều Lê Vân thấy trời đất như tối sầm quay lộn diên đảo quanh nàng vậy. Kể từ tám bé, nàng chưa hề chịu khổ về vật chất, vì được cha mẹ cưng nuông hết mực. Về tinh thần, nàng chỉ có mỗi một nỗi buồn về... cái chân tật nguyên. Vậy thì Khang Thu Thủy là người đầu tiên đã khiến cho nàng phải đau khổ thật sự về tinh thần vậy.

Lo nghĩ về người yêu phản bội, nàng suýt nữa lâm bệnh. May có mẹ nàng gạn hỏi, biết rõ đầu mối, liền đem lời ngọt ngào khuyên lơn. Bà Văn nhất quyết bảo con gái:

- Thằng Thủy là đứa con trai rất tốt. Quyết không khi nào hư hỏng như vậy. Đây hẳn là tin đồn nhảm, hoặc lời bịa đặt để chia rẽ con với nó!

Lời vàng ngọc của mẹ hiền đã cứu được Kiều Lê Vân thoát khỏi cơn bệnh và cơn đau khổ tinh thần, nhưng cái “tin dữ” nọ vẫn còn là đám mây đen ám ảnh đầu óc nàng chưa hết.

Cuối cùng, nàng sức nghĩ đến cô bạn tâm sự mà nàng coi như vị “quân sư cố vấn đại tài”: Đó là Hồ Bình! Nên nàng lập tức chạy đến nhà Hồ Bình, kể lại cái “tin đau đớn” ấy.

Hồ Bình thật xứng đáng với lòng tin cậy của cô bạn tật nguyên: Bình rất thông minh, nhanh trí, nên vừa nghe bạn kể lể, cô nghĩ ngay đến danh sách các sinh viên tốt nghiệp khóa vừa qua, mà Diệp Lạc chồng cô, đã cất giữ một bản sao. Cô lập tức bảo chồng đem ra tra tìm, tìm mỗi mắt, dò đi dò lại mấy lần, vẫn không thấy có cái tên Lý Bất Bình nào hết!

Thế là Kiều Lê Vân hết nghi ngờ Khang Thu Thủy, quay ra nghi ngờ một kẻ ly gián ném đá giấu tay!

Cho tới hôm Khang Thu Thủy được nghỉ phép ba ngày, từ quân trường về thăm nàng, nàng trở lại yêu đời vui sống hoàn toàn như cũ.

Nhân cái vụ “Lý Bất Bình báo tin bất bình”, Hồ Bình bèn gạn hỏi Kiều Lê Vân về những hành vi ngôn ngữ của Khang Tiểu Mai gần đây. Bấy giờ Kiều Lê Vân mới sức nhớ ra một điều đáng ngờ! Nàng kể cho Hồ Bình hay rằng: Mấy lúc gần đây, Khang Tiểu Mai thường rủ nàng đi chơi ở những nơi có nhiều bạn trai. Khang Tiểu Mai đã giới thiệu với nàng rất nhiều cậu đẹp trai, hoạt bát, linh lợi... và có mấy cậu đã theo đuổi tán tỉnh nàng sau đó. Cổ nhiên lòng nàng rất dừng đứng trước những sự tỏ tình của mấy chàng trai này, bởi vì trong tim óc nàng, hình bóng Khang Thu Thủy đã ngự trị vĩnh viễn.

Nghe Kiều Lê Vân kể lại, Hồ Bình liền vỗ đùi quả quyết:

- Thôi! Chắc chắn trăm phần trăm là mưu kế ly gián của Tiểu Mai rồi!

Thật vậy, cái gã tự xưng sinh viên tốt nghiệp kiêm sinh viên sĩ quan “Lý Bất Bình” nọ tên thật là Tiểu Châu. Hẳn là một gã chơi bời lêu lổng, hư hỏng đến độ... nhận một số tiền mướn của Khang Tiểu Mai, để đem “tin vịt” lung lạc tinh thần Kiều Lê Vân. Và hôm ấy, sau khi Tiểu Châu báo tin cho Kiều Lê Vân rồi, hẳn lại đi gặp Khang Tiểu Mai, để đòi cô gái phải thưởng cho hẳn bằng một châu xi nê.

27. Chương 27

Mặc cho những mâu thuẫn xâu xé lòng dạ bà Viễn, những sự kiện khách quan vẫn diễn tiến đều đều...

Sau ngày mãn khóa sĩ quan quân dịch, chẳng bao lâu, Khang Thu Thủy lại trúng tuyển kỳ thi lựa sinh viên xuất ngoại du học. Mọi thủ tục được Tòa Đại Sứ Mỹ và các Bộ Giáo dục, Quốc Phòng, Nội Vụ... thông qua dễ dàng. Và trong thời gian ngắn ngủi chờ ngày lên đường qua Mỹ quốc, Khang Thu Thủy nhắc lại lời hứa của mẹ hắn, để xin bà cho phép cưới Kiều Lê Vân.

Đến lúc này bà Viễn mới thấy hối tiếc. Bà ra điều kiện này nọ; con trai bà vâng chịu hết, và bà đã hứa sẽ cho con cưới cô gái thọt chân, nếu hắn thành công liên tiếp, đáp đúng những điều kiện trên.

Không ngờ, con bà không gặp một thất bại nào, dù nhỏ. Và lúc này bà lại coi những thành công đó của đứa con trai cưng, như cả một thất bại to lớn cho bà.

Thế là bà Viễn đành bóp bụng cho con cưới cô gái thọt chân, và chỉ còn hy vọng mong manh vào phần cuối của mưu kế mà con gái bà đã vạch ra từ trước. Tuy nhiên, bà chưa coi đứa con ruột là kẻ thù, thì bà cũng

coi đứa con dâu bất đắc dĩ là kẻ thù. Cho nên, đến phút chót, dù phải nhượng bộ, bà vẫn ngăn cấm những gì bà có thể ngăn cấm. Bà bảo Khang Thu Thủy:

- Được rồi. Muốn lấy nhau thì lấy. Nhưng lấy chỉ có nghĩa là đưa ra Tòa Đô Chánh, ký kết vào sổ hộ tịch, rồi đem nhau về nhà chung sống. Ngoài ra, không có đám cưới, không tiệc mừng cũng không có... báo hỉ với ai hết!

Trước cảnh cư xử cay nghiệt của mẹ. Khang Thu Thủy đau đớn tái tê cả lòng, nhưng tình yêu thương Kiều Lê Vân đã an ủi hẳn. Hắn tìm đến nhà họ Kiều, ứa nước mắt kể lể sự tình với ông bà Văn và người yêu. May thay: Cha mẹ người yêu và chính nàng, đều vì thương mến hắn mà gạt lệ chấp nhận.

oOo

Hôm ấy, trong khi ở nhà họ Khang, ông bà Viễn coi cái hôn lễ của con trai sắp diễn ra, như một... tang lễ, thì tại nhà họ Kiều, bầu không khí thật đầm ấm vui tươi. Ông bà Văn trù mến nhìn con gái, tình thương vô bờ bến dâng lên rạt rào...

ông Văn hút một hơi thuốc thơm, rồi ôn tồn nói:

- Vân ạ! Con đừng lo buồn gì cả. Trong lúc con với Thu Thủy làm lễ kết hôn, ba má sẽ có mặt bên cạnh con.

Bà Văn tiếp lời chồng:

- Nhất định, chúng mình phải tới đấy rồi.

Và bà quay bảo con:

- Vân ơi! Má với ba hoàn toàn yên lòng trao con cho thằng Thủy.

Kiều Lê Vân nghĩ đến cảnh nhà, khẽ thở dài, nói với cha:

- Ba ơi! một khi con bước chân về nhà người ta rồi, ba nên đi tìm gấp một vài người giúp việc nhé! Con xem má yếu đi nhiều rồi, không nên để má chịu khó nhọc hơn nữa.

Bà Văn tươi cười:

- Con này quá lo xa!... Mặc tao với ba mày!

ông Văn nói:

- Con yên chí. Rồi ba sẽ mượn người giúp việc.

Kiều Lê Vân còn áy náy nói thêm:

- Má nhớ nghe! Cứ để ba kiếm người làm cho Má đừng lo tiết kiệm một vài đồng, rủi đau ốm, lại tốn phí một vài trăm!

Bà Văn âu yếm vuốt tóc con:

- Rồi. Má không gặng gượng nữa. Nhưng con ạ, nếu không phải là thằng Thủy má không thể trao con ra khỏi vòng tay má cho bất cứ người con trai nào khác.

Bỗng Kiều Lê Vân lại trở giọng phụng phịu như... con nít:

- Con nghĩ, nếu... con đừng lấy chồng, có phải tốt hơn không!... Như vậy, con sẽ được sống bên ba má mãi mãi.

ông Văn nói:

- Con gái lớn rồi, ai cũng phải lấy chồng. Thêm nữa, ngày giờ đã được ước định. Sao con còn nói ngang như vậy!

Và ông quay hỏi vợ:

- Mình đã chuẩn bị cho con được những gì rồi?

- Cần nhất là áo quần và tư trang.

Kiều Lê Vân nói ngay:

- Má à! Con không cần tư trang. May cho con hai bộ áo cưới là đủ; bởi con đã có quá nhiều áo quần rồi. Anh Thủy đã dọn đi dọn lại bao lần, mà dọn dò với giọng rất thành khẩn, rằng... anh ấy chẳng cần một thứ gì khác, chỉ cần được con làm vợ là đủ rồi.

- Con ơi, con vui vẻ lấy chồng là tốt rồi. Má hiểu như thế lắm.

Kiều Lê Vân quay ra áy náy về cha:

- Ba ơi! Má mới cho con hay rằng tối qua ba rất khó ở trong mình, phải chẳng bệnh gan lại trở lại phải không ba?

- Không phải đâu. Sáng nay ba thấy khỏe như thường rồi, con ạ.

Đến đây, chuông điện thoại reo lên, Kiều Lê Vân nói ngay:

- Chắc anh Thủy gọi tới. Để con nghe xem.

Thật vậy. Đúng tiếng nói của Khang Thu Thủy, Kiều Lê Vân hỏi:

- A lỏ Vân đây, anh ở đâu đấy?

Đầu giây bên kia đáp:

- Anh đang ở nhà, đốc suất người làm quét vôi, sơn cửa. Em Vân ơi! Em thích buồng riêng của chúng mình quét màu gì đây?

- Ờ... Ờ... màu phấn hồng.

- Rồi, màu hồng. Em còn ý kiến gì nữa không?

- Ngoài ra, tùy ý anh hết thấy.

- Em có cần đến xem trước chẳng?

- Không tiện đâu.

- Nếu vậy, sau bữa tối, em ở nhà đợi anh nhé! Anh sẽ đến đưa em đi phố, xem thử vài mớ đồ đạc cần dùng.

- Ấy, ba má em nói muốn mua sắm cho chúng mình đấy.

- ĐỪNG. Em thưa với ba má rằng: Hãy đợi ngày anh xuất ngoại trở về, rồi hãy hay Vân ơi! Giờ thì anh đã yên chí. Em sắp sửa là vợ anh rồi.

- Hừm!

- Giờ anh đang mắc chỉ vẽ cho người ta làm sơn quét nhà cửa. Thôi, tạm biệt, tối anh đến nhé!

- Vâng, tối gặp nhau.

Gác ống nói, Kiều Lê Vân kể lại những lời Khang Thu Thủy cho cha mẹ nghe. Thấy nói, hấn bảo đợi ngày hấn hồi hương rồi sẽ nhận của hồi môn, ông Văn lẩm nhẩm đoán:

- Phải chăng hấn có ý định: Đến ngày ấy hấn sẽ dọn ra ở riêng, làm một tiểu gia đình?

Bà Văn gật đầu, cho rằng chồng nói đúng.

oOo

Luôn mấy ngày qua, bà Viễn buồn rũ rượi vì phải chấp nhận cho con cưới vợ. Hôm ấy, nhà cửa bị thợ thuyền kéo đến sơn quét, bày biện đê mê, bà cũng chán ngán, cứ ngồi trơ trơ ở nhà trong, con ruồi đậu mép cũng không buồn xua đuổi nữa.

Khang Tiểu Mai cũng chưa đi chơi. Cô gái ngồi ở phòng khách xem báo. Cô có quan tâm gì đến thời cuộc? Cô cũng chẳng ham mấy cái tiểu thuyết ở trang trong. Cô chỉ cần xem mục “điện ảnh kịch trường” và chương trình “cuộc vui tối nay”, để còn lựa phim, lựa rạp.

Khang Thu Thủy từ phòng trong bước ra, trông thấy em, vui vẻ hỏi:

- Em ơi! Em có cần quét lại vách tường buồng của em không?
- Không cần. Em đâu có... lấy chồng.
- Quét lại cho nó mới, nó đẹp, nằm trong ấy nghỉ ngơi cho dễ chịu!
- Từ lâu, đã dễ chịu lắm rồi. Chỉ cần một điều là... những lúc em đang đi vào giấc ngủ, anh đừng lòi cây đàn ra mà... cò cưa.

Rồi cô gái như sức nhớ:

- à, má có dặn đấy: Ngoài buồng riêng của anh, anh có quét lại phòng khách thì quét. Ngoài ra, đừng quét phòng nào nữa.

o0o

Lễ kết hôn của Khang Thu Thủy và Kiều Lê Văn thật đơn giản mà cũng thật cảm động. Cha mẹ chú rể dẫu còn sống, mà cũng như đã... chết rồi: ông bà Viễn không tới tòa Đô Chính dự hôn lễ của con trai! Thật ra ông Viễn đã bàn với vợ: “Nên có mặt trong buổi lễ, để hai đứa khỏi ngỡ vực lòng thành thực của chúng mình”. Nhưng bà Viễn tức giận nói:

- Trước nay tôi đã giả bộ nhiều rồi; tôi phải đóng kịch nhiều rồi, để thi hành mưu kế phân rẽ chúng nó. Nay chúng nó đã lấy nhau rồi, còn chia rẽ chúng nó làm sao được, mà còn bắt tôi phải đóng kịch, phải giả bộ thêm nữa? Tôi không đi dự!

Chỉ có cha mẹ cô dâu tới dự.

Hai người làm chứng, một nam một nữ, là Diệp Lạc và Khâu Anh Đài. Buổi lễ diễn ra thật trang nghiêm. Mọi người ký vào sổ giá thú trước sự chứng kiến của vị Đại diện Chánh quyền rồi, chú rể Khang Thu Thủy nắm tay cô dâu Kiều Lê Văn đi ra khỏi tòa đại sảnh, và cùng nhau ngồi vào chiếc xe taxi đợi sẵn.

Đôi vợ chồng mới được các bạn học thân thiết nhất đón đợi sẵn, chúc mừng với những lời lẽ đẹp nhất.

Cuối cùng, ông Kiều Khắc Văn cúi khom xuống, đưa tay vào qua cửa xe, trao cho con gái một tập giấy:

- Đây là một tập “lữ hành chi phiếu”, các con giữ lấy, để khi đến nơi xa, có thể mua bán sắm sửa theo ý mình. Ba và má các con vừa mới nghĩ ra việc này hồi sáng sớm.
- Con cảm ơn ba, cảm ơn má.

Khang Thu Thủy tiếp lời Kiều Lê Văn:

- Các con cảm ơn ba má!

Trong những tiếng chào “tái ngộ” sôi nổi của đám đông bạn hữu, chiếc taxi nổ máy, từ từ chuyển bánh, rồi chạy đi... Được chồng choàng vai dìu đỡ, bà Văn đưa khăn chấm nước mắt và lần lượt ngỏ lời cảm ơn từng cô bạn, cậu bạn của con và rể. Cuối cùng, bà đứng ngẩn ngơ, cảm thấy như thiếu mất một cái gì vậy.

o0o

Tuần trăng mật chấm dứt. Khang Thu Thủy đưa vợ trở về. Về đến nhà, thì gặp chính cô em gái hân hoan ra mở cổng. Khang Thu Thủy giả bộ tươi cười:

- A! Anh chị đã về.

Kiều Lê Văn tiến tới một bước nắm tay em chồng, xưng hô rất thân ái:

- Mai à! Mình có đem từ miền Nam về một món quà đặc biệt để tặng Mai đây.
- Cảm ơn chị.

Rồi Khang Tiểu Mai đưa tay nói:

- Để em xách va- li cho nào!

Vân nói giữ kễ:

- Thôi, cứ để mình xách.

Miệng nói vậy, nhưng lại sợ phụ lòng tốt của cô em chồng, nên nằng để cho cô xách, và nói tiếp:

- Cảm ơn Mai lắm.

Trước cảnh ấy, Khang Thu Thủy vui lòng quá, nên hấn quên cả nỗi oán thâm cha mẹ đã không tới dự lễ cưới; hấn bô bô hỏi em:

- Ba má có nhà đấy chứ?

- Hôm nay lại vừa vắng ở nhà.

Và Khang Tiểu Mai bước nhanh vào trước, lớn tiếng kêu:

- Ba ơi! Má ơi! Anh chị Cả về đây này!

Thấy cha mẹ có mặt ở phòng khách, Khang Thu Thủy mau mắn bước vào, hớn hử chào:

- Thưa ba má! Các con đã về đây ạ!

Khang Thu Thủy dứt lời thì Kiều Lê Vân đã theo vào, thân ái chào:

- Ba ạ! Má ạ!

ông Viễn mỉm cười, giọng hòa ái:

- à! Tốt lắm. Chắc đã mệt lắm rồi. Các con ngồi nghỉ đi.

Bà Viễn nói:

- Vân à! Con không còn là một người ngoài nữa. Từ này, chẳng cần phải khép nép giữ kễ, giữ ý làm chi.

- Dạ.

Lúc ấy, Khang Tiểu Mai đã vào buồng mẹ, lấy một cái phong bì bao giấy hồng đem ra. Bà Viễn tiếp lấy, trao cho Vân:

- Đây là món quà ra mắt, ba má đã chuẩn bị sẵn để đón con. Hãy cầm lấy đi.

- Con cảm ơn ba má ạ!

Khang Thu Thủy muốn vợ được cha mẹ thương yêu, nên nói:

- Thưa ba má, Vân nói đi nhắc lại với con, không biết bao nhiêu lần rồi đấy; nói rằng sẽ hết sức chăm nom hầu hạ, hiếu kính ba má, để xứng với lòng ba má thương các on.

ông Viễn gật đầu khen: “Tốt lắm”.

Bà Viễn cũng nói:

- Về điều đó, ba má rất tin tưởng ở anh chị.

Kể đó, Kiều Lê Vân trình bày những món quà mua về biếu cha mẹ chồng, rồi đến món tặng Khang Tiểu Mai, và chị Lưu cũng được tặng một món.

Tuy lòng không tha thiết, nhưng ngoài mặt bà Viễn cũng làm bộ vui thích tiếp nhận:

- Ba má cảm ơn anh chị. Thôi, bây giờ hãy vào lo sắp đặt mọi việc riêng của vợ chồng. Còn những chuyện khác hãy để thông thả, mai mốt sẽ nói tiếp:

Khang Thu Thủy và Kiều Lê Vân vâng lời, đem nhau vào buồng riêng. Đôi vợ chồng mới tha hồ tự do sắp đặt đồ đạc, trang trí “tân phòng”. Chồng hỏi ý vợ, vợ khen chồng khéo... thật tâm đầu ý hợp.

Sau một đêm chăn gối ân ái tại nhà mình, Khang Thu Thủy hôm sau lại xin phép cha mẹ, để đưa vợ về bên nhà gia đình ông bà Văn, và ăn uống hàn huyên, sau những ngày xa cách.

28. Chương 28: Chương 28

Mọi thủ tục xuất ngoại đã được hoàn tất. Khang Thu Thủy sắp sửa phải xa rời cô vợ trẻ mới cưới. Chỉ còn không đầy một tuần lễ nữa, máy bay cất cánh, đưa hân sang Hoa Kỳ.

Mặc dù tin tưởng ở ý chí chịu đựng của Kiều Lê Văn, hân vẫn không khỏi áy náy về nàng. Mỗi sáng thức dậy, hân chú ý quan sát gương mặt vợ, và thường hỏi: “Em khó ở trong người hay sao?” Nàng gượng cười đáp:

- Có sao đâu? Có anh bên cạnh, em còn bệnh hoạn gì nữa!
- Dường như đêm qua em không ngủ?
- Đâu có? Em vẫn ngủ được mà.
- Nhưng sao em có vẻ mệt mỏi? Chắc hân em ít ngủ quá...

Nói vậy, rồi hân lại kiếm chuyện vui, kể cho vợ nghe. Và lần nào nghe xong, Văn cũng cười hồn nhiên thoải mái.

Nhưng rồi đã đến cái ngày mà nàng không thể nào gượng nổi một nụ cười: Buổi tiễn đưa Khang Thu Thủy lên máy bay. Hôm ấy, ông bà Viễn, Khang Tiểu Mai, và ông bà Văn, cùng có mặt ở phi cảng.

Kiều Lê Văn bồi hồi từng phút từng giây... Sau khi nắm tay nhau lần cuối, Khang Thu Thủy quay mặt, bước theo đoàn người đồng hành lên phi cơ, thì Văn cơ hồ muốn khụy gối, xiu người xuống đất. Khang Tiểu Mai thân thiết nắm lấy tay nàng. Mẹ chồng nàng ghé gần an ủi nàng... Và khi chiếc phi cơ lướt bay lên cao, hai hàng nước mắt Kiều Lê Văn tuôn trào như suối... Mọi cảnh vật mờ loạn trước mắt, nàng chỉ còn biết đi theo Khang Tiểu Mai và cha mẹ chồng để ra về.

Trước khi tới phi cảng, nàng đã định bụng: sẽ nói với cha mẹ ruột một vài câu chuyện, sẽ dặn dò đôi lời... mà đến lúc này, nàng quên bẵng đi mất. Ông bà Văn đi về lúc nào, nàng cũng không hay; bởi hồn vía nàng đã bay theo Khang Thu Thủy tới một chân trời xa lạ rồi vậy.

Bữa trưa hôm ấy, nàng bỏ không ăn, bữa tối nàng nuốt không trôi miếng cơm. Bất cứ ngồi ở đâu, đứng ở chỗ nào, nàng cũng ngẩn ngơ như đánh mất vật gì vậy. Từ nhỏ tới giờ Kiều Lê Văn chưa hề bị cô đơn. Trước đây, luôn có mẹ bên cạnh. Gần đây luôn luôn sống bên cạnh chồng. Nhưng đến nay, nỗi cô đơn khiến nàng có lúc phải kinh hoàng tê tái, nhất là khi con người buồn bã, nằm ngồi trơ trọi trong căn buồng vắng lặng.

Tối hôm ấy, nàng ngồi trên giường ngủ, vẻ mặt si ngây giống như một người đau bệnh mới lành, ngược mặt nhìn đắm đắm vào bức chân dung của chồng, do chính tay nàng vẽ; rồi lại quay sang bức hình chụp đôi, hôm làm lễ cưới. Chú rể giờ đã đi xa biệt vạt dặm đường. Cô dâu ngồi đây như si như dại. Nàng nằm xuống, cố dỗ giấc ngủ, nhưng mãi không ngủ được, nàng lại ngồi dậy nhìn bức ảnh vợ chồng và bức họa chân dung của chồng.

Cuối cùng, đêm đã khuya, Kiều Lê Văn mệt mỏi nằm xuống.

Nàng ôm lấy cái gối dài, đưa tay nhẹ nhàng vuốt về cái khối bông vải vô tri ấy... Biết đến ngày nào nàng mới được ôm và vuốt vào chồng mình như vậy?...

oOo

Sáng hôm sau, điểm tâm xong, Kiều Lê Văn chẳng biết làm gì, mà cũng chẳng có việc gì để làm. Sực nhớ đến lời dặn của Khang Thu Thủy: “Hễ giàn nho sau nhà có quả chín, thì hái mà ăn những quả đầu mùa

tươi mát ấy, cho đứa con trong bụng khỏe mạnh, thông minh"... nàng liền bước ra phía sau nhà, nhưng giàn nho còn chưa kết được một trái nào, nói chi trái chín?

Thất vọng, nàng quay vào buồng... Rồi đột nhiên nàng lẩm nhẩm:

- Hãy ngồi viết cho Thủy lá thư!

Nhưng chợt nghĩ lại: Giờ này Khang Thu Thủy đã tới Mỹ Quốc đâu? Biết địa chỉ của chồng là đâu mà gửi?... Thế là nàng không khỏi mỉm nụ cười, tự cười mình ngớ ngẩn. Nàng bước đến phía dưới bức hình của Khang Thu Thủy, ngừng lên nhìn ngắm nụ cười của hắn, và lại lẩm nhẩm:

- Anh Thủy ơi! Anh đi rồi, em buồn bã cô độc quá! Anh có biết không anh?... Thôi, để người bớt nỗi nhớ nhung, giờ em trở về thăm ba má em, anh nhé!

Nghĩ đến đây, Kiều Lê Vân thấy vui vui lên, liền bước ra ngoài xin phép mẹ chồng. Vừa vặn lúc ấy bà Viễn đang ngồi ở phòng khách, Kiều Lê Vân vội tươi nét mặt, chào:

- Má ạ! Thưa, má xơi sáng chưa?

Bà Viễn không đáp, cứ ngồi cầm tờ báo xem, như không nghe tiếng con dâu chào hỏi. Nàng lại nói:

- Để con xuống bếp hấp bánh bao má xơi.

- Thôi, không cần.

Bấy giờ bà Viễn mới khò khản lên tiếng, và có vẻ bực dọc. Nàng ngổ lời:

- Thưa má, con muốn xin phép về bên nhà chút ạ!

Bà mẹ chồng bỏ tờ báo xuống, nhưng sắc mặt lạnh như tiền, và như không nghe không hiểu gì cả. Bà đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn con dâu từ đầu xuống chân, rồi mới lơ đãng hỏi:

- Sao? Chồng ra đi rồi, thì ở đây chẳng còn gì đáng kể nữa phải không?

- Thưa má, không phải như thế. Chỉ vì...

Bà Viễn vẫn giọng mỉa mai:

- Chỉ vì nhà chồng không có món ngon vật lạ như nhà mẹ con?

- Thưa, không phải. Chỉ vì đã lâu rồi, con chưa về nhà. Giờ muốn về thăm qua một chút.

- Thì sáng qua, "cô" mới gặp ông bà thân của cô đó thôi!

- Da... vâng!

- Thế mà giờ lại còn phải về nữa?

Kiều Lê Vân cố nhịn nhục, vẫn nhỏ nhẹ Ôn tồn nói:

- Con... Thưa má... Con chỉ thăm ba má con một, hai ngày rồi con sẽ trở về ngay mà!

Và để lấy lòng mẹ chồng, nàng ân cần nói tiếp:

- Để con đi pha trà má xơi.

Bà Viễn không buồn nói gì nữa, cũng chẳng từ chối. Bà cứ tiếp tục xem báo. Giờ thì con bà đã xuất ngoại rồi, bà chẳng cần lo nghĩ cho lắm. Thêm nữa, bà còn đang trông đợi cái mưu kế được thực hành dần dần...

Kiều Lê Vân pha trà xong, bưng ra ân cần mời mẹ chồng. Bà Viễn tạm gác tờ báo, đưa tay nâng tách trà lên như sắp uống, nhưng bỗng ngừng lại, nhìn ngó vào màu nước, rồi chau mày chê:

- Dù chẳng phải trà đãi khách, cũng phải chú ý một chút: Xưa nay tôi không uống nước trà đặc quá như vậy bao giờ. Pha trà mà bốc bỏ cả nắm vào ấm, đã phí của, lại nuốt không được.

- Con xin nhớ. Từ nay chỉ bỏ ít trà thôi.

- Thôi, để đấy mặc tôi.

Kiều Lê Vân cụt hứng, bỏ về buồng riêng. Ngồi buồn bã chẳng biết làm gì, nàng lại ngửa mặt ngắm nhìn bức ảnh Khang Thu Thủy...

Lát sau, bỗng thấy chị Lưu vào bảo:

- Mợ Cả! Có điện thoại.

Được có người nói chuyện qua đường dây điện thoại lúc này, là điều vui vẻ nhất cho Kiều Lê Vân, nàng vội vã bước ra nhà khách, nhắc ông nói lên:

- A lô... Vân đây... Bình đây hả? Bình ở đâu gọi đến vậy?

Tiếng nàng Hồ Bình từ đầu giây bên kia:

- Mình đang ở nhà ba má mình, Vân à! Anh Lạc xuất ngoại rồi, buồn quá, nên bỏ về đây. Mình chắc Vân cũng vậy, nên gọi đến nói chuyện với Vân cho đỡ buồn. Thế nào? Muốn đi chơi không? Đi xem chớp bóng nhé?

- Hãy đợi ít hôm nữa. Lúc này mình còn mắc bận ít việc.

- Thôi, vậy thì thôi. Nhưng mình phải báo tin này cho Vân biết. Rồi ngày trở về, chúng mình sẽ đi chơi với nhau.

- Bình sắp đi đâu đấy?

- Theo ông bà già xuống miền Nam một thời gian.

- Thật ư?

- Ai nói dối Vân làm gì nhỉ? Có thể chỉ trong vòng ba ngày tới là ra đi.

- Mình sẽ đi tiễn Bình.

- Thật ra, mình vẫn muốn sống ở Đài Bắc. Nhưng Diệp Lạc đi du học rồi, ba má mình càng có lý do, để không cho phép mình ở thêm lại đây nữa. Lúc này mình mới thấy hối tiếc: tại sao lại không xin đi xuất ngoại! Năm tới, nhất định mình phải đi Mỹ: quyết không thể để anh Lạc xa cách mình quá lâu.

- Bình không yên lòng ư?

- Không phải thế. Mình sợ anh ấy buồn vì cô đơn.

- Bình thật là người vợ tốt.

- Này Vân! Thu Thủy đi rồi, sao Vân không về bên nhà ở ít ngày?

- Rồi mình cũng về đấy.

- A! Nhà mình có khách tới, Vân à!... Thôi nhé! Khi nào sắp lên đường, mình lại sẽ quay điện thoại đến cho Vân hay.

- Rồi, tạm biệt.

Đặt ống nói xuống máy, Kiều Lê Vân bước được mấy bước thì nghe tiếng mẹ chồng gọi:

- Cô Vân ơi!

- Dạ? Má gọi con?

Nàng bước đến gần, thì bà Viễn sẵng giọng bảo:

- Này cô ạ, nay chồng cô đã đi ngoại quốc, tôi phải có nhiệm vụ trông nom cô. Vậy từ nay trở đi, cô đừng có ghi số điện thoại của nhà này cho bất cứ ai, nhất là cho những cậu bạn trai.

- Con không làm thế đâu.

Sẵn trớn, bà Viễn tiến thêm một bước:

- Xem ra, ngồi nhàn quá cũng buồn. Từ nay cô hãy giúp đỡ chị Lưu một vài việc trong nhà đi.

- Dạ, được lắm ạ.

Nàng cố lấy giọng ôn hòa xin vâng lời. Bà Viễn lại hỏi:

- Con Mai nó đâu nhỉ?

- Dạ, có thể cô ấy còn chưa dậy.

Và nàng đi về phía buồng Khang Tiểu Mai:

- Để con vào buồng cô ấy xem...

Kiều Lê Vân vào buồng Khang Tiểu Mai, trở mắt nhìn khắp cả, chẳng thấy bóng vía cô em chồng đâu! Nàng bước đến giường ngủ, khẽ vén chăn lên. Chăn mềm lạnh như băng. Không hiểu Khang Tiểu Mai đi đâu sớm thế? Nàng trở ra báo mẹ chồng:

- Thưa má, Mai không có trong buồng ạ.

- Gọi chị Lưu lên đây!

Thử hạch sách Kiều Lê Vân lần đầu, thấy nàng ngoan ngoãn chịu phục tùng, bà Viễn được thể, ra mặt thẳng tay sai khiến như sai khiến con sen, đầy tớ vậy. Chị Lưu lên phòng khách, bà Viễn hỏi:

- Chị Lưu! Con Mai đâu? Mới sáng ra, nó đi đâu vậy?

Chị Lưu ấp úng... rồi đành phải nói thật:

- Thưa bà... Cô ấy... Cô ấy đi suốt đêm qua không về.

Bà Viễn giận dữ:

- Không về? Suốt đêm không về!? Thế thì quá lắm! Tại sao chị không cho tôi hay? Chờ xảy ra chuyện gì cho nó ở bên ngoài, rồi chị mới cho tôi biết sao?! Hử? Tức thế này tôi chết mất!

Kiều Lê Vân không nói gì.. Bởi vì tối qua nàng vào buồng riêng đi nằm rất sớm. Chị Lưu cũng chẳng biết nói sao, vì tối qua, trước khi ngủ, chị cũng đã dự tính báo cho bà chủ hay, nhưng rồi sau, không hiểu thế nào, chị ngủ quên mất. Khang Tiểu Mai vốn rất thường đi trễ về khuya, nhưng chưa lần nào đi thâu đêm không về như vậy.

Bấy giờ bà Viễn lại lườm nguýt con dâu:

- Cô Vân! Cô là chị dâu của con Mai. Dù nhiều dù ít, cô cũng phải quan tâm đến nó chứ?! Nếu thế này, thì ra cô ở trong nhà này, chẳng được tích sự gì cả!

- Thưa má, từ nay con xin để tâm coi chừng.

Bà Viễn xua tay thẳng cánh:

- Thôi! Các người ra đi hết đi! Để cho tôi yên thân. Lúc này muốn yên cũng không được nữa.

Kiều Lê Vân và chị Lưu đưa mắt liếc nhau, rồi cùng lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng khách.

29. Chương 29

Nàng Hồ Bình là bạn chí thiết của Kiều Lê Vân, tình thân như chị em ruột. Thêm nữa, cuộc hôn nhân giữa Khang Thu Thủy và Kiều Lê Vân sở dĩ thành tựu, một phần cũng nhờ ở vợ chồng Diệp Lạc, Hồ Bình. Do đó, bữa hôm Hồ Bình theo cha mẹ dọn xuống một thị trấn ở miền Nam, Vân không thể không ra ga xe lửa tiễn biệt.

Tiến bạn xong, trở về nhà, thấy mẹ chồng đang ngồi hằm hằm nét mặt như Diêm La Nữ Chúa ở phòng khách, thì tim nàng đập mạnh như nhảy tung trong lồng ngực.

Gượng nụ cười, giả bộ vui tươi, nàng tiến vào:

- Thưa má, con mới về ạ.

- Hừm! Tôi tưởng cô không trở về nữa chứ!

Bà Viễn quắc mắt, dữ dằn hỏi tiếp:

- Chứ cô đi đâu vậy?

- Thưa, có cô bạn học, dọn nhà xuống tận miền Nam ở, nên con phải ra nhà ga tiễn chân ạ.

- Tôi đâu có cấm cô đi! Nhưng ít nhất, cô cũng nói với tôi một tiếng chứ? Dễ thường, dưới mắt cô, nhà này không hề có một mẹ chồng, là tôi hay sao?

- Thưa má, con dặn chị Lưu rồi.

- Thế, ai là chủ cái nhà này? Chị Lưu là chủ hay sao?

- Vì lúc đó, má đang nghỉ trưa, con sợ làm mất giấc ngủ của má, nên chỉ dặn chị Lưu vậy.

Bà Viễn giàn giọng gay gắt hơn:

- Lý do của cô “xác đáng” lắm! Phải, lỗi ở tôi! Tôi trót lỡ ăn nói xằng bậy khiến cô giận ghét. Xin cô tha thứ cho!

- Thưa má, từ nay mỗi khi đi đâu, dù thế nào con cũng phải xin phép má.

- Ngày nay cô đã là người nhà họ Khang rồi. Tôi mong cô hãy đi ra ngoài ít chứ! Như vậy chúng tôi cũng đủ... Ôi thôi! Chẳng nói làm gì nữa.

ý bà Viễn muốn nói rằng: Kiều Lê Vân ra ngoài nhiều, làm xấu mặt gia đình bà, vì nàng là người con dâu thọt chân. Bấy giờ Kiều Lê Vân nói:

- Thưa má, con xin phép về buồng.

- Tôi nói cô vài câu, cô lấy làm buồn chán phải không?

- Thưa, đâu có?

- Hãy nhớ cho kỹ: Từ nay tôi cấm cô đi một mình. Cô là con dâu của tôi, lại còn trẻ người non dạ, tôi không thể không giữ gìn cho con trai tôi.

Kiều Lê Vân cúi đầu không nói gì. Nàng muốn khóc lên, nhưng lại nghĩ đến chồng, đành cắn răng nhẫn nhục vậy. Nhưng bà Viễn còn cất vấn:

- Thế nào? Tôi nói vậy, ý cô nghĩ sao?

- Thưa, con không có ý kiến nào khác. Con biết rằng má nghiêm khắc rắn giữ chính vì má tốt bụng, muốn cho con khá.

Bà Viễn quay mặt đi, vẫn còn nét bực tức. Bà muốn hạn chế tự do của Kiều Lê Vân từng nấc, từng nấc, để rồi tiến tới trói buộc nàng thật gắt gao, bà cố làm thế nào cho nàng chịu hết nổi, mà phải tự động rời bỏ nhà bà, bỏ luôn con trai bà vậy.

- Đi pha cho tôi chén trà!

Kiều Lê Vân “dạ” rồi vội vã đi pha trà. Nàng nhớ kỹ: lần trước bỏ nhiều trà, mẹ chồng chê đặc chất và gắt gỏng nàng, nên lần này bỏ ít trà thôi...

Nhưng khi bưng nước lên mời, nàng lại bị bà Viễn giận dữ mắng:

- Nhà hết sạch trà rồi sao? Không còn lấy một nhúm đủ pha tách nước hay sao? Hay cô cố ý cho tôi uống tách nước dở trà dở nước sôi? Cô thử ném một hóp coi! Nếu có một chút hương vị trà, thì tôi cam chịu chết... trong chén trà này!

Kiều Lê Vân còn biết ăn nói ra sao? Nàng ngơ ngẩn nhìn bộ mặt cay nghiệt của mẹ chồng. Lần trước, nàng pha vừa phải, bà chê quá đặc. Lần này nàng phải bớt trà đi chút, thì bà lại mắng là cho bà uống nước sôi nhạt thếch! Nàng phải làm sao để hầu hạ cho vừa ý bà bây giờ?

Đột nhiên, nàng nghĩ ra. Nàng đưa tay nâng lấy tách trà, miệng nói:

- Thừa má, con xin pha lại ấm khác.

Hầu hạ bà Viễn rồi, Kiều Lê Vân trở về phòng riêng ứa nước mắt ràn rụa. Trong cảnh đau khổ nhục nhằn này, nàng chỉ còn biết... nhìn ngắm gương mặt với nụ cười của Khang Thu Thủy ở bức hình treo trên tường; rồi lại nhìn ngắm bức ảnh vợ chồng kề vai nhau trong ngày cưới... Chỉ còn tình yêu của chồng an ủi nàng.

Kiều Lê Vân đang buồn tủi cô đơn, bỗng có tiếng bước chân người nghe càng lúc càng gần, rồi thấy chị Lưu bước vào:

- Mợ Cả ơi! Có áo quần gì cần giặt không?

- Hôm nay chưa có gì, chị à!

Rồi Vân lấy giọng rất thân ái nói:

- Chị Lưu ơi, mỗi khi chỉ có hai chị em mình với nhau, chị cứ gọi tôi bằng “Vân” cho thân mật nhé!

- Nhưng tôi đã quen miệng rồi. Và sợ dĩ...

- Thế, tùy chị vậy.

- Cái đó không quan hệ... Giờ tôi có điều muốn khuyên mợ nhé?

Chị Lưu hạ giọng thở nhào vào tai Vân:

- Dầu có oan ức đau buồn chuyện gì, mợ cũng gắng nhẫn nhịn, và đừng buồn nghe mợ? Tội gì mà đau buồn trong lòng cho khổ cái thân? Cứ coi như không, là nhẹ mình.

- Không, có gì mà đau buồn? Mợ chồng răn dạy một vài lời, là muốn ỉn hay...

- Thật hiếm có người tốt nét như mợ. Từ ngày trông thấy mợ lần đầu tiên, tôi đã đoán chắc mợ là con nhà gia giáo phúc đức. Quả nhiên không sai. Tôi vô cùng khâm phục cậu Thủy đã có mắt tinh đời, khi biết lựa chọn mợ.

Hai người cởi mở tâm sự với nhau, không nghi ngại gì cả, vì họ đã hiểu nhau. Vân thì nhận thấy chị Lưu thật thà tốt bụng. Chị Lưu thì bất bình trước thái độ cay nghiệt và cách cư xử tàn nhẫn của bà Viễn đối với Vân... Chị Lưu cho Vân hay:

- Khi ra đi, cậu Cả đã bí mật dặn tôi ở nhà: hãy kiếm cách che chở săn sóc ợ. Cậu ấy nói sẽ còn phải học ở bên ấy lâu lâu, để thi lấy bằng thạc sĩ...

Lát sau, bỗng Vân nhớ ra một việc, vội hỏi chị Lưu:

- Cô Mai đâu rồi, chị?

- Đi rồi. (Chị Lưu chau mày nhăn mặt) Lại đi với cái thằng đầu to như cái thúng ấy rồi. Nếu quá mười giờ tối cô nàng chưa về, tôi lại phải báo cho bà hay, kéo rồi lại...

Nói đến đây, chị Lưu ngao ngán lắc đầu, mỉm nụ cười héo hắt. Nếu không báo cho bà Viễn biết, chẳng những chị Lưu bị mắng chửi, mà cả Kiều Lê Vân cũng bị vạ lây nữa.

oOo

Khang Thu Thủy xuất ngoại đã hơn một tuần rồi, mà Kiều Lê Vân chưa được về thăm cha mẹ ruột. Hôm ấy nàng lựa lời xin phép lần nữa, nhưng vẫn bị mẹ chồng cấm cản:

- Đợi ít ngày sẽ hay Sao trọn ngày từ sáng đến tối cứ nghĩ đến chuyện bỏ về nhà? Ở đây buồn lắm hả? Cô đứng đây làm gì?... Hãy ra ngoài kia giúp đỡ chị Lưu giặt quần áo chút đi.

Kiều Lê Vân vâng dạ, rồi tìm ra chỗ giặt đồ. Hôm nay trời đẹp, chị Lưu đang giặt thì thấy Kiều Lê Vân bước ra nói:

- Chị Oi, tôi đến giúp đỡ chị đây.

Chị Lưu nhất định không để con dâu chủ nhà phải làm công việc của đầy tớ. Nhưng Kiều Lê Vân lại sợ trái lệnh mẹ chồng thì nguy khôn, nên năn nỉ xin được làm. Cuối cùng, chị Lưu phải lựa vài ba cái áo mỏng,

khăn nhỏ, trao cho Kiều Lê Vân giặt, để nàng khỏi đau tay mệt sức. Và trong khi làm việc với nhau, hai người lại trò chuyện tâm sự... Chị Lưu rất thương Vân, nên bày cho nàng những cách che mắt bà Viễn, và chị hứa sẽ hết sức che chở cho nàng...

Trưa hôm ấy, sau bữa ăn, Vân vào buồng nằm, đang định ngủ lấy chừng mười phút, bỗng nghe tiếng bước chân nhẹ nhẹ tiến vào... Rồi chị Lưu đẩy cửa, ghé gần khẽ gọi:

- Này mợ đừng vội ngủ. Tôi báo một tin mừng đây!

- Có thư của anh Thủy gửi về, hả chị?

Chị Lưu quay nhìn nhanh về đằng sau, như sợ có ai rình nghe lọt, rồi mới ghé gần thì thào vào tai Vân:

- Không có thư tín gì. Nhưng bà xơi cơm xong có dặn tôi rằng: Xế chiều nay, bà ra đi có việc cần, tôi không về ăn cơm nhà. Bà bảo tôi ghi lấy số điện thoại nhà Kinh Lý, để nếu cần thì gọi... Vậy, nhân dịp tốt này mợ hãy về gấp bên nhà, thăm ông bà một chút. Sửa soạn gấp đi. Để tôi ra canh chừng cho.

Rồi chỉ mười phút sau, chị Lưu đã chạy vào giục:

- Bà đi rồi. Mợ về bên nhà đi thôi.

Vân còn e ngại:

- Rủi vạ nhất...

- Rủi bà trở về quá sớm, tôi sẽ nói dối rằng: ông thân mợ từ bên nhà gọi điện thoại sang, bảo mợ về bên ấy có việc rất quan trọng cần kíp. Cùng lắm, cũng đến bị bà mắng một trận, nhưng mợ được dịp về thăm ông bà. Tội nghiệp ông bà: chắc nhớ mợ vô cùng.

Vân rất cảm động, hết lời cảm ơn chị Lưu. Trước khi bỏ về nhà cha mẹ, nàng còn căn dặn chị:

- Nếu ở nhà có chuyện gì, chị lập tức quay điện thoại báo cho tôi về gấp, nhé!

oOo

Vân về đến nhà cũ thì cha nàng còn đi dạy học chưa về. Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau hàn huyên tâm sự. Bà Văn hỏi thăm về tin tức Khang Thu Thủy du học. Vân nói rằng chưa có thư từ gì cả. Nhưng sau khi nàng kể lại hành vi ngôn ngữ của chồng, thì hai mẹ con đồng ý với nhau rằng: Khang Thu Thủy là chàng rể hiền, là người chồng tốt nhất, trên đời hiếm có.

Vân đang áy náy vì chưa có gặp cha, thì bà Văn chợt nảy ra ý kiến: bảo con quay điện thoại tới trường học. Vân hớn hờ làm ngay. Và chỉ dăm phút sau, nàng đã sung sướng báo mẹ:

- Ba về ngay giờ, má à! Ba nói rằng: Con đã về thăm thì dù có việc “ông trời sai làm”, ba cùng tạm bỏ đó, để về với con đã.

Độ nửa giờ sau, ông Văn về đến nhà. Và cái gia đình này lại gồm ba người trong chốc lát như trước. Ông Văn hả hê sung sướng khi nghe con kể tấm lòng quý hóa của con rể. Ông cười nói thật vui vẻ, rõ ra ý tin tưởng ở tương lai hạnh phúc của con gái và con rể ông.

Kiều Lê Vân ân cần thăm hỏi sức khỏe của mẹ, của cha, cùng những công việc trong nhà, kể từ sau ngày nàng về nhà chồng. Nhưng khi ông bà Văn bảo nàng ở lại ăn cơm tối, nàng không dám ở. Nàng nói rằng: phải về nhà chồng gấp, trước bữa ăn tối. Cha mẹ hỏi lý do, nàng phải dấu, không dám nói rõ sự thật.

oOo

Kêu xe vợ vã trở về nhà chồng, tìm Kiều Lê Vân đập hồi hộp... Về đến nơi, biết mẹ chồng đi chưa về, nàng mới yên tâm. Nhưng chị Lưu cho nàng hay rằng: Có Khang Tiểu Mai ở nhà. Nàng lại chưa về buồng riêng, mà tìm vào phòng cô em chồng trước đã.

Sau những lời nói lấy lòng với những nụ cười thân thiện, Kiều Lê Vân cho Khang Tiểu Mai hay rằng: nàng mới mua một tấm hàng màu lam ngọc để tặng cô, vì nàng biết cô rất thích thừa hàng và màu ấy. Khang Tiểu Mai hứng chí, lập tức bảo chị dâu đem cho ngay, để cô mang ra tiệm cắt theo kiểu mới. Khi tiếp lấy tấm vải, cô gái ngỏ lời cảm ơn và khen không tiếc lời. Rồi cô... rủ luôn chị dâu đi tới tiệm may cho vui.

Đo cắt xong, Khang Tiểu Mai lại rủ Kiều Lê Vân đi dạo phố, cho đỡ buồn. Hồi lâu, Kiều Lê Vân vừa toan nhắc nhở em chồng trở về sớm, thì Khang Tiểu Mai đụng ngay một cậu bạn trai. Thế là cô gái bảo chị dâu hãy về trước một mình, và cô cặp tay chàng này đi mất dạng.

Kiều Lê Vân vội vàng kêu xe chạy về nhà và liền bị bà Viễn chất vấn: “Hừm! tôi tưởng cô bỏ đi luôn, không thèm về nhà này nữa chứ! Cô đi vui chơi đã sướng chưa?.. Cô không thèm biết đến tí ti trách nhiệm nào ở cái nhà này cả. Cứ hể tôi ra khỏi nhà, là cô cũng bỏ đi luôn!”.

- Thưa má, Mai đòi con đi cùng, tới tiệm may áo.

- Thế, nó đâu.

- Mai gặp một người bạn, nên đưa nhau đi coi xi nê rồi.

- Bạn trai? Hay bạn gái?

- Da... da...

- Cứ nói cho thật!

- Dạ, bạn trai.

- Có phải cái thằng có cái nốt ruồi bên má không?

- Dạ phải, ở má bên mặt.

- Trời ôi! Đó là một thằng hư đốn, mất dạy! Mà cô cũng chẳng ra cái quái gì cả! Như thế mà cô coi được ư? Sao cô không ngăn cản con Mai, để cho nó đi với thằng khốn đó? Cô phải nhớ một điều: cô là chị dâu của nó chứ!

Vân trình bày lý do này, nỗi khó no... nhưng đều bị mẹ chồng bác bỏ. Và bà cứ mắng át đi. Bà còn nói xỉa xối vào bộ áo quần chỉnh tề đẹp đẽ của nàng mà mỉa móc: “Chồng đi vắng nhà, mà cô ăn vận đẹp đẽ lộng lẫy thế!”

30. Chương 30

Càng ngày bà Viễn càng hành hạ Kiều Lê Vân mạnh tay hơn. Nàng cố gắng ăn ở cho vừa lòng mẹ chồng, nhưng khốn nỗi: một khi mẹ chồng đã chú tâm hành hạ cho con dâu không thể chịu đựng nổi, mà phải bỏ nhà, bỏ luôn chồng, để về sống với cha mẹ ruột... thì nàng còn làm thế nào cho bà vừa lòng được nữa?

Mỗi khi bị tủi nhục đau đớn, nàng chỉ còn cách duy nhất là... trở về buồng riêng, nhìn bức hình của chồng. Và sau đó, nàng thường được chị Lưu tìm vào an ủi, tâm sự.

Hôm ấy, Kiều Lê Vân đang ngồi ở phòng khách, sau khi dọn dẹp nhà cửa, lau quét đồ đạc... bỗng thấy chị Lưu từ ngoài cổng chạy vào:

- Mợ Cả ơi, mợ Cả!.. Có thư này!... Mà trên phong bì có nhiều chữ Mỹ... thì chắc là thư cậu Cả gửi về đây!

Kiều Lê Vân mừng rỡ xôn xang cả người. Nàng vội đứng dậy tiếp lấy coi qua phong bì, rồi mở ra đọc:

“Em, vợ yêu dấu thiết tha của anh!”

Mới đọc hàng chữ đầu, Kiều Lê Vân đã phải tạm dừng, tay cầm lá thư đặt lên ngực, như để trấn bớt cơn hồi hộp xúc động của trái tim, trong khi đôi má đỏ rần. Nàng đưa mắt nhìn chị Lưu, bên lên... rồi đọc tiếp:

”Kể từ phút rời xa em, anh càng cảm thấy rằng anh không thể nào rời bỏ em được. Nhưng chẳng còn biện pháp nào khác, anh đã rời xa em rồi!

Vân ơi! Anh không nhớ rõ: anh đã hôn lên tấm ảnh của em bao nhiêu lần rồi? một ngàn lần, một vạn lần hôn ảnh rồi, anh vẫn khao khát được hôn lên đôi môi hồng như cánh hoa anh đào của em.

Vân ơi! Ở nhà, em đã hôn vào bức hình của anh chưa?

Đồi xanh đất đỏ của nước người làm sao bằng hoa thơm cỏ biếc của nước nhà được! Cảnh sầm uất phồn hoa ở đây, đối với anh, chẳng có một sức hấp dẫn nào. Anh chỉ còn biết ngày đêm lo học hành, trông mong sự nghiệp chóng thành, để anh về nước, sống bên cạnh em yêu, và làm việc phục vụ quốc gia.

Anh đang sắp sửa tới trường Đại Học để ghi tên đây. Vân ơi! Thu Thủy này dẫu đi xa tới góc biển chân trời nào, thì cũng vẫn là Thu Thủy của em như cũ. Em cứ yên lòng. Chồng em sẽ mãi mãi trung thành chung thủy với em. Em ơi! Sau khi anh ra đi rồi, ba má và em gái anh đối xử với em vẫn khá chứ? Chỉ mong em nhớ kỹ một điều: Em hãy vì anh hết thủy. Nếu có bị uất ức, hay bất mãn chuyện gì anh cũng xin em hãy cố mà ẩn nhẫn, đợi ngày anh trở về bên em, rồi anh sẽ đền bù cho em... ”

Lắm nhảm đọc đến đây, Kiều Lê Vân lật giở xuống dưới, thấy còn những ba, bốn tờ giấy nữa. Chị Lưu đứng cạnh, cũng nhận thấy thế, nên chị bảo nàng:

- Cậu viết dài ghê! Thôi, mợ hãy đem vào buồng đọc tiếp cho nhàn nhã thông thả, tội gì đứng ở đây mà đọc?

Vân cảm kích vì lòng tốt của chị, mỉm cười bảo:

- Chị à! Nhất định anh Thủy có lời thăm chị trong này. Để tôi xem hết, rồi sẽ kể lại cho chị nghe.

- Tôi được biết cậu Cả tới Hoa Kỳ bình an, là tôi mừng rồi.

Kiều Lê Vân đem thư của chồng vào buồng riêng, xem tiếp chưa được bao nhiêu thì lại nghe tiếng chị Lưu gọi vào:

- Mợ Cả ơi! Có điện thoại nè!

Vân vội ra phòng khách, nhắc ống nghe lên, thì ra mẹ nàng gọi tới. Bà Văn báo tin cho hay: bà vừa nhận được lá thư của Khang Thu Thủy từ Mỹ gửi về. Thế là hai mẹ con hàn huyên qua đường giấy một hồi, và cùng khen ngợi Khang Thu Thủy sốt sắng, chân thành, quý hóa. Kế đó, bà Văn lại khuyên con gái quay điện thoại đến trường học, báo tin cho ông Văn hay...

Tối hôm ấy, ông bà Viễn không ăn cơm nhà. Kiều Lê Vân đợi hoài, đợi đã quá khuya mà vẫn chưa thấy cha mẹ chồng trở về, để nàng báo một tin vui. Nàng không dám bỏ đi ngủ, không dám cất tạm lá thư của Khang Thu Thủy, đến sáng mai mới đem trao cho ông bà Viễn. Nàng cũng không dám trao lá thư cho chị Lưu. Nếu làm thế, nhất định nàng sẽ bị mẹ chồng mắng mỏ.

Thấy Kiều Lê Vân buồn ngủ, mệt mỏi rồi, chị Lưu ái ngại; khuyên nàng cứ đi ngủ đi, để thư đó, chị sẽ chờ ông bà chủ về, trình lên. Nhưng Kiều Lê Vân vẫn không dám.

Cho tới quá nửa đêm, ông bà Viễn mới về. Kiều Lê Vân vội vã báo tin:

- Ba má đã về! Thưa, có thư của anh Thủy gửi về đây ạ!

Bà Viễn vẫn theo thói quen khoe khôn khoe giỏi trước mặt chồng:

- Tôi đã bảo mà: không hôm nay thì cũng chỉ ngày mai, là có thư!

ông Viễn sung sướng nói:

- Đưa đây cho ba xem! Chắc nó ghi tên nhập học rồi.

Kiều Lê Vân đưa thư cho bố chồng, rồi quay đi pha trà. Việc pha trà cho cha mẹ chồng đã trở thành công việc thường lệ của nàng.

Bấy giờ, ông Viễn xem thư xong, trao cho vợ. Nhưng bà Viễn chưa đọc một dòng chữ nào, đã tỏ ra khó chịu. Bà sẵng tiếng hỏi:

- Phong bì đâu?

- Dạ, thưa ở trong buồng con (Kiều Lê Vân đáp).

- Cô không lịch sự, cũng không biết lễ phép gì cả! Sao chỉ đưa một tờ giấy nhỏ này thôi!

- Để con vào lấy ra.

Kiều Lê Vân vội vào buồng lấy cái phong bì. Nàng không ngờ có chuyện hạc sách này, vì phong bì để gửi cho nàng.

Trong lúc ấy, bà Viễn nhìn qua tờ giấy, lầm bầm nói:

- Viết thư, mà vón vện mấy hàng cộc lốc như vậy sao!

ông Viễn khuyên vợ:

- Mình nên lượng thứ cho con. Nó vừa mới chân ướt chân ráo tới nơi. Có thể lá thư này nó viết trên máy bay nữa cũng nên.

Kiều Lê Vân từ buồng riêng bước ra, giọng nói đã có phần tủi thân:

- Thưa má, phong bì đây ạ.

Bà Viễn thấy ngoài bì đề tên con dâu, thì nổi giận quăng ngay xuống đất. Vân giật mình, lùi lại một bước. Ông Viễn cũng giật mình, chưa hiểu tại sao vợ tức giận.

- Thằng con hư đốn, vô lễ! Trong đầu óc, trước mắt nó, nó chỉ biết có vợ nó, chứ có nghĩ gì đến cha mẹ đâu!

Bà Viễn trở tay vào ngực chồng, rồi tiếp:

- Đáng lý ra, trên phong bì kia, nó phải đề tên “anh già” này nè! Anh già thử nhìn coi, nó viết tên ai?

Bấy giờ Kiều Lê Vân mới biết lý do khiến mẹ chồng tức giận. Nàng lượm cái phong bì lên đưa cho bố chồng. Ông Viễn xem rồi bảo vợ:

- Thôi mình à! Nó đề tên Lê Vân cũng được. Có đáng gì mà phải tức giận cho khổ cái thân.

- Ông bảo được, nhưng tôi bảo không được! ông hãy viết ngay một lá thư gửi cho nó, bảo cho nó biết rằng: từ nay trở đi, viết thư cho vợ thì đề gửi cho vợ. Thư gửi cha mẹ, phải đề gửi cha! Không được “nhét” thư gửi cha mẹ vào trong thư của vợ. Nếu không, đừng có gửi làm quái gì! Không ai thèm nhận đâu!

oOo

Bà Viễn giận con trai coi thường tình thương của bà, thì bà trút hết nỗi oán giận căm tức lên đầu... con dâu! Bà nghĩ rằng: Chỉ vì con bà mê Kiều Lê Vân, mà quên thương yêu cha mẹ. Kiều Lê Vân không được bà coi như con dâu, mà bị bà coi là... kẻ tử thù, gây nên sóng gió tai hại cho gia đình bà.

Thế là bà thẳng tay hành hạ Kiều Lê Vân, ngày càng dữ dội, và tiến đến độ tàn nhẫn.

Một hôm, có hai người khách từ miền Nam lên chơi, Kiều Lê Vân đang ở trong buồng riêng, vừa nghe tin nhà có khách, đang toan tìm ra phục dịch, nhưng chưa kịp đứng dậy, đã thấy mẹ chồng sòng sọc đẩy cửa xông vào buồng. Bà Viễn trợn mắt quát vắn:

- Sao cô cứ nằm liệt giường ở trong buồng vậy? Nhà có khách! Ra ngay làm việc!

Nàng vội vã trình bày lý do, nhưng bà Viễn cứ mắng át đi, không cho nói. Nàng chỉ còn biết bước ra ngoài làm cái việc của con hầu đầy tớ, theo lệnh sai khiến quát tháo của bà.

Trước nay, bà chỉ mới buộc nàng dâu hầu hạ và làm những việc nhẹ, như quét nhà, lau đồ đạc, pha trà, giặt áo... Nay bà bắt phải làm việc thật cực nhọc: Phải xách những thùng nước đầy vào rửa sàn gạch, phải bê thùng tưới thật nặng và tưới cây kiểng, dưới ánh nắng chói chang.

Mới đầu, nàng tuy không được ăn cơm chung bàn với ông bà Viễn và Khang Tiểu Mai, nhưng còn được chị Lưu đưa cơm vào buồng cho nàng ăn. Nay bà mẹ chồng bắt nàng phải ăn cơm thừa canh cặn với chị Lưu ở dưới bếp.

Chị Lưu thấy nàng nuốt không trôi miếng cơm, thì uất ức thay cho nàng. Chị lầm bầm:

- Bà coi mợ không khác gì người ở! Chẳng còn ra con dâu chủ nhà chút nào.

Mỗi lần như thế, nàng đều ngậm đắng nuốt cay, giả bộ thản nhiên, nói:

- Sao lại phân biệt chủ tớ làm chỉ chủ cũng là người, tớ cũng là người, ăn chung mâm, cùng giờ với nhau, nào có gì là kỳ lạ?

Chị Lưu từng hẳn học nói:

- Mợ à! Tôi cảm tức bà chủ, tôi không buồn nhìn mặt nữa. Tại sao bà đối xử tàn tệ như thế? Mợ tay chân học trò, con nhà khá giả, được cưng nuông từ tấm bé; nay về làm dâu bà, sao bà nỡ hành hạ mợ tàn nhẫn độc địa thế?

Kiều Lê Vân nghe nói, muốn ứa nước mắt, nhưng cố nén, bảo chị Ổ quý hóa nhân từ này rằng:

- Chị đừng nói thế. Mẹ chồng không cưng con dâu là chuyện thường tình. Tuy nhiên, mẹ chồng cũng như mẹ đẻ, phận dâu phải biết kính trọng nhường nhịn. Cố được chồng thương yêu là đủ.

Chị Lưu còn chưa hết giận:

- Mợ à! Lắm lúc tôi muốn xin thôi việc, bỏ phức về nhà, hoặc đi làm cho nhà khác, không thèm ở đây nữa. Nhưng chỉ vì tôi sợ mợ khổ sở hơn, nên tôi phải tiếp tục ở đây. Bỏ tôi nghỉ rằng: Tôi mà bỏ về, bà sẽ không muốn người khác thay thế đâu. Bà sẽ bắt mợ làm hết thấy mọi công việc, khiến mợ chịu không nổi, mợ phải từ bỏ nhà này!

Kiều Lê Vân thật cực khổ vất vả, nhưng còn được chút an ủi là tình yêu của chồng và tình thương của chị Lưu.

Rồi một ngày kia, sau khi lau rửa xong mấy cái sàn gạch bông của phòng nọ, buồng kia... Kiều Lê Vân xách thùng nước dơ ra sau vườn để đổ xuống cống rãnh; nhưng nàng cứ bước được ba bước, lại phải đặt thùng xuống nghỉ. Rồi vào tới sân trong, cứ hai bước, nàng lại đặt xuống để thở. Thấy nàng thở giốc lên hồng hộc, chị Lưu từ trong bếp chạy ra trách:

- Kìa mợ! Tại sao không kêu tôi đỡ chỗ Mợ lau một cái sàn phòng khách cùng đủ một người rồi, lại còn xách thùng nước ra đổ nữa!... Thôi hãy ngồi yên, tạm nghỉ đây một lát đi.

Kiều Lê Vân thở hổn hển, rồi về mệt mỏi như muốn xỉu, nàng nói với chị Lưu một câu “đặc biệt mới lạ”; nghĩ là trước nay nàng chưa từng nói bao giờ:

- Chị Ổi! Quả thật, tôi mệt mỏi vô cùng, và còn cảm thấy lo buồn nữa.

- Ôi! Còn biết làm cách nào hả mợ?

Nhưng rồi đột nhiên thấy Kiều Lê Vân choàng tay bá cổ chị Lưu, ghé miệng vào tai, thì thầm gì đó... Chị Lưu lập tức cúi xuống, áp tai vào ngực nàng nghe ngóng, rồi lộ vẻ nhón nhác lẫn vui mừng:

- A! Tôi mừng ợ!... Mợ có thai rồi.

Thật vậy, cuộc hôn nhân và tuần trăng mật giữa Khang Thu Thủy và Kiều Lê Vân đã có kết quả: Vân sắp được làm “người mẹ trẻ măng” trong một tương lai gần đây!

Chị Lưu, sau khi phát giác vụ này, liền giục già Kiều Lê Vân:

- Mợ mau viết thư báo tin cho cậu hay đi. Nhất định là cậu ở bên ấy rất vui sướng, dám quên cả ăn à!

Kiều Lê Vân gục đầu và ngực chị Lưu:

- Tôi sợ lắm.

- Việc gì mà sợ? Đàn bà con gái, ai chẳng sinh nở? Nếu mợ sanh được một cháu trai, biết đâu bà chẳng thay đổi hẳn thái độ đối với mợ?

Có chắc như vậy chẳng? Kiều Lê Vân ngừng nhìn chị Lưu, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ, nhưng nàng không nói ra miệng.

Sau một hồi khuyên nhủ Kiều Lê Vân giữ gìn sức khỏe để mai một sinh đẻ dễ dàng mau chóng... Chị Lưu dìu nàng vào buồng cho nghỉ ngơi. Chị hứa sẽ ra ngoài làm đỡ hết mọi công việc cho Vân, và sẽ quay điện thoại báo tin cho cha mẹ ruột nàng biết nàng đã có thai.

31. Chương 31

Kiều Lê Vân mệt mỏi quá, lại thêm lo buồn vô hạn, trần trọc trên giường mãi vẫn chưa ngủ được. Cho đến khi nàng vừa chớp mắt thiu thiu được độ mười phút, lại giật mình bàng hoàng: Có tiếng mở và khép cửa buồng, một sự thể mà nàng rất quen thuộc, rất dễ sợ! Quả nhiên, bà Viễn xuất hiện trước mắt nàng! Nàng vội vàng cất tiếng:

- Má! Má gọi con ạ?

- Cô nằm gì mà lúc nào cũng nằm liệt giường liệt chiếu được vậy? Càng ngày cô càng lười biếng hơn, không buồn mó tay vào công việc gì nữa.

Kiều Lê Vân đã ngồi dậy, vội bước xuống đất và mau miệng xin làm ngay công việc nọ việc kia. Nhưng bà Viễn lại bảo:

- Hãy khoan. Cô hãy ở đây, tôi có việc cần nói với cô đã.

- Dạ, thế ạ? Để con mang ghế vào má ngồi.

Nàng toan đi lấy cái ghế, thì bà ngắt ngang:

- Khỏi cần. Thôi, nghe tôi hỏi...

Bà nhìn lên bức hình của con trai, với ánh mắt bức bối khó chịu, rồi hỏi Vân với giọng nhạt nhẽo lạnh lùng:

- Sao? Nghe nói cô có thai?

- Thưa... Con chỉ mới nói chuyện với chị Lưu về tình trạng sức khỏe và những hiện tượng trong cơ thể của con, và chị ấy kết luận rằng con có thai. Thế thôi!

- Hừm! Không thèm nói cho tôi hay, mà cô chỉ nói với chị Lưu? Vậy, mẹ chồng của cô là ai? Là tôi, hay chị Lưu?

- Mẹ tha thứ cho Vì con không biết như vậy là có mang.

- Dưới mắt cô, làm gì có mẹ già này? Cô không coi tôi làm mẹ chồng cô, cô khinh tôi là kẻ không hiểu biết gì hết.

- Má! Con đâu dám thế? Xin má xét lại và tin lòng con.

- Thôi, lúc này không còn thời giờ để nói chuyện tình nghĩa ấy!

Và bà Viễn giở giọng gian ác, nói không ghê miệng:

- Tôi yêu cầu cô hãy phá cái thai đó đi!

- Trời!

Kiều Lê Vân kinh ngạc vô cùng, thiếu chút nữa bị ngất xỉu vì lời nói bất ngờ của mẹ chồng. Thì ra, bà Viễn không hề đếm xỉa gì đến giọt máu của Khang Thu Thủy? Mặt vẫn lạnh như tiền, bà Viễn kiên quyết nói tiếp:

- Cô phải làm thế mới xong.

Kiều Lê Vân òa lên khóc thảm thiết, rồi van xin:

- Không! Không! Con lạy má! Má tha cho con. Con cần phải có đứa con này. Anh Thủy cũng cần có nó.

- Chẳng Thủy nó còn non trẻ, lại là sinh viên du học. Thế nào lại chẳng có một cô gái xinh đẹp và vẹn toàn thân thể yêu thích nó! Lo gì nó không có con!

Nàng vẫn thốn thức, cổ nuốt lệ. Bà lại hỏi:

- Cô thử nghĩ coi: Nếu cô lại đẻ ra một đứa con có tật, thì chúng tôi biết làm thế nào?

- Nếu thế, con xin bế đứa hài nhi ra đi, con xin rời bỏ nhà này mà đi thật xa.

- Một lời nói là một đọi máu. Cô nói rồi, cô phải giữ lời.

Tội nghiệp Kiều Lê Vân! Nàng chỉ còn biết gục mặt xuống chiếc gối mà khóc, nghe rất thương tâm. Nhưng, dù nước mắt của nàng có thấm mềm sắt đá, vẫn không làm cho lòng bà Viễn xúc động mảy may. Bà càng bực tức giận dữ:

- Sao mà lắm nước mắt thế? Lúc này đã có ai chết đâu, mà cô khóc? Tôi để yên cho cô sinh đẻ đứa con, ấy là tôi xử tốt với cô lắm rồi.

- Con được đội ơn má nhiều lắm.

- Hừm! Đâu dám nhận lời cảm ơn của cộ. Chỉ mong rằng đến một ngày mai đây, cô chịu buông bỏ thằng con tôi ra, ấy là tôi cảm ơn cô vô cùng.

- Con không thể lìa bỏ, bởi anh ấy yêu thương con. Anh ấy là chồng của con. Nếu quả thật anh ấy không yêu con, con nhất định lìa bỏ. Nhưng lìa bỏ không có nghĩa là không yêu anh ấy.

- Thôi, thôi! Đủ rồi. Đừng lải nhải chuyện yêu đương trước mặt tôi nữa. Có điều tôi cần bảo cho cô biết là: Có mang, có chữa không phải là lý do để cô lơ là công việc trong nhà này! Cô vẫn phải làm mọi việc thường lệ.

- Vâng, con xin làm, con sẽ làm nữa.

- Không làm cũng không xong, nghe cô!

Với một người mẹ chồng nanh nọc độc ác như bà Viễn, thì giọt máu của con trai bà, tức giòng máu nhà bà nằm trong bụng người con dâu mà bà ghét bỏ... nó chẳng có nghĩa lý gì cả. Bà không hề thiết đến giọt máu ấy. Muốn con bà bỏ vợ, thì bà phải làm sao hủy hoại cái sợi giây đang thành hình sẽ ràng buộc đôi trẻ đó. Bà bắt Kiều Lê Vân phá thai, nàng nhất định không chịu phá, tất nhiên bà phải bắt nàng làm lụng thật cơ cực vất vả, khiến cho nàng phải có lúc sa sẩy mà để... tụt cái thai ấy ra, bà mới nghe.

Tuy nhiên, hành động, cơ mưu của bà độc ác như vậy mà miệng lưỡi của bà đối trước thân gia, lại rất tử tế ngọt ngào!...

Bữa hôm tiếp điện thoại của bà Văn gọi tới, bà Viễn niềm nở chào hỏi và xác nhận tin con dâu thụ thai với giọng hân hoan:

- A lỏ... A! Thì ra “chị suôi” của tôi! Dạ, thưa đúng như thế ạ. Vân đã có tin mừng. Đây cũng nhờ phúc đức của bà bên nhà nữa vậy. Dạ vâng! Thế thì quý hóa lắm, còn gì hơn?... Mà ông bà quá bộ sang chơi để thăm Vân, là việc rất cần. Vâng, chúng tôi đón đợi ông bà đây ạ!...

Buông ống nói xuống, bà Viễn hối hả gọi chị Lưu sửa soạn mọi thứ, và đi mua thêm thức ăn về làm bữa tiệc, tiếp đãi thân gia...

Rồi hôm ấy, trong khi ông Văn chuyện trò với ông bà Viễn ở phòng khách, thì bà Văn và Kiều Lê Vân ôm nhau ứa lệ nghẹn ngào ở trong buồng riêng của nàng.

Bà Văn đoán biết con gái bị đối xử không ra gì, nhưng không tiện hỏi. Bà hy vọng ngày Khang Thu Thủy trở về, hẳn sẽ cứu được vợ ra thoát cảnh khổ đau. Phần Kiều Lê Vân, nàng cũng hy vọng như thế, nên cố gắng giấu nhẹm mọi hành động tàn ác của mẹ chồng, để cha mẹ ruột khỏi đau lòng xót ruột.

Ông bà Văn có muốn đưa thức ăn và đồ uống và thuốc thang đến tắm bổ cho con, cũng không dám, vì nếu ngổ lời sẽ chạm đến tự ái của bà Viễn, và rất có thể xích mích giữa hai nhà, gây điều tiếng không hay. Hai bên cha mẹ ruột và cha mẹ chồng xung đột, Kiều Lê Vân sẽ chết kẹt ở giữa. Thêm nữa, trước mặt thân gia, bà Viễn hứa sẽ chăm nom săn sóc con dâu đầy đủ, trông chừng từng giấc ngủ miêng cơm... thì ông bà Văn còn biết nói sao?

Mặc dù vẫn lo buồn đau đớn, nhưng cái ngày hôm ấy là ngày tương đối dễ chịu nhất của Kiều Lê Vân: Nàng được gặp cha mẹ, được mẹ âu yếm săn sóc bên giường, và nhất là bà mẹ chồng không dám sai khiến nàng làm lụng một việc gì, dù là việc rất nhẹ.

Ngày vui quá ngắn ngủi, vụt đi như bóng câu qua cửa sổ, rồi những ngày buồn khổ lại diễn ra như cũ như xưa..

oOo

Sáng hôm ấy, Kiều Lê Vân đang xách thùng tưới hoa ở ngoài vườn, dưới ánh nắng gay gắt, mồ hôi nhễ nhại đầm đìa... bỗng có tiếng cười nói lạnh lạnh phía sau nghe rất quen thuộc.

- Vân ơi! Chà! Yêu hoa thế kia à? Chăm tưới hoa lắm nhỉ?

- A! Thật không ngờ được Lê đến thăm!

Thì ra Hoa Lê, một trong bốn cô bạn chí thân của Kiều Lê Vân. Lê vào nhà, tới phòng khách, thấy chị Lưu nói Vân đang tưới hoa ở ngoài vườn, nên cô gái liền tìm ra.

Không lẽ tiếp bạn ở ngoài vườn, Kiều Lê Vân phải mời Lê vào phòng khách; và cô bạn vui tính này nói cười tíu tít, chuyện dốt không ra. Cố nhiên, Kiều Lê Vân phải gắng gượng tươi nét mặt để che dấu nỗi cực khổ, và đối đáp đầy đủ mọi câu chuyện, không dám uể oải lơ là...

Khi hai cô bạn học cũ, cách biệt lâu ngày, bỗng gặp lại nhau thì thiếu gì chuyện để nói? Thêm nữa, Hoa Lê là một thiếu nữ tốt bụng, xuề xòa, rất yêu mến bạn, nên cô hỏi thăm đủ thứ: hỏi về nếp sống hàng ngày của cuộc đời làm vợ, làm dâu; hỏi về tin tức và việc học hành của Khang Thu Thủy ở ngoại quốc; hỏi thăm cha mẹ ruột của bạn... và trăm thứ nữa. Hết thăm hỏi, đến kể lể: Kể chuyện về ba cô bạn Hồ Bình, Vương Nhụy, Khâu Anh Đài; kể lể về việc học hiện tại; kể lể về... những mối tình ngắn ngủi, hoặc dây dưa, chưa biết “ngày mai rồi sẽ ra sao”...

Cho đến khi cô bạn dứt ra đi về, Kiều Lê Vân tiễn chân bạn ra cổng, rồi quay vào nhà, nàng mới sực nhớ tới công việc đang bỏ dở: tưới hoa!

Nàng vội vã chạy ra vườn để tiếp tục công việc nặng nhọc ấy, nhưng đã trễ mất rồi: Nàng thấy bà mẹ chồng đang xách thùng nước tưới từ khóm cây này qua khóm khác. Tim nàng đập dồn dập, sắc mặt tái mét, Kiều Lê Vân bước tới xin lỗi:

- Thưa má, vì có chị bạn học đến thăm, con phải tiếp chuyện.

- Hừm! Nếu không có cái chân thọt, thì cô có thể là bông hoa loè loẹt để trưng bày ở phòng tiếp khách!

Tiếp bạn gái một chốc, mà bị câu mai mỉa sâu cay như thế, nàng cố nuốt nhục im hơi, không dám biện bạch một lời. Bà Viễn quăng cái thùng tưới nước xuống. Nàng vội xách lên, đi múc thêm nước, lật đật, lảo đảo trở lại tưới hoa. Nhưng chưa hết! Bà mẹ chồng cay nghiệt còn đứng đó mắng nhiếc thậm tệ:

- ép buộc “mợ” phá thai, tôi ngại phạm pháp, “mợ cả” à! Cho nên ngày đêm tôi chỉ mong mợ làm sao cho “mợ” sẩy tuột cái của nợ đó ra! Tốt hơn hết là lúc này mợ đẻ non ngay ra vườn hoa này, để cho tôi hết lo lắng ngày đêm; lo sợ rằng mợ sẽ đẻ ra một cái của quái!

Nước mắt tuôn ràn rụa, Kiều Lê Vân không dám ngừng tay làm việc. Trước khi rời khỏi vườn hoa, bà Viễn còn mắng thêm một câu:

- Hừm! cái giống què quặt thì làm sao mà sinh đẻ ra con cái tốt lành cho được!

oOo

Ông bà Viễn không cho Kiều Lê Vân một đồng một chữ để tiêu xài. Ông bà Văn muốn cho nàng, nàng lại không muốn lấy. Bởi vì mẹ chồng đã tước đoạt hết tự do của nàng, thì dầu nàng có tiền, nàng cũng không thể bước chân đi đâu để mua sắm gì được. Nhưng cũng chính vì nàng không chịu giữ tiền bạc trong mình, mà hôm ấy nàng bị một trận nhục nhã, do cô em chồng gây ra.

Trưa hôm ấy, nàng đang sắp sửa chợ mắt ngủ trưa, thì thấy Khang Tiểu Mai đẩy cửa buồng bước vào:

- Chị ngủ đó sao?

- Không. Chỉ nằm nghỉ chút thôi. Cô cần hỏi gì đấy?

- Gần đây, em xài hơi quá tay, nay hết nhẫn tiền, mà ba với má đều nhất quyết không cho đồng nào nữa. Đang cần món tiêu rất gấp, chị cho mượn tạm một ngàn đồng, được chăng?

Kiều Lê Vân giật mình thầm nhủ: “Khang Tiểu Mai mua sắm món gì, mà cần số tiền lớn quá vậy?” Tuy nhiên, nếu như có được số tiền ấy, nàng cũng phải cho cô em chồng vay, để lấy lòng, nhưng ngặt vì không có, nàng đành nói thật:

- Tôi chỉ còn vốn vẹn ba trăm, định dành để mua tem gửi thư cho anh dần dần. Vậy cô cần quá, thì hãy lấy tạm mà tiêu. Nếu chưa đủ, để tôi gọi điện thoại về hỏi xin má tôi, rồi đưa cô sau.

Đột nhiên, Khang Tiểu Mai trở mặt giở giọng nói:

- Thôi, chẳng cần nữa. Chị không thích cho vay, thì cứ nói thẳng thắn ra. Tôi rất ghét cái lối viện cớ này chuyện nọ để chối khéo.

- Này, cô Mai! tôi không phải hạng giả dối đâu.

- Hừm! Tôi đã biết từ trước. Con người tật nguyên, làm sao lòng dạ tử tế được!

- Này! Cô nên biết...

- Biết gì? “Cô” định đánh tôi chăng?

- Tôi sẽ không khi nào mắng cô một lời, chứ đừng nói là đánh cô. Nhưng cô đòi hỏi, cũng phải cho tôi một thời hạn chứ?

- Thôi, từ nay tôi sẽ không yêu cầu cô việc gì nữa hết! Cô ghê gớm quá. Tôi không dám trêu vào tay cô.

- Cô Mai! Cô đừng nên như thế!

- Tôi nói toạc ra cho cô hay: Anh Thủy tôi ở ngoại quốc, đã có một cô “bồ” học giỏi và đẹp tuyệt rồi!

Câu nói “rung cây” của Khang Tiểu Mai không làm cho Kiều Lê Vân giật mình lo sợ hoặc hoài nghi tức tối, bởi nàng rất tin tưởng ở chồng. Khang Tiểu Mai thấy thế, càng tức, day nghiêng thêm:

- Cô còn nằm lì ở nhà tôi làm gì nữa? Toan chơi trò “đó rách choán chỗ” sao? Hãy nhìn kỹ lại cái chân mà suy ngẫm về giá trị mình. Anh Cả tôi chỉ bằng bột chốc lát, chứ không thật sự yêu thương cô như cô tưởng đâu. Anh ấy chỉ thử chơi cho biết mùi đời chốc lát mà! Cô tưởng anh ấy sẽ yêu mãi mãi sao? Đừng mê ngủ nữa!

- Thôi! Được rồi. Cô đã muốn nói, tôi không thềm cãi nhau với cô. Cô cứ mắng nữa đi. Nhưng mắng nhỏ đủ cho tôi nghe là được rồi. Đừng lớn tiếng la hét mà ba má giật mình thức dậy!

Nhưng ông bà Viễn đã giật mình thức dậy rồi. Bà Viễn sòng sọc chạy vào, hùng hổ quát hỏi:

- Chúng mày làm sao thế?

- Cô ả què ấy sỉ nhục con.

Bà Viễn tin ngay lời con gái. Bà giận dữ chửi tàn tệ:

- Con què kia! Dám sỉ nhục con tao? Mày trở mặt phá nhà tao phải không?

Mặc cho Kiều Lê Vân phân bua giải thích, bà Viễn cứ sấn tới, giang thẳng cánh tay, tát vào mặt nàng một tát đả đốn đóm mắt!

Tội nghiệp! Làn da mặt của nàng vốn mịn màng trắng trẻo, bấy giờ bị một cái tát phũ phàng tàn nhẫn, năm ngón tay bà Viễn in trên đầy đỏ tía, rồi tím bầm rành rành.

Đánh đập nàng rồi, bà Viễn còn chưa thôi, bà còn đứng lại chửi mắng tàn tệ một hồi nữa.

Kiều Lê Vân bị đau đớn ê chề cả thể xác lẫn tinh thần. Nàng như mê đi, không còn biết gì nữa. Cho đến khi bà mẹ chồng tàn ác lui ra, rồi chị Lưu tìm vào an ủi vuốt ve, nàng mới như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Trước cảnh ấy, chị người ở cũng phải động lòng xót xa thay. Chị nhìn ngắm Kiều Lê Vân mang dạ chửa với những ngón tay tàn nhẫn in trên mặt, mà phải thầm thối tiếc: Phỏng một tấm lòng yêu đương của chàng trai Khang Thu Thủy có đủ để đền đáp cho cân xứng với cái thảm họa mà cô gái cưng nhà họ Kiều này phải gánh chịu lấy chăng? Tấm thân ngọc nhà này vốn được cha mẹ cưng nuông như cưng trứng mỏng, chỉ

vì yêu, mà phải tự dọa đầy, lao đầu vào nhà họ Khang, làm những công việc của kẻ tội đồ, và chuốc lấy những trận đòn như kẻ cướp!

Làn da băng tuyết trên đôi má nàng, vốn chỉ dành cho cha mẹ mơn trớn hôn nựng, nay chỉ vì yêu, đến nỗi bị bàn tay cục súc của một ác phụ đập vào, in hằn dấu vết năm ngón tay! ôi! người xưa vẫn nói “tình là giấy oan”, phải chăng đây cũng là một trường hợp? Nghĩ miên man như vậy, rồi chị Lưu nhỏ nhẹ hỏi:

- Tại sao bị đánh đập như vậy, mợ không phản đối?

Kiều Lê Vân nói như trong giấc mơ:

- Phản đối?... Phản đối liệu có ích gì?

- Ít ra, mợ cũng biện bạch cho rõ phải quấy chứ?

- Tôi... tôi đành chỉ còn cắn răng chịu đựng, chờ ngày anh Thủy hồi hương... chứ còn biết làm cách nào khác?

Thật vậy, nàng chỉ còn mỗi một hy vọng để tiếp tục sống. Đó là tình yêu và đức chung thủy của chồng.

Nhưng, trong những ngày tháng chồng nàng còn chưa về, nàng còn tiếp tục sống kiếp dọa đầy thê thảm.

Sau cái tát và trận mắng chửi, nàng lại phải lăn lưng ra làm những việc thường lệ: lau sàn nhà, xách nước tưới khắp vườn hoa, giặt quần áo, quét dọn sân trước, sân sau, và phụ với chị Lưu, lo cơm nước ngày ba bữa.

Một hôm, bị ốm lại phải làm việc mệt mỏi quá sức, Kiều Lê Vân ngất xỉu nằm lăn xuống đất. Chị Lưu hoảng hốt kêu inh ỏi, bà Viễn với Khang Tiểu Mai vẫn bình thản đứng đưng. Chị Lưu hẳn học nói giọng trách móc, bà chủ mới mở miệng bảo con gái:

- Mai! Mày phụ với chị Lưu, khiêng nó vào buồng. Nó giả vờ chết, thì cứ để cho nó nằm ở trong ấy mà giả vờ với... bốn bức tường!

Thấy Kiều Lê Vân nằm thở yếu hơi, chị Lưu giục Khang Tiểu Mai đi mời bác sĩ, thì cô gái đành ác lắc đầu, không nói chuyện mời thầy chạy thuốc gì hết!...

32. Chương 32

Cái sinh vật bé nhỏ trong bụng Kiều Lê Vân, mà cũng biết thương mẹ, nên nường nhẹ trong cơ thể mẹ, mà thoát lọt ra ngoài một cách dễ dãi như vậy chẳng?

Mặc dù sanh con so, và bên mình không có bác sĩ, cũng không có cô mụ gì hết, Kiều Lê Vân vẫn cho ra đời một hài nhi trai rất kháu khỉnh dễ thương. Người đóng vai “cô mụ bắt đắc dĩ” để nâng nhắc nàng và cắt rốn, tắm rửa cho con nàng... không ai khác hơn là... chị Lưu, người nữ bộc của gia đình họ Khang, nhưng lòng chỉ biết trung thành với nàng.

Và mặc dù mấy lúc gần đây, bà Viễn đã ngăn cấm chị, không cho đi gửi thư từ, không cho sử dụng điện thoại, mục đích là “phong tỏa”, cô lập Kiều Lê Vân với bên ngoài... chị Lưu vẫn kịp thời quay lên điện thoại, báo tin cho ông bà Văn hay, vào cái lúc Kiều Lê Vân bắt đầu trở dạ.

Bà Văn lật đật tìm tới nhà họ Khang, bước vào tới buồng riêng của con gái, thì thấy ông Viễn đã có mặt trong đó, và đang bế đứa cháu nội đầu lòng trên tay.

Ông bà thân gia chào hỏi nhau; rồi cùng cất tiếng cảm tạ Ôn Trời Phật, ca ngợi ông bà tổ tiên dành phúc đức về sau, khiến Kiều Lê Vân sanh đẻ dễ dàng, mẹ tròn con vuông như vậy.

Sau khi săn sóc, nâng nhắc, hỏi han con gái... bà Văn để ý liếc nhìn ông Viễn, và nhận thấy ông vui mừng ra mặt. Ông Viễn thì tươi cười ngẩng đi nhìn lại đứa cháu nội trên tay, lòng thầm nghĩ: “Con dâu của mình thật có sức chịu đựng phi thường. Nếu không, nó đã gục ngã dưới sự hành hạ, ngược đãi của vợ mình rồi”.

Còn bà Văn, khi được ông “suôi gia” trao đứa cháu ngoại cho bế, bà còn gì sung sướng vui mừng hơn?...

Riêng bà Viễn lại khác hẳn. Bà thầm thất vọng trong lòng, vì đã không được trông thấy “sự ra đi của cái con què quặt”. Bà đã viện cớ theo “tập tục truyền thống” của ông bà xưa để lại, mà kiêng cử, không cho

phép con dâu tới hộ sinh viện. Vậy mà Kiều Lê Vân vẫn sinh đẻ trót lọt, để “báo đời” gia đình bà mãi chưa thôi! Khang Tiểu Mai cũng vì lòng ghét bỏ chị dâu mà đến nỗi đôi mắt như mù quáng, không nhìn ra cái vẻ kháu khỉnh mũm mĩm của đứa hài nhi: đứa bé giống anh ruột của cô như tạc khuôn vậy. Cô gái chỉ nhìn qua một chút, rồi bỏ ra ngoài, miệng lầm bầm chê: “nó giống như con chuột non đỏ hỏn!”.

Căn buồng chỉ đông người trong chốc lát ngấn ngủ, rồi lại còn trơ có bà Văn ngồi bên con gái và đứa cháu ngoại sơ sinh.

Bà ở lại săn sóc con từng li từng chút, quên ngủ quên ăn... Cho đến ngày thứ ba, thì mỗi một quá sức, bà cứ ngồi ở cái ghế, tựa đầu về một bên mà ngủ gà ngủ gật.

Kiều Lê Vân muốn ngồi lên, đánh thức mẹ dậy, và khuyên mẹ trở về nhà nằm nghỉ cho thoải mái, để lấy lại sức. Nhưng nàng lại nghĩ: Hãy để mẹ “ngủ ngơi” như vậy một hồi, không nên làm ẹ mất ngang giấc ngủ...

Kiều Lê Vân sinh cho nhà họ Khang được một đứa con, rồi địa vị, hay ít ra, thân phận nàng có được đổi khác chút nào chăng?...

Chỉ nửa tháng sau, bà Viễn đã tàn nhẫn nói thẳng vào mặt nàng:

- Cô đã nói: đẻ sinh đẻ xong, rồi cô ra đi. Vậy lúc này cô nên đi đi thôi. Cô về nhà cha mẹ, cô đi lưu lã, hay cô đi liệu mình ở đâu nữa cũng mặc. Chỉ yêu cầu cô đừng trở lại nhà này nữa là xong.

Nàng cúi mặt, không nói nên lời, cũng không còn nước mắt để khóc. Bà Viễn lại tiếp:

- Nếu không thế, cô hãy kiếm một người chồng khác đi.

Kiều Lê Vân chỉ kêu được một tiếng: “má!...”

- Từ nay trở đi, đừng gọi tôi bằng “má” nữa, bởi tôi đâu có thừa nhận cô!

- Xin hãy đợi ngày anh Thủy hồi hương. Anh ấy về, con sẽ ra đi.

- Đừng mơ ngủ! Con tôi nó không về đâu, mà có muốn về, tôi cũng chưa cho phép về. Yêu cầu cô đi lấy chồng khác, ấy là tôi đối xử nhân từ lắm rồi.

Kiều Lê Vân ù tai hoa mắt, không nhớ rõ bà viễn còn thốt ra bao nhiêu lời lẽ tàn nhẫn nữa. Rồi nàng lại nghe bà nói thêm:

- Nếu như cô cần có một số tiền, cô chỉ việc chịu nhận ly hôn, tôi sẵn sàng cấp cho ngay.

- Không. Con không muốn ly hôn, bởi vì con với anh Thủy yêu thương nhau, phải sống mãi mãi với nhau.

- Hừm! Thân tàn ma dại như thế, cũng còn đòi hỏi quá đáng, mơ ước vô lý hão huyền. Sao không biết xấu hổ!

oOo

Đứa hài nhi, sau ngày đầy tháng được hai hôm, thì bỗng nhiên... mất tích!

Hôm ấy, Kiều Lê Vân thức giấc, vừa nhìn ra cái nôi, nàng đã dựng tóc gáy, lạnh xương sống, bởi linh tính vừa báo cho nàng một tai họa khủng khiếp gì đây... Nàng gào lên như điên như cuồng:

- Chị Lưu ơi! Chị Lưu ơi!

- Tôi đây!... Cái gì thế? Làm sao thế?

Thấy chị Lưu từ ngoài chạy vào, Kiều Lê Vân vô ngay lấy:

- Con tôi đâu? Chị Ổi?

- Cháu vẫn ngủ trong nôi kia hay sao ấy?

- Đâu có? Đâu có thấy? Chị Ổi! Mau tìm nó dùm tôi!

- Không hiểu bà có bế nó lên phòng bà không?

Không! Đứa hài nhi không có ở đó, mà bà Viễn cũng biệt dạng biệt tằm đầu mất rồi. Chị Lưu cũng đâm cuống, trở mắt há mồm nhìn quanh, chẳng biết giúp Kiều Lê Vân cách nào! Và Kiều Lê Vân... Òa lên khóc như mưa như gió.

Bấy giờ mới thấy Khang Tiểu Mai từ buồng riêng bước ra, bảo rằng:

- Các người đừng tìm kiếm nữa. Má tôi đã bế nó, đem đi cho người ta rồi. Má tôi nói rằng: “Nhà họ Khang này không thể nuôi đứa nhỏ đó được”.

Câu nói tàn nhẫn của cô em chồng khiến Kiều Lê Vân kêu rú lên một tiếng, rồi ngất lảo xuống đất. Chị Lưu lại phải lảo lưng vào cấp cứu nàng.

Nàng tỉnh dậy, chị dìu nàng về buồng riêng, nhưng nàng cứ hồi hải đòi chạy đi khắp nơi tìm con... Chị phải dỗ dành: “Hãy đợi bà trở về, rồi van xin bà, may ra... Chứ biết đứa nhỏ ở đâu mà đi tìm?”

Gần tối hôm ấy, bà Viễn trở về đến cổng thì thấy Kiều Lê Vân đã ôm cột cổng đứng chờ đó tự bao giờ. Nàng chấp tay van lạy, bà vẫn phớt lờ, đẩy gạt nàng ra một bên mà vào nhà. Nàng theo vào nhà, quỳ xuống năn nỉ:

- Con lạy má! Tội nghiệp thân con! Má cho con xin đứa con. Không có nó thì con chết, không thể nào sống được...

Và nàng còn kêu van thảm thiết rất lâu nữa, nhưng lòng bà Viễn rất lạnh lùng, tro tro như sắt đá. Chị Lưu đứng nhìn cảnh ấy, cũng phải ứa nước mắt như mưa. Cuối cùng, chị lại phải dỗ dành nàng: “Hãy tạm về buồng nghỉ ngơi qua một đêm rồi bà sẽ xét lại...”

oOo

Qua một đêm không ngủ, sáng hôm sau chị Lưu vào buồng tìm Kiều Lê Vân thì thấy nàng đầu bù tóc rối, sắc mặt xanh xao bơ phờ như người mất hồn, hoặc sắp lên cơn điên khùng; đôi mắt đỏ ngầu như ứa máu vì khóc nhiều quá.

Bà Viễn bảo chị Lưu vào gọi Kiều Lê Vân ra phòng khách. bà cho hai người cùng ngồi xuống, rồi lạnh lùng nói vào vấn đề:

- Cô Vân à, cô nghe tôi nói đây... Mặc dù cô đã lấy con tôi rồi, nhưng tôi nói trắng ra cho cô hay rằng: Mãi mãi, không bao giờ tôi ưng chịu cô đâu. Sở dĩ tôi để cho nó lấy cô, là vì tôi muốn lợi ích cho bản thân nó: tôi cho lấy nhưng tôi buộc một điều kiện là phải xuất ngoại du học ngay. Có thể, nó mới yên lòng ra đi.

- Thưa má, chính con trước sau cũng vẫn khuyến khích anh ấy xuất ngoại du học. Và cho đến nay, con vẫn không hề hối tiếc về việc đã cổ vũ anh ấy xuất dương.

- Nhưng nay sự thế đã đổi khác. Cô không thể ở đây được nữa. Cô đừng nằm ì ra nhà tôi nữa. Cô còn sống bám vào gia đình này, chắc tôi phát điên phát cuồng đến nơi! Vậy, bây giờ chúng ta hãy bình tĩnh mà điều đình với nhau, để giải quyết sự việc cho êm thấm.

Kiều Lê Vân tê tái cả người, chưa biết mở miệng nói sao, bà Viễn lại tiếp:

- Chính cô, nếu mất đứa con, cô sẽ phát điên phát cuồng phải không?

- Dạ, phải.

- Thì tôi cũng vậy. Nếu mất thằng Thủy, tôi cũng phát điên mà chết. Vậy giờ tôi đưa ra mấy cách này, để tùy ý cô lựa chọn. Thứ nhất: Cô chỉ cần ký tên vào đơn xin ly dị...

- Má! (Kiều Lê Vân kêu ngay lên)

- Hãy để tôi nói hết đã... Cô cứ ký vào đơn ly dị, hoặc thỏa thuận ly hôn đi, là tôi đem đứa bé về trả, cho cô bế ra khỏi nhà này. Tôi lại chu cấp cho cô một số tiền lớn, đủ để nuôi con và giáo dục nó sau này nữa. Cách thứ hai: Nếu cô không chịu ly hôn, cô cứ ở đây, thì phải chịu đựng mọi hành vi đối xử của tôi, nói trắng ra là tôi sẽ ngược đãi cô thẳng tay. Và mãi mãi cô không còn được trông thấy đứa con của cô nữa.

Kiều Lê Vân lại kêu van: “Má! Má ơi!” Bà Viễn lại nói:

- Tôi đã nói hết đâu? Cô hãy nhớ kỹ hai cách đó, suy nghĩ lại cho chín. Tôi chưa buộc cô phải trả lời ngay lúc này, tôi ra hạn cho cô một tháng để suy nghĩ; kể từ hôm nay, tôi tạm ngưng, không ngược đãi cô như trước, để chờ đến hạn kỳ sẽ liệu sau. Tôi nói là tôi giữ lời. Có chị Lưu đây làm chứng.

Và bà quay bảo người tớ gái:

- Chị Lưu nhớ nhé: Hết hạn một tháng này, thì chị cũng thôi việc ở đây. Chị chuẩn bị đi.

Chị Lưu không có phản ứng nào. Chị biết trước, thế nào rồi cũng có một ngày bà chủ cho chị nghỉ việc, để bắt con dâu phải làm lấy hết...

oOo

Tội nghiệp Kiều Lê Vân! Ngày quên ăn, đêm quên ngủ, đã suy nghĩ nát ruột tan hồn suốt một tuần lễ mà chưa quyết định được: nên lựa cách nào trong hai cách do bà Viễn đặt ra?

Người mà nàng cần có ở bên cạnh mình nhất, để cứu nguy cho nàng thì lại ở một nơi chân trời xa thăm thẳm, xa đến nỗi nàng cũng không biết chắc là mấy vạn dặm chim bay!

Đến như người rất yêu thương nàng, và nàng rất thương yêu, lại ở gần nàng, thì lại không thể cứu nàng được: Bà Văn, mẹ nàng dễ gì can thiệp để giúp cho nàng giữ được đồng thời cả chồng lẫn con?

- Thu Thủy!... Cao Sơn!

“Cao Sơn” là tên thằng bé mới sinh ra đời, khúc ruột đầu của Kiều Lê Vân. Hình ảnh Thu Thủy thì vẫn mỉm cười với nàng đó. Cao Sơn tuy mới lọt lòng nàng, mà trông đã thấy giống Khang Thu Thủy như đúc.

Miên man nghĩ ngợi, với bao hình ảnh trong đầu, rồi Kiều Lê Vân hành động như cái máy: Nàng lấy giấy bút ra viết lá thư:

”...

Anh Thu Thủy yêu dấu,

Thằng Cao Sơn, con của chúng mình, nhờ ơn trời nó được khoẻ mạnh, bụ bẫm và linh lợi lắm anh ạ. Trông ngắm nó, em thấy không một đường nét nào lại không giống hệt như anh...

Kiều Lê Vân mới viết được vài hàng, bỗng cánh cửa mở, một bóng người tiến vào, khiến nàng sợ nhớ đến hiện trạng bi đát, gác bỏ tờ giấy mới viết dở dang..

Nàng viết thư để làm gì? Mấy ngày nay, bà Viễn bắt đầu canh chừng từng cử chỉ của nàng. Bà cấm nàng viết thư cho chồng, lấy lý rằng: “Để cho thằng Thủy tĩnh tâm học tập. Nay đọc thư, mai viết thư, hồn vía cứ mơ tưởng về gia đình, thì còn học hành gì được?” Như vậy, nàng làm cách nào gửi được lá thư Bà lại cấm nàng không cho bước chân ra khỏi nhà. Chị Lưu thì đâu dám cầm lên phong thư đi gửi?

Cho đến cái máy điện thoại trong nhà cũng bị bà Viễn canh chừng rồi. Mỗi lúc chuông reo, Kiều Lê Vân đến cạnh máy, cầm ống nghe, ấy là đã có bà, hoặc Khang Tiểu Mai ở gần đó, lắng nghe xem nàng nói những gì qua đường giây..

Và lúc này nàng lại phải ra phòng khách để nghe điện thoại vì người vào buồng là chị Lưu. Chị báo cho biết: có mẹ nàng gọi tới.

Đau đớn thay! Trước sự canh chừng nghe ngóng của mẹ con bà Viễn, nàng phải nói dối qua đường dây, với bà Văn:

- Dạ. Thưa má, tại vì mấy ngày qua con bị ốm yếu, mất sức hơi nhiều, “má con” sợ con vất vả thêm vì chăm con so, nên “má con” đem nó đi gửi một bà vú chuyên nuôi trẻ mướn rồi ạ.

33. Chương 33

Chỉ còn ba hôm nữa là hết hạn một tháng. Mỗi lúc nghĩ đến câu trả lời cần có cho bà Viễn, ruột Kiều Lê Vân lại nóng sôi nóng cháy, và đầu óc càng thêm hoang mang.

Như trước đây, tuy bị bà mẹ chồng ngược đãi hành hạ, nhưng vẫn còn có bữa cơm nàng ăn được ngon miệng vì quá đói, vẫn có những đêm nàng ngủ được yên giấc, vì quá mệt mỏi tinh thần. Nàng lại còn có một niềm hy vọng để sống, là... chờ đợi ngày hồi hương của chồng.

Nhưng đến nay, thì tình cảnh nàng bị đát quá lắm rồi: Chờ chồng, thì có thể chờ lâu, có thể kiên nhẫn chịu đựng nỗi khổ, nỗi nhớ. Chứ còn chờ con, ắt nàng không thể chờ đợi lâu hơn nữa: Đứa hài nhi sơ sinh, khúc ruột thiết tha của nàng còn bị bà Viễn giấu kín ở một nơi nào đó, thì nàng không thể nuốt nổi miếng cơm, không thể dỗ nổi giấc ngủ! Có gì bảo đảm tính mạng cho đứa con nàng? Rủi nó lâm bệnh nặng thì sao? Rủi nó có mệnh hệ nào, thì nàng sống làm sao nổi?

Do đó, có nhiều bữa cơm, chị Lưu cố nài ép, mà nàng vẫn không nuốt được một miếng. Chị tự bỏ tiền ra, mua cho nàng hộp sữa, nàng uống vào lại muốn nôn ra ngay.

Ban đêm, chị bắt thần lần mò vào buồng, thấy nàng không ngủ, chị muốn quạt cho nàng được mát, để dễ ngủ hơn, vì tháng 7 (dương lịch) là thời tiết nóng nhất trong một năm, mồ hôi chị thường tuôn đầm đìa nhễ nhại. Nhưng chị mới phe phẩy cây quạt vài cái thì Kiều Lê Vân đã kêu lên:

- Ôi, lạnh quá! Lạnh quá!

Chị Lưu đưa tay sờ trán nàng thì thấy nóng ran, thì biết ngay rằng nàng sắp lâm bệnh nặng, vì sức khỏe đã sa sút quá nhiều. Chị Lưu không quạt nữa, Kiều Lê Vân lại khê bảo với giọng run run:

- Ôi chào! Chị Ôi! Những cơn gió giữa mùa hè sao mà lạnh quá hả chị?!

Những cơn gió lạnh đêm hè!

Chị Lưu càng thương xót Kiều Lê Vân. Chị nghĩ rằng: Nàng quá đau khổ về tinh thần, lại bỏ ăn bỏ ngủ nữa, thì e rằng có thể... chết! Mặc dù đang ở tuổi con gái, nhưng nàng mới sanh con, cơ thể cần phải tắm bổ mới khỏi lo đau bệnh. Vậy mà, đã chẳng được tắm bổ, lại còn bỏ ngủ bỏ ăn, thì nàng sống làm sao?

Chị Lưu lo thật sự. Thấy thân thể nàng càng ngày càng gầy rộc, mặt mũi càng bơ thờ hốc hác như người mất hồn, chị phải ứa nước mắt khuyên lơn dỗ dành Kiều Lê Vân, để nàng chịu hợp mỗi giờ vài thìa cháo loãng cầm hơi. Rồi hôm ấy, bỗng chị chợt nhớ ra một câu mà nàng đã tâm sự với chị: Nàng cho chị hay, chồng nàng viết thư về dặn nàng “chừng nào giàn nho sau nhà có trái chín, thì hái mà ăn, trước là để cho đứa con khỏe mạnh, sau là để nhớ lại những giờ phút vợ chồng âu yếm nhau dưới giàn nho”...

Thế là chị ra sau nhà, hái những quả nho chín mọng đẹp tuyệt, đem vào khuyên Kiều Lê Vân cố mà ăn. Quả nhiên, nàng chịu ăn những quả nho ấy một cách hài lòng, ngày này qua bữa khác.

Tuy nhiên, nước cốt trái nho dù bổ dưỡng, cũng không thể nào duy trì sức khỏe ột cơ thể đã quá suy yếu vì ảnh hưởng tinh thần; và nhất là sức tươi mát của nước trái nho không thể nào tưới dịu được ngọn lửa bỏng trong tim óc nàng, mỗi khi nàng nghĩ đến đứa con mất tích!

Và việc phải đến đã đến: Tới ngày chót của thời hạn một tháng, Kiều Lê Vân ngã bệnh nặng, nằm liệt giường!

Trước tình cảnh ấy, bà Viễn đã không mấy may xúc động, bà còn thầm mong cho Kiều Lê Vân chết quách đi cho rồi. Đứa con dâu tàn tật ấy chết đi, ấy là mà rảnh nợ. Nhưng có lẽ số mạng Kiều Lê Vân còn chưa đến ngày tận, nên nàng còn có một chút tinh, dù chỉ là “chút tinh bất đắc dĩ”: ông Viễn vốn đã không có bụng dạ ác độc như vợ, và thậm chí thương hại con dâu bị vợ hành hạ quá tay, bấy giờ lại lo ngại Kiều Lê Vân chết trong nhà mình, nên ông “đánh liều” đưa nàng đi bệnh viện trong một lúc bà Viễn vắng mặt. “Mạo hiểm” như thế, dù có bị vợ trở về mắng nhiếc ray rứt, ông cũng cam chịu.

Chị Lưu được ông chủ gọi tới, bảo phụ với ông, vực Kiều Lê Vân ra xe chở đi... Chị thầm phục ông chủ nhân từ, và khi nghĩ đến bệnh viện, chị lại xin nhờ cái máy điện thoại, để quay số gọi tới ông bà Văn, báo tin Kiều Lê Vân đã được đưa vào đây...

o0o

Nhờ sự tận tâm điều trị của bác sĩ và các điều dưỡng viên, lại thêm sự chăm sóc của ông bà Văn và chị Lưu, bệnh tình của Kiều Lê Vân được thuyên giảm dần dần. Nhưng cứ sau một ngày êm êm, lại đến một ngày sôi nổi: Tình tảo được đôi chút, Kiều Lê Vân lại khóc đòi con!

ông bà Văn thật khó nghĩ: Không hứa chắc với con rằng sẽ đòi cho được đứa cháu ngoại về, thì sợ con lên cơn bệnh nặng; mà quyết liệt can thiệp với ông bà Viễn, thì sợ xung đột với thân gia. Thêm nữa, bà Viễn tuy không tìm đến bệnh viện, nhưng có ông Viễn đến thăm con dâu. Ông trấn tĩnh Kiều Lê Vân và ông bà Văn rằng: Đứa bé đang được người vú chuyên nghiệp nuôi nấng chăm sóc, chỉ chờ Kiều Lê Vân khoẻ mạnh như cũ, là nó được đưa về trả cho nàng. Ông Viễn cũng bào chữa gián tiếp khéo léo cho vợ; đại ý ông nói để ông bà Văn hiểu rằng: Bà Viễn phải ở nhà trông nom mọi việc, trong khi chị Lưu mắc bận chăm sóc Kiều Lê Vân ở đây, cho nên bà chưa thể đến thăm con dâu được.

Do đó, ông bà Văn chẳng những không tiện thúc giục thân gia đưa cháu ngoại của mình về, mà còn không dám viết thư qua Mỹ, kể rõ tình cảnh con gái cho con rể hay nữa; bởi lẽ ông bà Văn sợ mang tiếng sau này...

Trong tình thế giằng co ấy, Kiều Lê Vân chỉ còn biết khóc lóc than thở với cha mẹ ruột và chị Lưu. Than thân trách phận cho đến khi quá mệt mỏi tinh thần, nàng mới ngủ thiếp đi được một giấc.

Và có những lúc thức giấc, Kiều Lê Vân lại cảm thấy lạnh lùng tê tái cả về thể xác lẫn tâm hồn, vì những cơn gió thoảng giữa đêm hè vắng lặng.

ông bà Văn và chị Lưu thì buồn phiền thương cảm vô hạn, mỗi khi nghe tiếng Kiều Lê Vân ào ào kêu gọi trong giấc mơ:

- Con tôi đâu? Con tôi đâu rồi? Ai bế con tôi đi đâu? Trả con cho tôi đi! Trời ơi! Má ơi! Trả con cho con đi!...

Trong mấy ngày Kiều Lê Vân nằm bệnh viện, chỉ có một hôm bầu không khí được đổi khác đôi phần, từ âm thầm lạnh lẽo bỗng trở nên rộn rã vui vẻ. Đó là hôm nàng được ba cô bạn tới thăm.

Gần trưa hôm ấy, Kiều Lê Vân đang chuyện trò bàn bạc với mẹ nàng, thì cô y tá đem liều thuốc mới của bác sĩ vào phòng. Bà Văn lập tức đón lấy, rồi đi rót nước cho con uống thuốc. Kiều Lê Vân uống xong, vừa nằm xuống nghỉ, bỗng nghe tiếng cười nói ríu rít từ ngoài vọng vào, rồi những tiếng kêu gọi liên tiếp vang lên, khi cánh cửa mở rộng.

- Vân ơi!

- Vân thức hay ngủ?

- Vân ơi! Bọn tớ tới thăm nè!

Một cuộc thăm viếng hoàn toàn bất ngờ đối với Kiều Lê Vân; nhưng bà Văn thì dường như không lấy làm lạ.

Hoa Lệ, Vương Nhựt và Khâu Anh Đài xinh đẹp, nhí nhảnh như ba đóa hoa tươi được đưa tới tặng người bệnh vậy. ba cô gái chỉ chào bà Văn một tiếng lấy lệ, rồi xúm quanh bên cạnh Kiều Lê Vân. Bà Văn bảo chị Lưu kéo hai cái ghế đến.

Hai cô ngồi ghế, còn một cô ngồi ngay cạnh giường của Kiều Lê Vân. Kiều Lê Vân thò một bàn tay run run từ trong lớp chăn mỏng ra, để các bạn cầm nắm, đồng thời miệng mết mết hỏi:

- Các... các “cậu” do đâu mà biết?

Hoa Lệ nói:

- Sáng sớm hôm nay, mình gọi điện thoại đến, định hỏi chuyện bác gái, thì thấy bác trai trả lời. Bác cho biết Vân đã vào nằm đây. Mình tò mò hỏi thêm nữa, bác mới cho biết lý do Vân phải vào bệnh viện, cùng tình cảnh gia đình nhà chồng và những nỗi cực nhọc mà Vân phải chịu đựng.

- Tại sao ba mình lại quá thật thà như vậy!? Đáng lý cụ không nên nói sự thật ấy ra làm chi.

Wang Nhựt nói giọng tức tối:

- Bọn mình cần phải biết sự thật, sao lại không nên? Bắt đầu từ nay, bọn mình sẵn sàng giúp Vân mọi chuyện.

Khâu Anh Đài vỗ đùi, hăm hờ nói:

- Vân thật thà hiền lành quá! Nếu là “tớ”... hừm! Bà ấy đâu dám thế!

Hoa Lệ nói thêm:

- Thời nay đâu có như thời cổ lỗ hủ lậu xưa kia. Nàng dâu không xử ỨC mẹ chồng, ấy là khá rồi. Sao lại còn có chuyện mẹ chồng ngược đãi hành hạ nàng dâu!

- Cách tốt hơn hết: trong khi Thu Thủy còn chưa về nhà, Vân cứ “thèm vào”, đừng có trở về nhìn mặt cái mẹ mẹ chồng độc ác ấy làm chi!

- Phải đấy!

- Nếu bà ấy không chịu trả con Vân, Vân tố cáo bà ấy trước pháp luật và dư luận. Một mặt viết thư ra ngoại quốc báo tin, và gọi Thu Thủy về giải quyết vụ này.

Ba cô bạn luận bàn sôi nổi, khiến Kiều Lê Vân chẳng biết nói gì nữa. Bà Văn ngồi gần đó, cũng không nói xen vào được lời nào...

34. Chương 34

Kiều Lê Vân nằm bệnh viện đã được một tuần. Hôm ấy, sau giấc ngủ trưa, nàng vừa tỉnh dậy, đôi mắt còn lim rim, chưa cất tiếng thăm hỏi cha mẹ nàng. Ông bà Văn có mặt tại đây, cũng đang im lặng, chưa biết con gái đã thức dậy hay chưa... Đột nhiên, mọi người nghe tiếng chân chạy rầm rập từ ngoài vào, và có tiếng chị Lưu kêu rít rít:

- Mợ cả ơi! Mợ cả! May lắm rồi! Thật là phúc đức quá rồi, mợ Ơi! Cậu cả đã về đây này!

- A! Chị Lưu! Chị nói gì vậy?

Kiều Lê Vân ngơ ngác hỏi, vì nàng chưa tin ở lỗ tai mình. Chị Lưu bước vào, ghé đến gần, nói xác nhận:

- Cậu cả đã về ngoài kia kìa! Cậu đang trả tiền taxi ở ngoài cổng bệnh viện!

Kiều Lê Vân gắng dùng sức, hất tung cái chăn mỏng đắp trên người, rồi nàng lồm cồm ngồi dậy, toan bước ngay xuống đất:

- Tôi phải ra đón anh ấy!

Nhưng vừa vịn lúc ấy, Khang Thu Thủy đã xuất hiện ở cửa phòng bệnh viện:

- Vân! Vân em!

- Anh! Anh Thủy!

Đôi trẻ quá xúc động bồi hồi, như tối tăm cả mắt lại, không còn để ý đến cha mẹ ngồi trong phòng. Và họ Ôm chầm lấy nhau, hai miệng cùng nói, hai trái tim cùng đập mạnh; họ nói ríu rít như muốn kể hết thấy những chuyện xảy ra từ chín, mười tháng qua, trong một vài tiếng đồng hồ vậy.

ông bà Văn, chị Lưu tuy không nói ra, mà như hoàn toàn đồng ý rằng: trước cảnh tái ngộ đầy xúc động giữa cặp vợ chồng trẻ nàng, mọi người nên tạm hãy lui ra, có chuyện gì, lát nữa sẽ nói sau... Và cả ba lặng lẽ bước ra khỏi căn phòng bệnh viện.

ôm chồng chốc lát, khi buông tay ra, mặt Kiều Lê Vân đã ràn rụa nước mắt, nhưng lòng nàng thư thái nhẹ nhõm hẳn đi. Tâm hồn càng lúc càng bớt sầu đau, để chuyển dần qua vui vẻ. Tâm trạng Khang Thu Thủy cũng y hệt như vợ.

- Anh Thủy! Sao tự dưng anh đột ngột bỏ về?

- Thôi, em ơi! Em đừng giấu diếm anh nữa.

- Anh... Anh bảo em giấu...

-Ồ! Anh tiếp được lá thư do chị Lưu đứng tên...

- Chị Lưu...

- Cố nhiên là do một người khác viết dùm chị ấy! Anh đọc xong lá thư, anh rõ hết sự thể ở nhà, và anh lập tức thu xếp, ra về ngay.

Kiều Lê Vân bàng hoàng xúc cảm vì hành động “bí mật” của người làm công nhân từ phúc đức, đã trở thành ân nhân cao quý của nàng.

Nàng kêu như lạc cả giọng:

- Chị Lưu ơi! Chị Lưu ơi!

Đang đứng nghe ngóng ở ngoài cửa, chị Lưu bước vào:

- Tôi đây, mợ gọi gì?

- Chị Oi! Chính chị đã viết thư cho anh Thủy đó sao? Viết vào lúc nào, mà lại giấu cả tôi vậy?

- Phải, chính tôi gửi thư báo tin cho cậu Cả. Nhưng chẳng phải tôi viết, vì tôi đâu có biết chữ? Tôi chỉ... “lấy trộm” cái phong bì của mợ, trên đó mợ đã viết sẵn tên và địa chỉ của cậu, rồi tôi bỏ vào phong bì; dán tem gửi đi...

- Chị Oi! Chị đã cứu tôi.. Tôi biết tạ Ôn chị cách nào cho xứng đây?

-Ồ! Tạ với đáp làm gì? Chúng mình thương nhau như chị em bấy nay mà! Tôi cũng buồn đau trước cảnh tình đau khổ của mợ. Cậu về là êm ấm hết, khỏi còn lo gì nữa mợ ạ! Hãy vui lên đi, cho sức khỏe hồi phục mau chóng.

Kiều Lê Vân ân cần nói lời cảm ơn chị Lưu lần nữa, rồi gục đầu vào ngực chồng. Khang Thu Thủy thở dài:

- Vân ơi! Anh rất có lỗi vì đã để cho em phải chịu biết bao đau đớn nhục nhằn. Đáng lý, anh không nên rời xa em mới phải.

- Anh không thay lòng đổi dạ, ấy là niềm an ủi lớn lao cho em rồi

Nói rồi, hắn đưa tay vuốt tóc vợ, dáng điệu vô cùng thiết tha, như ân hận không có cách gì để đền đáp cho nàng, sau những ngày cơ thể nàng bị mẹ hắn hành hạ, như cắt da xẻo thịt vậy.

Thở thê tâm tình mấy câu nữa, rồi nàng trở lại vấn đề thực tế:

- Anh Thủy, anh học hành đang còn dở dang, rồi làm thế nào?

- Trừ phi chuyến này thu xếp cho em được yên ổn, gia đình được êm đẹp, anh sẽ tính sau. Nếu không, anh không thềm xuất ngoại tiếp tục học làm chi nữa. Anh quyết không để em phải chịu khổ một lần thứ hai.

- Anh phải qua bên ấy học tiếp mới được. Anh đi rồi, em trở về sống ở bên nhà với ba má là em yên.

- Thôi, hãy tạm gác vấn đề ấy lại. Em hiện còn là một bệnh nhân. Hãy nằm xuống nghỉ ngơi kéo mệt.

Hắn toan đỡ nàng nằm xuống, nhưng nàng phẩn chấn tinh thần, lắc đầu:

- Không! Em hoàn toàn lành mạnh rồi. Em đang chuẩn bị rời bệnh viện, thì anh về.

- Để anh hỏi lại bác sĩ, cho chắc đã.

Đột nhiên, Kiều Lê Vân lại gục đầu vào vai chồng sụt sịt khóc.

- Ủa? Sao thế hả em?...

- Thằng con của chúng ta...

- A! Chị Lưu đã cho anh biết hết rồi. Em đừng quá nôn nóng, khổ thân vô ích. Anh sẽ đi ẵm con về cho em.

- Má sẽ...

- Cả hai “ông bà” đều chưa biết anh bỏ học trở về.

- Không ai có nhà cả sao? Cả Tiểu Mai nữa?

- Không ai có mặt ở nhà hết. Lúc anh về, chỉ thấy có chị Lưu ở nhà. Vừa nghe chị ấy nói em nằm bệnh viện, anh không kịp bước chân vào phòng, lập tức thúc giục chị ấy dẫn anh đến đây.

Thấy chồng rời bỏ Mỹ Quốc, vội vã hồi hương, bỏ cả việc học hành, chỉ vì mình, Kiều Lê Vân xúc động vô cùng. Nếu nơi đây chẳng phải là bệnh viện, nàng đã ôm lấy chồng mà hôn cả trăm ngàn cái rồi. Bấy giờ, thấy nàng ứa lệ rờn rờn, Khang Thu Thủy đưa khăn lau mắt cho nàng và trấn tĩnh:

- Vân ạ, em yên chí đi. Anh đã có biện pháp khiến má anh phải trao trả đứa con cho anh.

- Dù má có điều khắt khe không tốt, anh cũng đừng oán giận má, anh ạ.

- Em thật tốt bụng.

- Em thật không ngờ. Em cứ tưởng: dẫu trong giấc mộng đi nữa, em cũng không dễ gì được thấy anh trở về kịp thời như ngày nay.

- Giờ phút này chúng ta được nhìn mặt cầm tay nhau, là nhờ ơn chị Lưu.

Vợ chồng ríu rít bên nhau một hồi nữa, rồi Khang Thu Thủy như sực nhớ ra:

- Vân ơi! Chứ... ba má ở đâu nhỉ?

- Có lẽ đang đứng ở ngoài kia?

- Để anh ra xem.

Quả nhiên ông bà Văn đang đứng ngoài hiên bệnh viện. Khang Thu Thủy vội chạy tới, thành khẩn tạ lỗi:

- Ba! Má! Tha tội vô lễ cho con.

- Không, không sao mà.

- Hãy trở vào trong ấy, ta nói chuyện.

ông bà Văn cùng an ủi chàng rể như vậy, rồi cả ba cùng quay vào phòng bệnh với Kiều Lê Vân. Nàng nói chữa thẹn:

- Chúng con tưởng ba má về rồi.

ông Văn nói:

- Về làm sao được? Còn phải hỏi chuyện anh Thủy đã chứ!

Khang Thu Thủy nói với giọng thành khẩn, cảm động:

- Thưa ba, thưa má, thật lỗi tại con: con đã để cho Vân phải chịu đựng biết bao nhiêu khổ cực ở nhà. Xin ba má hãy trách mắng con đi, cho con vơi bớt nỗi ân hận hối tiếc trong lòng.

ông Văn khoan hòa nhỏ nhẹ:

- Ba má không hề trách oán con gì cả. Đừng thắc mắc điều đó.

Bà Văn nói tiếp với giọng nhân từ:

- Con nết na tốt bụng như thế, ba má làm sao giận trách con cho được? Chỉ riêng cái tình thương sâu xa chân thành của con đối với em Vân, cũng đủ khiến ba má cảm động rồi.

Kiều Lê Vân vẫn nóng nảy ra về, nên thúc giục:

- Ba má ơi! Con muốn về ngay giờ. Bác sĩ cho biết: con đã có thể xuất viện được rồi. Ba ơi! Ba làm mọi thủ tục cho con về đi! Má, chị Lưu đâu rồi?

Bà Văn nói:

- Chị ấy về nhà rồi.

Khang Thu Thủy bảo vợ:

- Vân ạ, để sáng mai, rồi hãy về. Sáng mai, anh sẽ bế thằng Cao Sơn đến đón em.

ông Văn muốn nén nỗi thắc mắc, nhưng không được:

- Anh chắc chứ?

- Ba yên lòng. Con đã có biện pháp này, chắc chắn là phải được.

Khang Thu Thủy nói với giọng cương quyết, khẳng định, khiến ông bà Văn yên tâm, và Kiều Lê Vân sung sướng mừng rỡ.

Bà Văn bảo chồng:

- Anh Văn à, chúng mình hãy về trước, để Thủy ở đây với con. Đến tối chúng mình lại vào, cho Thủy về.

- Phải lắm! Mình bàn rất phải.

ông Văn đáp lời vợ, vào đảo mắt nhìn về cô con gái cưng. Khang Thu Thủy tiễn chân cha mẹ vợ ra cổng bệnh viện. Khi ông bà Văn lên taxi rồi, hắn mới quay vào phòng bệnh:

- Vân ơi! Ba má về rồi.

- Ba má thật đã quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi lắm rồi, nhất là má.

- Chung qui chỉ lỗi tại anh. Nếu anh không rời bỏ em ra đi, thì chẳng xảy ra việc gì hết.

- Thôi, đừng nhắc lại và tự trách như thế nữa anh ạ.

- Em ơi! Kể từ lúc tiếp được thư, anh vội vã thu xếp, lật đật lên máy bay, cho tới khi về đến đây, ruột anh rối lên như mớ bòng bong, thành thử quên hết mọi việc khác. Chẳng mua được chút quà cáp gì về cả...

- Chẳng cần anh tặng cho gì hết. Anh giữ nguyên vẹn tấm lòng về đây với em, ấy là hơn hẳn hết thấy quà cáp quý vật trong trời đất rồi.

Khang Thu Thủy tươi cười bảo vợ hãy nằm xuống như mọi người bệnh trong nhà thương, để hắn ngồi cạnh chăm sóc.

Thôi thì sau nhiều tháng xa cách nhưng nhớ, nay được tái ngộ xum vầy, đôi vợ chồng trẻ nỉ non tâm sự, tưởng có thể nói cả tháng liền chưa hết.

Hôm sau, mọi thủ tục xuất viện đã được cha làm xong, Kiều Lê Vân đang ngóng đợi chồng, bỗng thấy gian phòng như sáng rực lên vì cánh cửa mở rộng: Khang Thu Thủy xuất hiện sừng sững đó, tay bồng đứa con trai sơ sinh, đồng thời có tiếng bà Văn sung sướng lẫn cảm động:

- Vân ơi! Chồng con bế con của con, đến đón con về đây này!

- A! Anh Thủy! Đưa thằng Sơn đây cho em!

Khúc ruột bị người ta cắt đứt đem đi mất, giờ lại trở về với nàng, Kiều Lê Vân hồi hộp xúc động, ôm lấy đứa con từ tay chồng. Nàng kề sát má nó vào má mình, như để lắng nghe tiếng động của hai trái tim. Đứa hài nhi mở lớn cặp mắt trong sáng, có cái miệng tươi lên như cười với mẹ nó. Có lẽ nó cũng có cảm giác sung sướng khi được nằm trở lại vào đôi cánh tay mềm dịu của Kiều Lê Vân?

Bấy giờ, chỉ có ông bà Văn và con rể nói chuyện với nhau. Nàng chỉ mãi mê ôm ấp cưng nựng đứa con trên tay, như quên cả mọi người có mặt trong phòng vậy.

Khang Thu Thủy hỏi cha vợ:

- Thưa ba, thủ tục xuất viện làm xong chưa ạ?

- Xong cả rồi.

ông Văn gật đầu với con rể. Bà Văn quay bảo con gái:

- Vân à! Má đã dọn dẹp cái buồng, chuẩn bị đầy đủ cho con rồi đấy.

Kiều Lê Vân chỉ đáp: “cảm ơn má”, mà không nhìn lại. Đôi mắt nàng không phút nào rời đứa con trên tay Ông Văn nghĩ rằng cũng nên nói một câu lấy lệ với con rể:

- Anh Thủy à, ba má nghĩ kỹ rồi: Lúc này cần phải đưa Vân về nhà ở đã, rồi sau sẽ hay.

Khang Thu Thủy lập tức nói:

- Con hoàn toàn muốn như thế! Con rất cảm ơn ba má.

Kiều Lê Vân lúc ấy chỉ biết hôn nựng vuốt ve con, như chẳng nghe chẳng thấy gì ở chung quanh nàng cả. Mọi người phải nhắc nhở nàng sửa soạn để về nhà. Mọi người vui cười sung sướng, cùng nhau rời gian phòng bệnh. Ra đến cổng bệnh viện đã thấy chiếc taxi khác tiến tới, đậu lại; rồi thấy chị Lưu mở cánh cửa bước ra, vai mang tay xách đủ thứ, áo quần vật dụng linh tinh... Mọi người thấy thế, đều ngạc nhiên. Kiều Lê Vân vội trao con cho chồng bế, rồi mau mắn bước đến trước mặt người làm công nhân đức trung thành:

- Chị Lưu! Chị định...

- Mợ cả à, tôi được biết sáng nay mợ ra về, tôi đến thăm mợ chút nữa...

Rồi đôi mắt ứa lệ, chị Lưu nói tiếp:

- Bây giờ mọi sự tốt lành êm ả rồi. Cậu mợ và cháu bé đã được đoàn tụ một nhà; tôi cũng vui mừng khôn xiết. Vậy, cậu mợ cứ yên lòng nhé! Bị bà cho thôi việc, tôi vẫn không buồn một mảy may nào, mặc dù tôi đã làm lụng đủ công việc trong nhà, gần hai mươi năm qua, kể cả việc chăm sóc cậu cả từ tấm bé đến lớn khôn.

Khang Thu Thủy tay bế con, chân bước vội tới:

- Chị Lưu! Chị không nên rời bỏ chúng tôi! Vân với cháu bé đang còn cần có chị nhiều lắm.

- Má! Chúng ta...

Không để con gái nói hết, bà Văn bước tới gọi ngay:

- Chị Lưu ơi! Chị về nhà tôi đi! Chúng tôi với các em sẽ không coi chị như một người vớ tầm thường đâu, chị ạ.

- Tôi... Tôi...

Thấy chị còn ngập ngừng, ông Văn nói tiếp:

- Đừng do dự nữa chị à! Được chị đến sống chung dưới mái nhà nho nhỏ của gia đình, ấy là chúng tôi rất vui thích.

Kiều Lê Vân đưa tay đẩy chị vào xe taxi:

- Lên xe đi, chị! Lên xe đi nào!

Hai chiếc taxi chuyển bánh, rời cổng bệnh viện, để chạy về nhà họ Kiều. Trên không trung, vàng mặt trời ban mai vừa ló ra khỏi đám mây dày, tỏa ánh sáng tươi đẹp và ấm áp xuống, như thầm chúc mừng hạnh phúc cho cái đại gia đình ấy.

Như Quilliam Shakespeare đã nói:

- “Trong những ngày đen tối, chúng ta đừng để cho cái số phận hẩm hiu tàn khốc nó mừng thầm. Số phận đã đến lắng nhục chúng ta, thì chúng ta cứ giữ thái độ thản nhiên bất cần đời, tức là trả thù nó vậy!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-lanh-dem-he>